Un pas mai departe

„Această carte are puritatea strălucirii soarelui de primăvară, sclipitoare şi luminoasă - clocoteşte de viaţă şi de bucurie. Dezvăluirile autoarei despre sine însăşi dau valoare acestei cărţi. Nu o pierde!"
—J. I. Packer
„Un pas mai departe a produs în inima şi în mintea mea o atitudine nouă faţă de suferinţă. Eu recomand altora din toată inima această carte. Nu este de mirare că Dumnezeu a ales-o pe Joni—un vas de preţ—pentru a ajuta mii de oameni suferinzi."
—Margaret Johnson
„In această carte găseşti adevăruri spirituale profunde, învăţate de autoare în propriul ei cuptor încins, şi transformate de Duhul Sfânt într-o viaţă creştină biruitoare... biblică, practică, reală... Această carte nu ar trebui citită numai de cei care suferă, ci de toţi creştinii de pretutindeni. Este o carte decisivă despre suferinţa creştină."
—Margaret Clarkson
„Fără cea mai mică urmă de sentimentalism, această continuare a **cărţii** *Joni* prezintă lupta pe care Joni a dus-o cu Dumnezeu, din căruciorul ei pe rotile. Ea îl abordează pe Dumnezeu cu o teologie profundă a suferinţei, formulată în termeni simpli, uşor de înţeles."
—Dale Sanders

„Aceasta este o carte excelentă, extrem de folositoare pentru cei care trec printr-o perioadă de durere sau suferinţă. La fel ca în *Joni,* prima sa carte, scriitoarea abordează în cel mai profund mod întrebările pe care şi le pun şi cu care se luptă oamenii."
—Rev. Kenneth Behnken
„Caldă, plină de compasiune, de speranţă şi de credinţă, chiar şi când se confruntă direct cu probleme pe care alţi autori le ocolesc. Cartea este foarte recomandată atât pentru cei care sunt afectaţi personal de suferinţă, precum şi pentru cei care se ocupă de ei."
—*Orizonturi noi*
„Cartea vorbeşte tuturor celor atinşi de suferinţă, fie aceasta mintală, fizică sau sufletească."
—*Liguorian*
„Extrem de mişcătoare şi inspiratoare."
—*Rehabilitation Gazette*
„Această carte este recomandată cu toată căldura, fiind în fruntea listei cărţilor creştine."
—*Calvinist Contact*
„O trăire personală intensă, dezvăluind modul în care Dumnezeu a folosit împrejurările, oamenii şi evenimentele pentru a Se descoperi pe Sine mai profund lui Joni, şi pentru a o face tot mai asemănătoare Lui."
—*O inimă nouă*
„Autoarea oferă cititorului o adâncă apreciere a lui Dumnezeu, precum şi o încântătoare conştientă a cerului."
—*Christian Schools International*

un PAS MAI DEPARTe

Joni Eareckson Tada & Stevc Estes
Ilustrată de Joni

Titlul original: *A Step Futher, Growing Closer to God Through Hurt and Hardship* by Joni Eareckson Tada and Steve Estes © 1990, 1978 Joni Eareckson Tada and Steve Estes Publicată în SUA de către Zondervan Publishing House, Grand Rapids, Michigan.
Traducător: *Lidia Stănescu*
Editor: *Ioan Bochian*
Tehnoredactarea computerizată: *Ionel Socaciu*

Coperta: *John Cote*
ISBN 973 - 98172 -4-6
Drepturile de autor pentru ediţia în limba română:
© 1998 LIFE PUBLISHERS INTERNATIONAL Springfield, Missouri, SUA, şi Life Publishers - Oradea, România.
Toate drepturile rezervate.
Pentru Verna
(care încă ***îşi*** *închină viaţa lui Dumnezeu* ***şi*** *celor din jurul ei)*
Te iubim şi te respectăm!
MULŢUMIRI PENTRU:
Jay—pentru că a făcut parte din echipa care a pus împreună părţile acestei cărţi.
Verna—cu cele mai rapide degete din estul Statelor Unite (pe o maşină de scris).
Judi Marckham—editorul nostru extraordinar, eroul necântat al multor cărţi, inclusiv al acesteia.
EHsabeth Elliot şi *Margaret Clarkson*—pentru ceea ce învaţă pe alţii prin exemplul lor.
Dr. Richard Gaffin şi *Dr. George Schelzel*—pentru sugestiile şi încurajările lor.
Membrilor bisericii lui Steve—pentru că „ni 1-a împrumutat."
Deosebite mulţumiri *tuturor prietenilor* care au sprijinit prin rugăciune apariţia acestei cărţi.

Cuprins

O notă personală pentru tine / 8
PUNÂND ÎMPREUNĂ PIESELE MOZAICULUI SUFERINŢEI
1. Tovarăşi de suferinţă / 15
2. Zidirea Trupului / 27
3. Nu aş face aceasta chiar pentru oricine! / 37
4. Sfinţi cu şanse puţine! / 47
5. Vitrina lui Dumnezeu / 57
6. Când nu te vede nimeni / 65
7. Ne zdrobeşte şi ne modelează / 73
ÎN TIMP CE LUCRĂM LA MOZAIC
8. încredere şi ascultare / 92
9. Nu compara. . . împărtăşeşte! / 107
10. în timp ce aşteptăm / 115
VINDECAREA: O PIESĂ A MOZAICULUI?
11. Doresc să fi fost vindecată / 129
12. De ce nu am fost vindecată? / 137
13. Satan unelteşte . . . Dumnezeu izbăveşte / 153
14. Rugăciuni şi promisiuni / 169
CÂND PIESELE NU PAR SĂ SE POTRIVEASCĂ
15. Lasă-L pe Dumnezeu să fie Dumnezeu /185
CÂND TOATE SE POTRIVESC!
16. Cerul/201
Un cuvânt de încheiere / 215 Alte cărţi interesante / 217

O notă personală pentru tine

Şedea într-un scaun cu spetează dreaptă în camera cenuşie şi mohorâtă. Deşi avea numai cincizeci de ani, Henryk arăta fără îndoială de şaptezeci. El m-a privit drept în ochi: „Te ştiam de mulţi ani, dar nu te-am întâlnit până astăzi," mi-a spus el într-o engleză stâlcită. „Tu ai fost de un mare ajutor pentru mulţi dintre noi. Noi am împărtăşit povestea ta tuturor celor din grupul nostru." Henryk şi-a trecut mâna uşor peste coperta zdrenţuită a unei cărţi pe

care am recunoscut-o pe jumătate; titlul acesteia era *Krok Dale).* Cartea mea, *Un pas mai departe,* ... nu o văzusem niciodată în poloneză.
„Ne bucurăm foarte mult de vizita ta la noi în ţară. Putem spune că, în decursul anilor, am avut câteva încercări ale credinţei noastre."
Ce pot să-i spun eu, o persoană paralizată, unui preot polonez, care şi-a petrecut ultimii treizeci de ani sub un regim opresiv? Ce am eu în comun cu el? Dar cu un om de nouăzeci de ani care petrece zile lungi, lipsite de sens într-un cămin de îngrijire din Florida? Ce poţi avea în comun cu mamele cu sânii uscaţi din Etiopia, care îşi poartă în braţe copiii care mor de foame? Sau ce poţi avea în comun cu elegantele doamne din sudul Californiei care, la volanul BMW-urilor lor, îşi rod unghiile lungi, vopsite, gândindu-se la căsnicia lor ruinată?
Singurul lucru care ţine unită întreaga familie umană este suferinţa, împreună cu întrebările ridicate de aceasta. De aceea, m-am simţit obligată să scriu prima mea carte *Joni,* în 1976. Aceasta descrie călătoria mea spirituală până la punctul în care mi-am acceptat suferinţa—paralizia—şi viaţa

într-un scaun cu rotile, pe care Dumnezeu a avut-o în planul Său pentru mine.
Dar cartea *Joni* a fost doar începutul. în 1978, eu, împreună cu prietenul şi îndrumătorul meu spiritual, Steve Estes, am scris cartea *Un pas mai departe,* pentru a răspunde la miile de întrebări despre suferinţă care ne-au fost puse în sute de scrisori. Nici nu ne-am gândit că Dumnezeu va extinde lucrarea cărţii *Un pas mai departe* nu numai asupra miilor de persoane din spitale, centre de recuperare din America, ci şi în zeci de alte ţări din întreaga lume. De fapt, eu şi Steve am fost de-a dreptul şocaţi când editura Zondervan ne-a informat că au fost deja tipărite peste 2.500.000 de exemplare ale cărţii noastre, în aproape treizeci de limbi. Această ştire ne-a pus pe genunchi; în cazul lui Steve, la propriu, iar în cazul meu, la figurat! Ce bun este Dumnezeu că a folosit darurile noastre combinate—cunoştinţele teologice ale lui Steve şi anii mei din scaunul cu rotile—pentru a inspira şi încuraja atât de mulţi oameni care cunosc toate formele de suferinţă.
Lucrarea cărţii *Un pas mai departe* continuă. Când editura Zondervan ne-a cerut, mie şi lui Steve, să revizuim ceea ce ei au numit „opera clasică", am fost entuziasmaţi, dar totuşi ezitanţi. Pe de o parte, eram nerăbdători să ne suflecăm mânecile şi să ne punem pe muncă, să schimbăm stilul cărţii, să actualizăm ilustraţiile, să extindem adevărurile teologice tratate, în general să refacem întreaga carte. Pe de altă parte, noi văzusem cum, de-a lungul anilor, Dumnezeu folosise cartea *Un pas mai departe* exact aşa cum era.
Am hotărât să lăsăm neschimbat destul de mult—principiile acceptării mâinii lui Dumnezeu în suferinţă nu s-au schimbat nici măcar o iotă de-a lungul timpului. Este adevărat însă că Steve s-a schimbat. Acum el este tatăl a şase copii şi pastorul unei biserici în creştere, din Pennsylvania. Şi eu m-am schimbat. Căsătorindu-mă cu Ken Tada, pe lângă pictură, scris şi coordonarea lucrării internaţionale cu oamenii handicapaţi, am intrat în rutina vieţii de familie. Da, atât eu cât şi Steve ne-am schimbat, dar în ceea ce priveşte conţinutul acestei cărţi speciale, noi nu ne-am schimbat de loc.
Mai există unele lucruri care nu s-au schimbat. Capitolul „Cerul" este încă capitolul meu favorit. Acesta radiază bucuria pe care o simt când mă gândesc că voi merge acolo. încă mai consider capitolul „Lasă-L pe Dumnezeu să fie Dumnezeu" ca fiind cel mai important capitol, căci numai atunci când am început să am o atitudine corespunzătoare cu privire la Dumnezeu am fost în stare să-mi înfrunt paralizia.
Iar atunci când oamenii îmi pun întrebări despre vindecări-miraculoase, eu recomand aceeaşi parte a cărţii: „Vindecarea, o piesă de mozaic?".
Şi un ultim lucru care nu s-a schimbat: eu şi Steve încă ne mai rugăm pentru tine, ca tu să găseşti pe paginile acestea, nu numai răspunsuri satisfăcătoare pentru întrebările privitoare la suferinţă, ci chiar mângâierea şi dragostea lui Dumnezeu. Şi El ştie ce înseamnă suferinţa.

Chiar Fiul Său a trecut printr-un cumplit calvar.

Datorită lui Isus

10

PUNÂND ÎMPREUNĂ PIESEL MOZAICULUI SUFERINŢEI

Introducere

încă o dată am dorit cu disperare să mă sinucid. Eram cu totul înfăşurată într-o pânză groasă, ca un vierme de mătase în gogoaşa lui. Nu puteam să-mi mişc decât capul. Din punct de vedere fizic, eram doar cu puţin mai mult decât un cadavru. Nu aveam nici o umbră de speranţă că voi mai putea merge vreodată. Ştiam că nu voi mai putea duce o viaţă normală şi că nu mă voi mai căsători cu Dick. *De fapt, n-are decât să iasă din viaţa mea,* mi-am zis. Nu aveam nici o idee despre felul în care aş fi putut să mai găsesc vreun scop sau vreun sens existând zi de zi—trezindu-mă din somn, mâncând, privind la televizor şi culcându-mă din nou.

De ce ar fi forţat cineva să aibă o existenţă atât de sinistră? Cât m-am rugat pentru un accident sau pentru un miracol, ca să mor! Chinul din mintea şi din sufletul meu erau tot atât de insuportabile ca şi tortura fizică.

Dar din nou, pentru mine nu exista nici o cale să mă sinucid. Chiar şi această frustrare era insuportabilă. Eram disperată şi totuşi plină de mânie pentru faptul că eram neajutorată. Cât de mult mi-am dorit să fi avut suficientă putere în degetele mele şi control asupra lor pentru a face ceva, orice, *ca să-mi pun capăt zilelor*\ (Decembrie 1967, din cartea *Joni)*

Aşa cum stau în verandă privind dealurile din jurul fermei noastre de cai şi savurând mirosurile şi sunetele acestei frumoase zile de vară, este greu de crezut că eu am avut vreodată astfel de gânduri. De fapt, nici nu-mi mai pot aminti cum erau acele sentimente. O, sunt încă paralizată—încă nu pot merge, încă am nevoie să fiu spălată şi îmbrăcată. Dar nu mai sunt stăpânită de depresii sinucigaşe. De fapt, ca să fiu sinceră aş putea spune că sunt chiar bucuroasă pentru ceea ce mi s-a întâmplat.

13

Bucuroasă? Cum se poate întâmpla aşa ceva? Ce a determinat această schimbare? Implicarea mea în artă, familia care m-a susţinut şi prietenii m-au ajutat să ies din starea mea de depresie, dar mulţumirea din inimă, pe care o am pentru această viaţă trăită într-un scaun cu rotile, a putut veni numai de la Dumnezeu şi din Cuvântul Său. Dumnezeu şi Cuvântul Său m-au ajutat să pun împreună câteva din piesele mozaicului care erau atât de încurcate. A fost nevoie de căutare şi analiză. Dar astăzi, când privesc în urmă, sunt convinsă că tot chinul meu a fost inspirat de dragostea Lui. Nu înseamnă că am fost ca un şobolan într-un labirint, nici un pion într-un nemilos joc divin. Dumnezeu a avut *motivaţii* pentru suferinţa mea şi descoperirea unora dintre acestea a produs toate aceste schimbări. El are motivaţii şi pentru suferinţa ta.

Joni Eareckson Sykesville, Maryland Vara 1978

II

1.Tovarăşi de suferinţă

Când am început să-mi dau seama pentru prima oară de modificările pe care le aduce paralizia, m-am gândit: *Soarta mea în viaţă este mai grea decât a oricui. Câţi oameni suportă umilinţa de a avea nevoie de altcineva pentru a face baie? Sau de cineva care să-i golească plosca? Ce altă fată nu poate nici măcar să-şi scarpine umărul sau să-şi pieptene părul?"*
Desigur, nu a trecut mult timp până când mi-am dat seama că mulţi, mulţi alţi oameni se confruntă cu aceleaşi probleme —sau cu altele şi mai grele. In fiecare zi, mii de oameni de pe toată faţa pământului, aflaţi în spitale sau în centre de îngrijire au nevoie să li se facă baie şi să le golească altcineva plosca. Multe din victimele paraliziei au mai puţine posibilităţi de mişcare decât mine. Unii şi-au pierdut membrele în întregime sau au fost grotesc deformaţi de boală. Alţii suferă de boli fatale. Mai presus de toate acestea, un mare număr dintre aceştia au familii care, fie nu au posibilităţi, fie nu vor să-i îngrijească (dacă, în mod fericit, mai au pe cineva).
Există un fel de scală, am concluzionat eu, în sfârşit. *Fiecare om în viaţă se află undeva pe scala suferinţei, care se întinde de la puţină la multă.*

Şi acest lucru este adevărat. Oriunde ne-am situa pe această scală—adică, oricât de multă suferinţă ar trebui să îndurăm— există întotdeauna persoane mai jos decât noi pe această scală, care suferă mai puţin, şi persoane situate deasupra noastră, care suferă mai mult. Problema care apare, de obicei, este faptul că ne place să ne comparăm numai cu cei care suferă mai puţin decât noi şi astfel putem să ne autocompătimim şi să pretindem că suntem în vârful scalei. Dar când privim realitatea în faţă şi ne comparăm cu cei care suferă mai mult, medalia de „onoare" de pe pieptul nostru nu mai este atât de strălucitoare.
La circa doi kilometri distanţă de casa în care am copilărit, în Baltimore, se află un frumos spital de copii, înconjurat de câteva hectare de dealuri înverzite şi ulmi uriaşi. Uneori, după orele de şcoală mergeam cu bicicleta până acolo sau, în clupă-amiezile de toamnă, mă plimbam răscolind cu picioarele **frunzele** căzute şi mă bucuram de frumuseţea peisajului, **gândindu-mă** rareori la copiii dinăuntru. Niciodată nu m-am

comparat cu ei. Totdeauna mă comparam cu una sau cu alta dintre fetele de la şcoală, care erau mai drăguţe decât mine. Prinsă în vâltoarea vieţii de elevă în anul al doilea de liceu, nu mi-a trecut niciodată prin cap că problemele mele nu se pot puteau compara cu cele ale copiilor închişi între acele ziduri timp de ani de zile. Cui îi păsa de copiii de acolo? Sau de relatările pe care ni le citea mama la cină, despre copiii care mureau de foame în India? Pe mine mă preocupau lucruri *importante*—ca de pildă întâlnirile cu prietenii sau jocurile de hochei pe iarbă!
însă, curând după accidentul meu, timp de câteva săptămâni am suferit mai multe operaţii chiar în acel spital. Când Dumnezeu m-a mutat câteva gradaţii mai sus pe scala suferinţei, povestea s-a schimbat. *Acum* mirosurile specifice de spital şi singurătatea, atmosfera instituţională a devenit ceva mai mult decât văzusem pe ecranul TV la emisiunile medicale. O lume cu totul nouă devenise reală pentru mine, o lume foarte neplăcută.
în cele din urmă aveam să ajung la concluzia că, *atunci când încercările noastre se măresc, unul din scopurile lui Dumnezeu este acela de a ne sensibiliza faţă de aceia de care nu am fi fost în stare să ne apropiem în altfel.*
Daţi-mi voie să vă împărtăşesc unul din motivele pentru care acest lucru este atât de

important. Am observat că oamenii care au cunoscut o adâncă suferinţă resping uneori mărturisirile creştinilor care au o viaţă mai uşoară. încercaţi să vă imaginaţi că sunteţi un pacient bolnav pe moarte într-un pat de spital şi priviţi la televizor. Cum credeţi că aţi reacţiona, dacă pe ecran ar apărea deodată un tânăr creştin talentat şi atrăgător, având aspectul unuia căruia toate îi merg bine şi ar împărtăşi felul în care Hristos poate da cuiva biruinţa asupra tuturor încercărilor vieţii? Ţi-ar fi greu să-ţi înăbuşi gânduri de tipul: *Ce ştie tipul ăsta despre viaţă? El nici nu ştie cum este să te doară ceva cu adevărat. Dacă ar trebui să se confrunte cu problemele cu*

care mă confrunt eu, i-ar dispărea zâmbetul acesta de reclamă Colgate şi obiceiul de a spune: „Isus te face bucuros!".

Ar fi frumos dacă mesajul creştin ar fi acceptat sau respins numai pe baza meritelor sale. în realitate, numai puţini dintre noi pot să facă vreodată deosebirea dintre un produs şi cel care îl vinde.

Acum, nu vreau să spun că soluţia este să ieşiţi afară, să vă rupeţi gâtul şi să vă cumpăraţi un scaun cu rotile pentru ca astfel oamenii să vă asculte! Chiar şi aşa, paralizată, am întâlnit oameni cărora le era greu să mă asculte vorbind despre suferinţă. Tot ce au putut ei să vadă, a fost contrastul dintre sănătatea mea şi boala lor cronică, sau dintre posibilităţile mele de a călători şi lâncezeala lor, dintre familia mea care mă ajută şi familia lor moartă.

Ceea ce vreau să spun este că, pentru a te apropia şi a mângâia pe cineva, uneori este nevoie de o persoană cu probleme similare. Nimeni nu poate să-i convingă pe toţi. Eu pot să simt cu cei cu handicap motor. Poate că tu nu poţi! Dar este posibil ca tu să te identifici cu cei care au dificultăţi pe care eu nu le-am experimentat . . . poate probleme în căsnicie. De obicei noi, creştinii, putem să ni-i apropiem pe cei care au suferit mai puţin decât noi sau la fel ca noi, nu pe aceia care au suferit mai mult. Dumnezeu ne-a aşezat pe fiecare dintre noi pe scala suferinţei, exact acolo unde a considerat El de bine. Dar, nu uita! El are dreptul să ne mute oricând mai sus sau mai jos pe această scală, după cum hotărăşte să ne deschidă noi căi de lucrare.

Cu doi ani în urmă, mărturiseam despre experienţa mea într-o biserică din sudul Pennsylvaniei. După slujbă, pe când stăteam de vorbă cu câţiva membri din biserică, am observat un bărbat înalt, care stătea în spate, împreună cu familia lui. în cele din urmă, acesta s-a îndreptat spre scaunul meu: „Scuză-mă, Joni. Mă numesc Doug Sorzano şi voiam să-ţi spun că aş dori să pot înţelege şi aprecia situaţia prin care treci iu. Vezi, eu niciodată n-am ştiut ce înseamnă să fii paralizat

sau să suferi un accident traumatic. Am o soţie minunată şi nişte copii frumoşi—de fapt, sunt chiar aici. Dă-mi voie să ţi-i prezint!"

între prezentări, el a reuşit să-mi spună cât de impresionat şi încântat a fost de tot ce s-a spus în aceea seară. Dar a fost cinstit, atunci când a spus că nu pretinde că ştie sau că înţelege tot ceea ce am experimentat eu. El era unul dintre aceia care nu puteau spune: „Ştiu exact ce simţi tu!"

Mai târziu, călătorind spre casă, în maşină, ne-am rugat ca Dumnezeu să poată folosi ceea ce spusesem pentru a-i ajuta pe unii dintre cei care ascultaseră.

Au trecut săptămâni pe care mi le-am umplut cu desenatul, cititul şi cu unele discuţii ocazionale.

într-o după-amiază, poate o lună mai târziu, am primit un telefon de la o vecină a familiei Soryano care fusese în seara aceea la biserică, în Pennsylvania. Ea m-a sunat pentru a-mi face cunoscut că „s-a petrecut ceva îngrozitor".

„Joni, s-a întâmplat chiar sâmbăta trecută. Doug a fost din-totdeauna un bun motociclist şi-şi petrecea o mare parte din timpul său liber mergând cu motocicleta peste tot. Pot să-ţi spun că era bun. Dar de data aceasta el şi prietenii lui au hotărât să străbată o zonă nouă din pădure."
„Continuă!"—am adăugat eu ezitând.
„Din câte putem să ne dăm seama, la un moment dat, cărarea făcea o cotitură bruscă. Oricum, se pare că Doug a fost luat prin surprindere de un buştean ascuns. Roata din faţă a motocicletei a lovit buşteanul respectiv, şi Doug a fost aruncat la o oarecare distanţă . . . ."
Ascultam cu atenţie, însă imaginaţia mea a zburat dincolo de ceea ce-mi auzeau urechile.
,
Mi-era teamă să întreb, dar vrând totuşi să aflu, am întrerupt-o.
„A . . ., of, ce a . .. cum este. . . ?"
Citindu-mi gândurile, ea mi-a răspuns scurt:
19
Un pas mai departe
„Şi-a frânt gâtul!"
A urmat o linişte îngrozitoare.
Şocul a făcut să-mi ţiuie urechile. M-am bucurat că ea nu putea să-mi vadă ochii plini de lacrimi şi felul în care mă schimbasem la faţă. Reuşind să mă stăpânesc, am încercat să vorbesc, dar fără să ştiu exact ce să spun. în final, ceea ce am putut să fac a fost să o asigur că voi da un telefon sau voi scrie foarte curând o scrisoare acestei familii şi le voi spune că mă rog pentru ei, în acest moment de adevărată încercare.
După ce am închis telefonul, am încercat cu disperare să-mi amintesc scurta mea discuţie cu Doug: „Niciodată n-am ştiut ce înseamnă să suferi un accident traumatic, Joni, am o soţie minunată şi nişte copii frumoşi... Aş dori să pot înţelege situaţia prin care treci..."
Am aflat mai târziu că acest om a rămas paralizat de la umeri în jos, că era confuz şi nenorocit.
Jay, sora mea, a luat un stilou şi a venit în camera mea pentru a mă ajuta să scriu o scrisoare lui Doug şi familiei sale. Dar ce să spun cuiva care tocmai şi-a rupt gâtul? Să-i dau sfaturi? Nu, nu încă. Să-i amintesc câteva versete din Scriptură? Ar fi o idee, dar cu siguranţă ar fi mai bine să-i spun ceva mai personal! Ce îşi doreşte cineva cu adevărat când îl doare ceva? Cred că are nevoie de dragoste. . . şi să fie înţeles. *Atât. Vrea să ştie că cineva înţelege exact prin ce trece el. Iar eu pot să fac aceasta.*
M-am bucurat că prin această scrisoare pot să-1 mângâi pe Doug cu o adevărată înţelegere. Propria mea paralizie mă făcea în stare să mă pun în situaţia lui şi să văd lucrurile din punctul lui de vedere; mă făcea în stare să spun cu sinceritate: „Ştiu exact ceea ce simţi".
Aceste cuvinte au parcă în ele un balsam, dar numai atunci când sunt făcute credibile prin experienţa noastră de suferinţă. Oamenii simt dacă noi ne înţelegem cu adevărat sau nu. Ei pot privi în viaţa noastră şi pot vedea dacă într-adevăr experi-
Tovarăşi de suferinţă
mentăm adânca suferinţă. Dacă spunem cu uşurinţă: „Ştiu ce simţi!" cuvintele noastre sunt goale. Dar dacă putem spune aceasta cu sinceritate, cuvintele pot fi o adevărată mângâiere. Isus însuşi a venit pe pământ şi pentru a uşura poverile, căci cerul „palatelor de fildeş" îl ţinea departe de cunoaşterea durerii omeneşti. El însuşi a suferit, „Şi prin faptul că El însuşi a fost ispitit în ceea ce a suferit, poate să vină în ajutorul celor ce sunt ispitiţi....Căci n-avem un Mare Preot care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre (Evrei 2:18, 4:15).
Dacă El a îndurat greutăţile pentru a-i înţelege pe cei care suferă, ne putem aştepta să nu facă mai puţin.
De aceea am învăţat să văd în frângerea gâtului meu un act deosebit al lui Dumnezeu, care mă ajută să mă apropii şi să mângâi pe cei care sunt în situaţii asemănătoare.*
Până acum am vorbit despre apropierea de oamenii care trebuie să facă faţă dificultăţilor

situate pe trepte mai înalte decât ale noastre pe scala suferinţei. Aceştia sunt cei care se confruntă cu moartea, paralizia sau falimentul ca să enumerăm numai câteva. Dar aceasta nu este totul.
La câteva luni după accidentul meu, am început să observ că micile dificultăţi de fiecare zi pe care le experimentează prietenii şi rudele mele—o unghie ruptă la un deget, o carie la un dinte, o creştere uşoară a temperaturii, o zgârietură la aripa maşinii—erau tot atât de reale pentru ei cât era de reală imobilitatea mea pentru mine. Această observaţie mi-a sugerat că există ceva universal în ceea ce priveşte suferinţa. în primul rând, toţi o experimentează, nu este scutit nimeni. în

*Când această carte a fost publicată, Doug Soryano reuşise deja să se adapteze în mod minunat la paralizia sa. Vorbind cu el la telefon, am înţeles că acum el îşi mărturiseşte credinţa altora care sunt în aceeaşi situaţie. Familia Sorzano locuieşte în Kennett Square, Pennsylvania şi frecventează biserica Willowdale Chapel.

al doilea rând, nu are importanţă cât de mult sau de puţin trebuie să îndure, fiecare descoperă că suferinţa este neplăcută. O muscă sâcâitoare poate să deranjeze pe cineva pe moment, la fel de mult ca un picior rupt şi pus în ghips.
Astfel, deoarece fiecare ştie câte ceva despre probleme şi despre durere, putem fi siguri că Biblia, atunci când vorbeşte despre suferinţă, ne vorbeşte *tuturor,* indiferent cât de mult sau de puţin trebuie să îndurăm. Harul lui Dumnezeu este suficient atât pentru un paralitic cât şi pentru un băiat care nu reuşeşte să se califice pentru echipa de baschet. Şi acelaşi răspuns divin este necesar pentru nefericirea soţiei căreia nu i-a crescut prăjitura, ca şi celui care îşi aşteaptă moartea, bolnav fiind de leucemie.
Toate acestea ne spun ceva important despre ajutorul pe care fiecare putem să-1 dăm celor care suferă. Deşi faptul că avem o problemă identică cu problema unei alte persoane ne ajută să simţim cu ea, putem totuşi să fim o imensă încurajare şi pentru cei care suferă mai mult decât noi. Acest fapt este adevărat, pentru că avem nevoie de acelaşi har pentru a rezolva micile noastre probleme, de care au şi ei nevoie pentru a le rezolva pe cele mari ale lor. Daţi-mi voie să vă dau un exemplu. Am locuit într-o fermă minunată din centrul ţinutului Maryland, unde eram înconjuraţi de unduitoare dealuri înverzite şi de păşuni. Regiumile rurale sunt presărate cu grajduri, şoproane şi case de vară ridicate cu ani în urmă.
La ferma noastră era o astfel de clădire, o şură frumoasă şi veche, ridicată cu mult timp în urmă de constructorii nemţi din Pennsylvania care, evident, îşi cunoşteau meseria. Aceasta a înfruntat nenumărate furtuni şi a văzut generaţii de oameni care au venit şi au trecut. Tatăl meu a ţinut mult la această şură, şi acolo şi-a făcut un atelier unde a creat multe lucrări originale din lemn, piele şi metal.
Dar cu aproape cinci ani în urmă, într-o noapte de vară s-a **întâmplat** ceva, care a schimbat totul. Târziu, după masa de

seară, eu, sora mea Kathy şi soţul ei Butch ne aflam în sufragerie, discutând ca să mai treacă timpul. în timp ce Buch îşi ciupea alene chitara, unul din noi arunca într-o doară ochii spre stele prin fereastra pictată, deschisă. Afară târâitul greierilor şi alte sunete obişnuite de la ţară nu dădeau nici un semn că ar exista vreo tulburare. Chiar şi zgomotul produs de cauciucurile maşinilor, de-a lungul drumului îngust care trece prin faţa casei noastre, abia ne atrăgea atenţia; uneori tinerii fac curse de maşini pe aici.
Dar în seara aceea, în loc să treacă de casă şi să se piardă în depărtare, scrâşnetul unor roţi de maşină s-a oprit în dreptul ţarcului de lângă şura noastră. Liniştea bruscă care a urmat produse o mină întrebătoare pe faţa lui Butch, privirile ni s-au întâlnit şi sunetul chitarei a

încetat. Kathy s-a repezit la fereastră străduindu-se fără succes să vadă prin întuneric. Singura mişcare era aceea a unei molii care zbura în jurul becului. într-o clipă, maşina porni brusc. Nu a durat mult până când Kathy a zărit o licărire de lumină . . . apoi alta.
„Joni! Butch!" strigă ea brusc. „Arde şura!"
Buch sări la telefon şi căută cu înfrigurare în cartea de telefoane numărul pompierilor. Bineînţeles, eu nu am putut face nimic, decât s-o urmăresc pe Kathy cu privirea în timp ce ea a ţâşnit pe uşă, şi a rupt-o la fugă prin curte spre şură. Butch a urmat-o imediat.
Acum, vâlvătaia lumina deja toate împrejurimile. Prin acoperişul vechi se înălţau, învârtindu-se, stâlpi negri de fum. După un timp au sosit şi pompierii, dar era deja prea târziu, într-o oră, din şură nu mai rămăsese nimic altceva decât nişte ruine fumegânde.
A fost atât de trist, în ziua următoare, să-l văd pe tata, un bătrân de şaptezeci şi doi de ani, artritic, mititel, târându-şi picioarele prin mormanele de cenuşă şi moloz. Răsturnând cu vârful pantofului obiectele carbonizate, el căuta să vadă ce se

mai putea salva dintre uneltele şi vechiturile pe care le păstrase de atâţia ani. Singura consolare care-i mai rămăsese, era vechea fundaţie de piatră. Aceasta, cel puţin, trecuse proba focului.
Dar tata nu s-a plâns, nici nu a fost deprimat din cauza frumoasei şuri care arsese. Dimpotrivă, el a acceptat realitatea dură şi s-a aşternut pe treabă. Nici un gest de supărare, nici o încercare de-a înţelege scopul lui Dumnezeu în această nenorocire. In decurs de două luni, el a ridicat o şură nouă, o mărturie reală a spiritului său răbdător şi a credinţei sale perseverente.
Oricât ar părea de necrezut, doi ani mai târziu familia noastră a fost nevoită să treacă din nou prin aceeaşi nenorocire. O altă seară de vară, un alt incendiu! De data aceasta cauza incendiului a rămas necunoscută, dar rezultatele au fost aceleaşi. Din nou luminile şi sirenele maşinilor de pompieri... din nou vecinii au fost nevoiţi să împiedice caii speriaţi de foc să sară peste garduri. încă o dată, dogoarea focului a ţinut mulţimea din împrejurimi la distanţă, pârlind frunzele copacilor din apropiere. Şi încă o dată, tata a adunat resturile şi a luat-o de la început, deplin încredinţat că Dumnezeu ştie ce face.
Eu şi surorile mele am fost uimite de încrederea lui în suveranitatea lui Dumnezeu. Mai ales mie, mi-a fost de mare folos să observ tăria lui de caracter.
Faptul că tata m-a putut încuraja în acele situaţii, trebuie să ne înveţe ceva. Pierderile financiare şi sentimentale pe care le-a suferit în acele incendii au fost foarte reale, dar au fost mai mici decât pierderea pe care am suferit-o eu când mi-am fracturat gâtul. (Dacă cineva se îndoieşte de aceasta, să-şi pună întrebarea: „Ce aş prefera: să pierd un obiect de o mare valoare financiară şi sentimentală sau să-mi rup gâtul, rămânând astfel paralizat pentru toată viaţa?") Tata nu a fost niciodată paralizat şi, ca urmare, nu a putut niciodată să-mi **spună:** „Ştiu prin ce treci." încercările lui, măsurate pe scala

suferinţei erau situate mai jos decât ale mele, dar din modul în care el le-a tratat eu am învăţat foarte mult. Atitudinea lui răbdătoare şi refuzul lui de-a se supăra pe Dumnezeu m-au convins că *un creştin nu trebuie să sufere în acelaşi fel, sau la acelaşi nivel cu altul, pentru a-ifi de un real folos acestuia.*
Stând la distanţă, privindu-l pe tatăl meu, scormonind din nou prin moloz şi ridicându-şi încă o dată şura, mi-am dat seama că fiecare din noi avem un loc pe scala suferinţei, pentru unii mai sus, pentru alţii mai jos. Dumnezeu dă unora din noi să poarte nişte poveri extrem de grele, ca să putem spune sincer altora, aflaţi în aceeaşi situaţie ca noi: „Ştiu ce simţi tu!" Dar

este adevărat şi faptul că atunci când suntem credincioşi lui Dumnezeu în frustrările noastre mai mici, putem să-i mângâiem şi să-i ajutăm chiar şi pe cei care suferă mai mult decât noi. Cred că apostolul Pavel s-a gândit la aceasta atunci când a spus totul, atât de concis, cu mult timp în urmă:
„Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, Părintele îndurărilor şi Dumnezeul oricărei mângâieri, care ne mângâie în toate necazurile noastre, pentru ca, prin mângâierea cu care noi înşine suntem mângâiaţi de Dumnezeu, să putem mângâia pe cei care se află în vreun necaz!" (2 Corinteni 1:3-4)
25

2.Zidirea Trupului

Aţi observat vreodată că lucrurile care au cel mai mare potenţial pentru bine au şi un neobişnuit potenţial pentru rău? Focul, de exemplu, este unul din cele mai mari descoperiri ale omului. Aceeaşi flacără care prăjeşte o friptură poate să distrugă în câteva de minute hectare întregi de pădure —sau să ardă o şură până la temelii. Gândiţi-vă la sex. Există o utilizare corectă a acestuia şi una greşită. Deşi Dumnezeu a conceput sexul ca un mijloc de a-i uni pe cei doi soţi în cadrul căsătoriei, şi pentru a avea copii, folosirea greşită a acestuia produce un sentiment de vinovăţie, inimi zdrobite şi lacrimi.
La fel este şi cu suferinţa. Deşi aceasta este instrumentul preferat de Dumnezeu pentru a ne modela caracterul, suferinţa poate avea şi tendinţa de-a ne alimenta egoismul. Eu am irosit multe ore compătimindu-mă, şi închipuindu-mi că fractura gâtului meu a fost calea prin care Dumnezeu m-a pedepsit pentru păcatele mele, dar, în realitate, planul lui Dumnezeu era cu totul altul. De fapt, deşi la vremea respectivă nu gândeam aşa,
27
Un pas mai departe
acum îmi dau seama că toate cele petrecute, paralizia mea, a fost inspirată din dragostea lui Dumnezeu pentru mine şi pentru cei din jurul meu, deoarece unul din scopurile lui Dumnezeu în încercările noastre este de-a ne ajuta nu numai să simţim unii cu ceilalţi, dar şi să ne zidim unii pe alţii.
Această lecţie specială a devenit reală pentru mine în iarna anului 1975. Pastorul unei mari biserici baptiste din Wichita, Kansas mi-a cerut să vorbesc la conferinţa misionară anuală a biserici sale. Am acceptat cu bucurie, pentru singurul motiv că atunci tocmai începusem să călătoresc şi doar ideea de a zbura cu avionul şi de a merge pretutindeni ca să vorbesc tuturor era cu adevărat emoţionantă. Dar nu numai atât! Aceasta era prima conferinţă misionară din viaţa mea, şi eram invitată să contribui şi eu, nu doar să asist! Nu ştiam mai nimic despre misiune, nici nu stătusem până atunci de vorbă cu vreun misionar. Tot ce ştiam despre ei, era că îşi petreceau cea mai mare parte a timpului străbătând jungla, luptându-se cu şerpi, înarmaţi doar cu cuţitele folosite de indienii din America de Sud pentru a-şi croi drum prin junglă. însoţitoarele mele de călătorie, Sherry şi Julie, nu ştiau nici ele mai mult decât mine. Aşa că, iată-ne stând toate trei pe ultimul rând al marii şi aglomeratei biserici, cu dorinţa de-a nu pierde nimic din ceea ce ne vor spune vorbitorii misionari care participau la programul conferinţei. Cine ştie, poate ne vor spune şi nişte întâmplări cu canibali!
Ştiţi însă ce am aflat? Că şi ei erau oameni ca şi noi! Ascultându-i în timp ce ne vorbeau despre luptele lor zilnice şi despre victoriile lor din locuri îndepărtate, ca Brazilia, Japonia sau Filipine, ne-am dat seama de responsabilitatea noastră faţă de ei. La urma urmei, deşi locuiam la mii de kilometri depărtare, noi eram una cu ei în ceea ce Biblia numeşte „Trupul lui Hristos". Această conştientizare a apartenenţei s-a **intensificat** în timp ce creştinii care scăpaseră din România 11 **imunistă** ne-au spus cât de greu cântăresc rugăciunile noastre

pentru cei de dincolo de Cortina de Fier. Mi-au plăcut atât de mult mărturisirile acestor misionari, încât abia am aşteptat să se încheie serviciul de duminică seara, când urma să am şi eu ocazia să le vorbesc.
Dar misionarii nu au fost singurele persoane pe care le-am întâlnit în acea săptămână. Am stat de vorbă, în fiecare seară, cu mai mulţi tineri din biserică şi am devenit prieteni apropiaţi. Astfel, după întâlnirea de sâmbătă seara nici unul din noi nu a vrut să se despartă, aşa că am hotărât să mergem împreună la o îngheţată. Ce minunat era să fii împreună cu acel grup la unsprezece noaptea, glumind unii cu alţii.
în cele din urmă, am achitat nota de plată, Sherry m-a ajutat să-mi pun jacheta, şi am ieşit cu toţii în aerul rece al nopţii de ianuarie. După accident, „termostatul" corpului meu nu mai funcţionează foarte bine, aşa încât nu mă pot acomoda cu uşurinţă la temperaturile extreme. Deorece locul de parcare era pustiu, am rugat-o pe Sherry să încline căruciorul pe roţile din spate şi s-o ia la fugă spre maşină pentru a scăpa de frig.
Două umbre alunecau prin întuneric de-a curmezişul întinderii de asfalt neted, chiuind şi râzând, căutându-şi calea spre un far îndepărtat, materializat de o lumină stradală. întunericul părea destul de inocent, fără să sugereze apropierea vreunei nenorociri. Cu imagini prietenoase de râs şi îngheţată încă dansându-ne în minte, ce motiv am fi avut să bănuim că ar putea exista ceva nesigur între noi şi maşină? Cine s-ar fi gândit că întunericul nopţii ascundea o porţiune de gheaţă doar la un pas în faţa noastră?
Sherry a scos un ţipăt slab când tocul pantofului i-a alunecat sub ea, făcând ca scaunul meu să se învârtească pe o roată. Aruncată cu faţa înainte, am zburat prin aer. Fiind paralizată, nu am putut nici măcar să-mi folosesc mâinile pentru a atenua căderea. Văzând trotuarul apropiindu-se cu viteză de faţa mea, am avut doar o fracţiune de secundă să fac o grimasă şi să închid bine ochii.

Am simţit cum faţa mea a izbit asfaltul şi am descoperit că, în urma unei lovituri zdravene ca aceasta, poţi literalmente să vezi stele verzi. Se pare că, după căzătură, corpul meu s-a rostogolit până în faţa Fordului nostru.
„O, nu!" am auzit-o pe Sherry exclamând. Este ciudat, dar când se întâmplă aşa ceva, totul pare să se desfăşoare cu încetinitorul. Auzi fiecare sunet foarte clar şi fiecare lucru se întipăreşte în mintea ta.
Apoi am auzit estompat un schimb de cuvinte: „Vino aici, Sherry". Zgomot de pantofi pe asfalt, ca şi când cineva o trăgea la o parte. Apoi zgomotul unei cutii pentru bani care se deschise .. . monede rostogolindu-se . .. banii de la felicitările şi desenele pe care le vândusem în seara aceea. „O, are sânge pe toată faţa!" strigă o fată. Tinerii au început să se strângă în jurul meu, dar simţeam că trebuie să strâng bine ochii ca să nu mi se umple de sânge, îmi amintesc că mi-am mişcat uşor gâtul pentru a fi sigură că nu s-a rupt, mi-am trecut limba peste dinţi, să văd dacă nu mi-a ieşit vreunul şi mi-am mişcat maxilarul pentru a fi sigură că nu mi s-a fracturat.
Imediat, cineva a îngenunchiat lângă mine şi mi-a luat capul în mâini. Era Julie. „Eşti bine?"—m-a întrebat ea. Am

deschis ochii cât să o văd cum îmi dădea părul la o parte de pe faţă; mâinile îi erau pline de sânge. Ea continua să mă întrebe dacă sunt bine, iar eu i-am confirmat mişcând uşor capul. Suspinele înăbuşite m-au făcut să-mi dau seama că ea încerca să-şi ascundă plânsul. în ciuda lacrimilor, ea se simţea răspunzătoare să rămână calmă şi fermă.
Atunci am început să mă lupt cu propriile mele responsabilităţi, înainte cu o săptămână,

câţiva tineri mă întrebaseră cum se trăieşte într-un cărucior cu rotile, şi eu încercasem să le explic că trebuie să trecem prin încercări fără să ne plângem. în timpul petrecut împreună am citit în Biblie că toate lucrurile, chiar şi cele grele, lucrează spre binele nostru. Acum mi se dăduse ocazia să dovedesc toate acestea. Cum urma să răspund eu?
Toată săptămâna aceea, misionarii de la conferinţă mă învăţaseră atât de convingător despre datoria mea faţă de ceilalţi credincioşi din trupul lui Hristos. *O parte din acel Trup era în faţa mea chiar acum*—îmi dădeam seama de acest lucru foarte clar în mintea mea—*grupul de tineri şi toţi ceilalţi. Cum rămânea acum cu ei?*
Dar natura mea egoistă nu voia să-şi bată capul pentru „ei". îi păsa doar de ea, totdeauna pe primul loc şi chiar acum, tot pe primul loc, era îngheţată de frig şi lovită rău.
Cum se face că eu sunt cea care trebuie să treacă prin această situaţie? Nu suferisem eu deja mai mult decât toţi aceştia din jurul meu ? De ce nu a folosit Dumnezeu pe altcineva pentru a fi ajutorul vizual pentru lecţia Lui cu obiecte?
Ştiam că acest fel de a gândi nu era corect. Dar este greu să-L pui pe Dumnezeu şi pe ceilalţi mai presus de tine, mai ales când suferi.
Cui îi pasă de părerea celorlalţi despre modul în care eu mă comport în această situaţie ? Faţa MEA era plină de sânge. Şi de ce a trebuit să mă lovesc tocmai deasupra gâtului, singurul loc din întregul meu corp pe care îl mai puteam simţi?!
3

Un pas mai departe
Aproape imediat, Duhul Sfânt a început să-mi vorbească, provocat fiind de întrebările mele. Mi-a amintit de Cuvântul lui Dumnezeu: „Nu ştiţi că trupul vostru este Templul Duhului Sfânt. . .? Şi că voi nu sunteţi ai voştri? Căci aţi fost cumpăraţi cu un preţ. Proslăviţi dar pe Dumnezeu în trupul vostru" (1 Corinteni 6:19-20).
Cui îi păsa de reacţia mea? Lui *Dumnezeu* îi păsa. Chiar aveam dreptul să mă plâng pentru faţa mea lovită? Nu! Trupul meu nu mai este al meu. Dumnezeu putea face ce voia cu el. El 1-a cumpărat cu sângele Fiului Său.
Cea dintâi responsabilitate a mea era să-L proslăvesc pe Dumnezeu, arătându-le practic acestor prieteni ceea ce le împărtăşisem teoretic, şi anume, că în viaţa unui creştin nu există accidente. Dacă Dumnezeu trimite ceva, aceasta este spre binele nostru veşnic.
Sau binele celor din jurul nostru, am dedus eu. *O! Uneori noi, creştinii, chiar nu avem de ales. Dacă ne pasă de ceilalţi, trebuie să facem lucrurile în felul lui Dumnezeu.*
Acolo, întinsă jos, ştiam ce trebuie să fac. Aşa că, pentru ceea ce părea a fi a zecea mia oară în viaţa mea, ca un act al voinţei mele, am făcut o grimasă şi apoi I-am mulţumit lui Dumnezeu în tăcere pentru ceea ce se întâmplase: *Doamne, Dumnezeule, Iţi mulţumesc pentru ceea ce s-a întâmplat chiar acum . . . Nu mă lăsa să mă mânii. Aceşti tineri mă privesc acum .... Văzând cum mă port eu acum, fă-i să înveţe cum să se poarte şi ei în momentele lor de cumpănă. Şi, Te mai rog . . . a Ta să fie slava.*
în cele din urmă, ştiam că Dumnezeu va fi slăvit într-un fel din acest incident. Dar nu mi-am dat seama că El va face aceasta imediat. Prezenţa lui Dumnezeu era evidentă în dragostea şi grija pe care mi le arătau fiecare dintre ei. Toţi şi-au scos jachetele şi m-au acoperit cu ele, ca să mă protejeze de frig. Dându-şi seama că încă nu mă simţeam bine, unul dintre ei a îngenunchiat lângă mine şi m-a ţinut aproape
Zidirea Trupului
de el ca să mă încălzească, murmurând: „Totul o să fie bine!" Alţii au intrat în maşină ca să se roage. Unul a chemat o ambulaţă, iar altul 1-a anunţat pe pastorul bisericii ai cărei vizitatori eram.
Restul acelei nopţi zbuciumate l-am petrecut făcând radiografii, cu copci la frunte şi zăcând trează din cauza durerii produsă de contuzie şi de nasul fracturat. în timpul acestor dureroase

ore de nesomn am avut suficient timp să meditez. *Doamne, Iţi mulţumesc că nu m-am lovit mai tare.*
în cele din urmă mi-au dat drumul de la spital şi am fost dusă în camera noastră de la hotel. Spre dimineaţă am reuşit, în sfârşit, cu multă greutate, să aţipesc câteva clipe, fiind nevoită să mă trezesc din două în două ore pentru a-mi verifica loviturile.
în dimineaţa următoare cu puţin timp înainte de ora 11:00 am fost trezită de zgomotul uscătorului din baie. Scoţând capul pe uşă, Sherry, cu un zâmbet şovăielnic, m-a întrebat: „Cum te mai simţi?"
„Bine, eu ... o ..." am început să răspund, dar durerea mi-a amintit imediat de căzătura din noaptea trecută. Fizic, nu o duceam prea grozav. Cusăturile mă dureau, capul îmi huruia, nu dormisem prea mult, şi faţa îmi era învineţită şi umflată. Dar, în interior, aveam o stare de spirit bună: „Cred că sunt destul de bine. Ce mai e nou?"
„Ne-am gândit că te vei scula la timp pentru o dimineaţă TV mai târzie," spuse Julia melodios, în timp ce aranja antena. „Pastorul ne-a spus că putem prinde chiar şi aici serviciul din biserică, deoarece acesta este televizat în fiecare săptămână."
Aşa că m-au proptit între perne şi am urmărit televizorul cu interes. După un imn al corului, pastorul a făcut un anunţ special: „Ne pare rău să anunţăm că domnişoara Joni Eareckson a căzut aseară, şi-a fracturat nasul şi are câteva cusături. Noaptea trecută, în timp ce discutam împreună în sala de urgenţe, i-am sugerat să anulăm angajamentul ei de a

fi deseară în biserica noastră, dar ea a insistat că va putea fi prezentă. Veniţi să ne rugăm cu toţii pentru ea."
M-am bucurat că cineva se ruga pentru mine, însă în timp ce m-am lăsat înapoi pe perne nu m-am putut abţine să nu zâmbesc. La urma urmei, criza *reală* trecuse—cea din interiorul meu.
în timp ce am intrat cu căruciorul cu rotile în adunarea ticsită din seara aceea, mi s-a oprit parcă respiraţia. Culoarele erau pline de scaune şi mulţi oameni stăteau în picioare în spate. M-am hotărât să nu-mi folosesc notiţele întocmite cu atâta grijă şi ilustraţiile pe care le adunasem cu câteva săptămâni în urmă. în schimb, am împărtăşit bisericii câteva versete din Scriptură, care aveau legătură cu ceea ce se petrecuse cu o seară înainte: „Unul din cele mai bune lucruri pe care putem să le facem pentru fraţii şi surorile noastre în Hristos este să câştigăm biruinţa în încercările noastre." Microfonul minuscul de la rever îmi lua cuvintele şi le purta către ascultători.
„Epistola către Efeseni ne spune clar că trebuie să ne pese de ceilalţi creştini, *pentru că* noi suntem cu toţii una. Credincioşilor nu li se spune niciodată *să devină* una; noi *suntem deja* una şi se aşteaptă de la noi să acţionăm ca atare.
Ştiţi că în 1 Corinteni 12 este scris că noi, creştinii, suntem împreună ca un trup omenesc, al cărui cap este Hristos? Trupul omenesc este poate cel mai uimitor exemplu al muncii în echipă din lume. Fiecare mădular are nevoie de celelalte. Când stomacului îi este foame, ochii identifică locul în care se găseşte un hamburger, picioarele aleargă spre locul respectiv, mâinile dreg hamburgerul cu muştar şi îl duc la gură, de unde acesta coboară în stomac. Asta da cooperare!" Din sală se auziră chicoteli.
„Astfel, putem înţelege de ce pasajele ca Efeseni 4:16 ne vorbesc despre modul în care noi, creştinii, ne influenţăm unii pe alţii din punct de vedere spiritual, prin ceea ce suntem şi prin ceea ce facem fiecare. Nici un organ din corp nu poate

acţiona fără să le influenţeze pe toate celelalte. O entorsă la o gleznă imobilizează întreaga persoană, iar mâinile care prind mingea câştigătoare aduc laudă întregului' trup. Există ceva

aproape mistic despre legătura complexă dintre noi, creştinii. Eşecurile tale, sunt eşecurile mele, şi victoriile tale sunt şi ale mele."
Nimeni nu mişca, toţi ascultau cu atenţie. Era evident că oamenii înţelegeau mesajul.
Am continuat: „De aceea, dacă ne pasă cât de cât de Hristos—Capul trupului—şi de ceilalţi creştini—restul trupului —trebuie să înfruntăm problemele noastre avându-i pe ei în minte. Dumnezeu ne-a ajutat, pe mine şi pe Julie, să facem acest lucru chiar seara trecută. Ea a fost un exemplu pentru mine şi eu am fost un exemplu pentru ceilalţi. Dumnezeu vrea să facă acelaşi lucru şi prin voi."
Şi astfel Domnul a folosit accidentul meu din seara precedentă ca pe o platformă largă de unde să împărtăşesc planul Său înţelept de a-i lăsa pe copiii Săi să sufere pentru binele lor şi pentru slava Sa.
*** * * ***
Aproape un an mai târziu, pe când călătoream foarte mult şi-mi era dor de casă, am primit o scrisoare de la Steve. Cuvintele lui de încurajare au fost un excelent rezumat a ceea am învăţat eu în noaptea în care mi-am zdrobit nasul în parcarea respectivă. Mi-am amintit din nou că suferinţele noastre, departe de a ne da dreptul la autocompătimire, ne dau deosebita ocazie de a ne învăţa şi a ne zidi unii pe alţii. Iată un fragment din acea scrisoare:
„Aşadar, Joni, când trebuie să vorbeşti de zece ori într-o singură săptămână, când gura pare că a obosit să mai zâmbească la urările de bine, când te doare spatele, când ceva interior, ascuns, te îndeamnă uneori să fii pe picioarele tale, dar simţi că nu poţi să spui acest lucru pentru că cei din jur te-ar înţelege greşit, când

prietenii îţi lipsesc, când ţi se pare că Biblia te plictiseşte, când te simţi în nesiguranţă, când descoperi că atitudini şi gânduri păcătoase ţi se strecoară în minte, când eşti ispitită să visezi la secvenţe din viaţa ta când ai avut succes şi să-ţi însuşeşti gloria acelor momente—pe scurt . . . când simţi că ai dori să porţi o cruce uşoară şi să păşeşti alături de cale „numai astăzi"... să nu faci aceasta. Nu fi descurajată şi, mai ales, nu păcătui! Să nu crezi că truda îţi este în zadar, pentru că tu, cu adevărat, ai ajuns să fii unul din modelele mele în viaţă, atunci când caut un exemplu de statornicie, ispitit fiind să renunţ."
Noi suntem pe o scenă. Ceilalţi ne privesc. Putem să ne jucăm bine rolul, zidindu-i pe cei care ne privesc, sau putem fi ca o reclamă proastă, acţionând conduşi de propriile noastre simţăminte amare, şi aducând dezonoare Dramaturgului. Alegerea este a noastră!

3.Nu as face

asta chiar pentru oricine!

Nouă, oamenilor, ne place câteodată să ne lăudăm cât de grozavi şi cât de mari suntem; dar atunci când suntem puşi pe neaşteptate în situaţia să dovedim aceasta, rareori putem să arătăm că asemenea cuvinte mari nu sunt vorbe goale. Un film recent de desene animate a ilustrat acest lucru într-un mod foarte inteligent. In timpul unui meci de fotbal de la un colegiu, un fan de vârstă medie aflat pe unul din locurile din faţă făcea observaţii neplăcute antrenorului şi jucătorilor din echipa care pierdea. Remarcile lui erau făcute cu intenţia evidentă de a-i impresiona pe cei aflaţi în jurul său cu îndrăzneala şi cunoştiinţele sale despre joc. Când antrenorul a ajuns până la urmă la capătul răbdării s-a întors spre peluză, a îndreptat degetul spre el şi a strigat: „Tu, cel cu sfaturile, treci în locul lui Oblonsky!" Puf!, s-a dezumflat balonul fânului nostru.

Oamenii trebuie de multe ori să-şi susţină afirmaţiile lăudăroase cu fapte. Dar Dumnezeu, spre deosebire de prietenul nostru de la peluză, nu trebuie niciodată să procedeze în acest

mod, pentru că El este într-adevăr mare şi minunat, El caută întotdeauna o ocazie de-a arăta această măreţie oamenilor. Suferinţa omenească oferă una din cele mai bune „rampe de lansare" de pe care se poate realiza acest lucru.
Desigur, cea mai vizibilă cale în care Dumnezeu foloseşte suferinţa pentru a Se proslăvi, constă în înlăturarea acesteia în mod miraculos. Isus a redat vederea orbilor, a vindecat leproşi, a înviat morţi, şi a făcut tot felul de lucruri minunate pentru a uşura suferinţa oamenilor. Bineînţeles, ca urmare a acestei atitudini: „Când au văzut noroadele lucrul acesta, s-au înspăimântat, şi au slăvit pe Dumnezeu, care a dat oamenilor o astfel de putere" (Matei 9:8).
Dar ce se întâmplă în zilele noastre? Isus nu Se mai află trupeşte printre noi, mergând pe dealurile din ludea, făcând lucrurile pe care le făcea odinioară. Deşi Dumnezeu încă mai poate face minuni, şi uneori lucrează în acest mod, intervenind în diferite situaţii în mod miraculos, se pare că aceasta nu mai este metoda Sa obişnuită. Astăzi Dumnezeu are o a doua cale, mai puţin vizibilă, dar nu mai puţin puternică, de a folosi suferinţa pentru a Se proslăvi. Oricât ar părea de ciudat, Dumnezeu nu numai că permite, dar chiar îi face pe copiii Săi să treacă prin suferinţe şi să îndure lungi perioade de greutăţi deosebite.* Nu numai atât, dar s-ar părea că El face rău propriei Sale cauze, permiţând ca astfel de lucruri să se întâmple în văzul necredincioşilor, care îşi bat joc de creştinism. Nici măcar un amănunt neplăcut nu scapă ochilor acestor batjocoritori, atunci când spun: „Iată cum îşi tratează credincioşii devotaţi acest aşa-zis Dumnezeu iubitor!"
*Filipeni 1:29. 38

Nu aş face asta chiar pentru oricine
Dar aşteptaţi. Pe măsură ce ne continuăm observarea, constatăm ceva neobişnuit. Aceşti credincioşi, asupra cărora Dumnezeu trimite încercare după încercare, refuză să se plângă. în loc să îndrepte spre cer pumni mânioşi, şi în loc să blesteme pe Cel care a permis să li se întâmple astfel de nenorociri, ei răspund glorificându-L pe Creatorul lor.
La început, lumea ia în derâdere această atitudine: „Aceasta este numai o fază dintr-un proces mai lung!" îşi spun ei. „Aşteptaţi puţin, şi veţi vedea." Dar, pe măsură ce încercările continuă, iar credincioşii refuză „să-L blesteme pe Dumnezeu şi să moară", lumea care priveşte este forţată să-şi înghită cuvintele şi, până la urmă, să rămână înmărmurită de neîncredere.
Astfel, *Dumnezeu a arătat unul din cele mai eficiente moduri prin care suferinţa Ii poate aduce slavă - aceasta demostrează capacitatea Sa de a-Şi păstra loialitatea poporului Său chiar şi atunci când el înfruntă grele încercări.* Dacă a fi creştin nu ne-ar aduce nimic altceva decât uşurare şi mângâiere, lumea nu ar afla nimic impresionant despre Dumnezeul nostru. „Mare ispravă!" ar spune unii. „Oricine poate câştiga adepţi satisfăcându-le acestora toate capriciile." Dar, când un creştin manifestă credinţă şi dragoste faţă de Creatorul său, în ciuda faptului că, la suprafaţă, se pare că Acesta 1-a uitat, această atitudine este impresionantă. Ea arată batjocoritorilor că Dumnezeul nostru merită să fie slujit, chiar şi atunci când viaţa devine dificilă. Aceasta face ca lumea neîncrezătoare să-şi dea seama că ceea ce au creştinii este adevărat.
îmi aduc aminte că, acum câtva timp am întâlnit într-o librărie din California o fată care reprezintă un exemplu perfect pentru ceea ce vreau să spun. Librăria era situată într-un cartier aglomerat, şi era plină în ziua respectivă cu gospodine şi copii îmbrăcaţi frumos şi cu feţe strălucitoare - un loc în care îţi făcea plăcere să te afli. Se formase deja un rând, pentru
39
Un pas mai departe
că oamenii aşteptau să mă cunoască sau să primească autografe pe cărţi şi fotografii.
Când am luat creionul în gură pentru a semna pe cartea cuiva, mi-a ajuns la urechi un sunet care nu părea să se încadreze în rumoarea generală şi în du-te-vino-ul din sală. Aruncând o

privire pe deasupra cărţii aşezate în faţa mea, am descoperit care era sursa.
Acolo, la capătul rândului, într-un cărucior cu rotile, se afla o fată tânără având grave malformaţii, a cărei incapacitate de a articula cuvintele produsese sunetele destul de ridicate şi guturale, în diferitele spitale în care am stat, am întâlnit mulţi oameni a căror vorbire era afectată de boală într-un mod asemănător. M-am gândit că fata respectivă era victima unei groaznice invalidităţi, numită paralizie cerebrală şi, mai târziu, am aflat că aşa şi era.
Pe măsură ce se apropia, am văzut că mâinile îi tremurau, picioarele îi erau răsucite şi noduroase, şi saliva îi curgea din cauză că nu avea control asupra gurii. Capul îi era încadrat de un păr fără luciu, iar o bluză încheiată strâmb sugera că îi era greu să se îmbrace. Handicapul ei îi dădea o înfăţişare neplăcută, ca să nu spun mai mult.
îmi amintesc de timpul în care simplul fapt de-a mă afla în apropierea unei asemenea persoane m-ar fi făcut să mă simt stânjenită. în vremea aceea nu doream să am de-a face cu cineva al cărui handicap nu făcea altceva decât să scoată în evidenţă handicapul meu şi să-mi amintească de starea mea. Dar Dumnezeu mă ajutase cu mult timp în urmă să depăşesc asemenea sentimente, şi acum eram nerăbdătoare s-o cunosc. „Joni, aş vrea s-o cunoşti pe Nadine," îmi spuse asistenta care o însoţea, împingând căruciorul fetei lângă al meu.. în discuţia care a urmat, în timpul căreia asistenta mi-a „tradus" cât a putut mai bine, am aflat că Nadine era creştină şi era de-o vârstă cu mine. Deşi aspectul ei fizic ar fi putut crea impresia clară că Nadine era handicapată mintal, ea era de

fapt o persoană inteligentă, citită, a cărei pasiune era să compună poezii.
în acea după-amiază Nadine mi-a înmânat o scrisoare în care îşi exprima aprecierea pentru unele gânduri pe care le-am împărtăşit în cartea mea. Dar apoi, mi-a dat o adevărată comoară—o plachetă micuţă cu o poezie şi câţiva îngeri decupaţi de pe nişte felicitări de Crăciun. Nadine decupase îngerii folosind degetele de la piciorul ei „bun" pentru a manevra foarfecă. Acestea s-au întâmplat cu mai mulţi ani în urmă, şi încă mai păstrez acea plachetă agăţată pe perete acasă la mine.
Pe măsură ce Nadine vorbea, mintea mi s-a întors înapoi la paginile de filozofie şi la alte cărţi citite în timpul zilelor mele de căutare şi de îndoială din spital: „Dumnezeu are dragostea de-a înlătura suferinţa, dar nu are puterea s-o facă", se spunea, „sau El are puterea, dar nu are dragostea. Sau poate că nu le are pe niciuna. Dar, cu siguranţă, nu le are pe amândouă."
Ai putea crede că un asemenea argument ar putea ajunge chiar la inima unei persoane care gândeşte, aşa cum este Nadine. Ea este internată într-un sanatoriu particular şi, probabil, că nu se va bucura niciodată de confortul de a locui împreună cu familia sau cu nişte prieteni apropiaţi care să

aibă grijă de ea. Probabil că nu se va căsători niciodată, şi nu va experimenta o mulţime de lucruri, pe care lumea le consideră esenţiale pentru fericire. De ce nu-L blestemă ea pe Atotputernicul, Atotiubitorul Dumnezeu pentru că o tratează astfel? Ar trebui să fie una din cele mai deprimate persoane de pe pământ, plină de disperare şi fără nici un rost. Nimeni nu ar condamna-o. în cel mai fericit caz, ea ar trebui să fie o stoică resemnată, hotărâtă să-şi îndure soarta şi să-şi înăbuşe toate emoţiile.
Dar vorbind aproape o oră cu Nadine, m-am convins că ea nu a primit un asemnea mesaj! Nadine ştie ce înseamnă să experimentezi bucuria Domnului, „pacea care întrece orice pricepere". Ea poate să se identifice cu Pavel, atunci când acesta spune: „Chiar dacă omul nostru de afară se trece, totuşi omul nostru dinăuntru se înnoieşte din zi în zi" (2 Corinteni

4:16).
Şi ceea ce este cel mai interesant, ea nu numai că îl acceptă pe Dumnezeu—ea II *iubeşte.* Dumnezeul pe care a ajuns să-L cunoască este atât de demn de a fi cunoscut, atât de adevărat, încât ea îndură bucuroasă şi din toată inima această stare, dacă acest lucru îi face Lui plăcere. îl slăveşte pe Dumnezeu suferinţa Nadinei? Bineînţeles că da. De ce? Pentru că Dumnezeu o vindecă în mod miraculos? Nu, suferinţa ei îl slăveşte pe Dumnezeu pentru că oamenii care o văd şi o cunosc sunt forţaţi să ia cel puţin în considerare faptul că Dumnezeul Nadinei trebuie să fie cineva foarte deosebit pentru a inspira o asemenea loialitate. Mi-am spus: *Dacă cineva ar dori vreodată o dovadă a ceea ce poate să facă mila si puterea lui Dumnezeu într-o viaţă, ar trebui s-o vadă pe această femeie.*
Uneori scepticii se vor uita la persoane ca Nadine şi vor încerca să nege că Dumnezeu este adevărata sursă a păcii interioare a creştinului. Pentru ei, toate discuţiile despre rai, despre Dumnezeu şi despre bucuria lui Dumnezeu nu sunt

42~

Nu aş face asta chiar pentru oricine

decât o fugă de realitate, o refulare mentală, un refuz de-a înfrunta realitatea. Din când în când am fost şi eu acuzată că folosesc credinţa în Dumnezeu ca pe o cârjă psihologică. Când se întâmplă aşa ceva, eu doar pun în evidenţă faptele: Este destul de greu pentru cineva, care a fost dintotdeauna un fel de şoarece de bibliotecă, să se adapteze la o viaţă petrecută într-un cărucior. Dar majoritatea oamenilor sunt de acord că acest lucru este şi mai greu pentru o persoană, ca mine de exemplu, care a fost foarte activă. Ca elevă de liceu am fost întotdeauna în mişcare—am călărit, am jucat hochei pe iarbă, m-am plimbat cu maşina de curse, am făcut acrobaţii nebuneşti. „Când eram pe picioarele mele, nu puteam sta locului o clipă," spun eu deseori oamenilor. „Acum, trebuie să stau liniştită pentru tot restul vieţii mele."
Nici o listă cu ce trebuie să fac şi ce nu trebuie să fac, nici o filozofie speculativă religioasă imaginată de mine, nici o credinţă într-o vagă şi atotputernică Cauză Primordială, nici un crez despre Dumnezeu nu m-ar putea susţine şi nu mi-ar putea da pacea în acest cărucior. Şi, cu siguranţă, asemenea lucruri nu m-ar putea face să mă bucur de starea mea. Ori eu sunt nebună, ori există un Dumnezeu viu în spatele tuturor acestor lucruri, care este mai mult decât o axiomă teologică. El este un Dumnezeu personal, care lucrează şi îşi dovedeşte prezenţa în viaţa mea, şi aceasta i-a făcut pe mulţi să se gândească serios la El.
Cred că ştiu ce întrebări vă puneţi în acest moment unii dintre voi, care sunteţi creştini: „Este emoţionant felul în care Dumnezeu foloseşte persoane ca Joni sau Nadine să Se proslăvească, dar eu dacă nu am nici un handicap serios. Viaţa mea este destul de normală. Ce pot face eu?" Dacă gândiţi în felul acesta, vă rog să nu vă imaginaţi că încercările voastre trebuie să fie la fel de traumatizante ca ale Nadinei sau ca ale mele pentru a putea fi folosiţi de Dumnezeu. Acceptarea încercărilor zilnice ale vieţii cu o inimă bucuroasă poate avea acelaşi efect la o scară mai mică.

43

Un pas mai departe

Mă gândesc la sora mea, Jay, şi la prietenele mele, Betsy şi Sheryl, care călătoresc deseori împreună cu mine. Credeţi-mă, femeile acestea ştiu câte ceva despre încercările zilnice ale vieţii! în primul rând, ele se ocupă de toate nevoile mele fizice, şi dacă nu v-aţi ocupat niciodată de un paralitic care călătoreşte, nu ştiţi ce înseamnă aceasta. De multe ori, pentru a mă pregăti pentru vreo întâlnire timpurie, ele trebuie şă se trezească la ora cinci dimineaţa. După ce se pregătesc ele însele, urmează un proces care durează o oră şi jumătate: sculatul meu, exerciţiile mele, spălatul şi îmbrăcatul, spălatul pe dinţi, spălatul părului, şi aşa mai departe.
Dar asta nu este tot. Ori de câte ori călătorim cu maşina, trebuie să mă ridice din căruciorul

meu şi să mă urce în maşină. Aceasta presupune ca una dintre fete să se plece peste spatele meu şi să-mi ridice trupul ţinându-mă de mijloc, în timp ce cealaltă îmi susţine picioarele. După ce mă aşează pe bancheta maşinii, trebuie să mă aranjeze, să mă repoziţioneze şi să-mi lege centura, în timp ce altcineva pliază căruciorul şi îl pune în portbagajul maşinii. Nu o să vă spun cu exactitate ce greutate am, dar pentru că nu mă pot mişca, sunt mai grea decât dacă aş fi sănătoasă! Când ajungem la destinaţie, procesul trebuie reluat în sens invers, în timp ce sunt scoasă din maşină şi reaşezată în căruciorul meu. într-o călătorie recentă la Minneapolis, Betsy, Sheryl şi Jay au trebuit să mă pună în maşină şi să mă scoată afară de cincisprezece ori într-o singură zi!
Există şi un stres emoţional căruia trebuie să-i facă faţă prietenele mele atunci când călătorim împreună. Mă refer la insensibilitatea pe care o manifestă ueori unii oameni, tratân-du-mă ca pe o regină, şi ignorându-le aproape în totalitate pe sora mea şi pe prietenele mele.
Să se scoale devreme ca să mă pregătească, să mă ridice în şi din maşină, iar apoi să fie ignorate de ceilalţi - poate că nu aţi numi aceste lucruri „încercări" adevărate, în comparaţie cu handicapul Nadinei şi al meu. Dar când oamenii văd cum

Nu aş face asta chiar pentru oricine
îndură aceste femei frustrările lor mărunte dar adevărate, cu o inimă plină de dragoste şi care nu se plânge, atunci atenţia multora este îndreaptată spre Dumnezeu, şi El este glorificat. într-un anumit sens, persoane ca Nadine, ca sora mea şi prietenele mele sunt „Iovii" timpurilor moderne. Vă amintiţi că Iov era un om neprihănit, binecuvântat de Dumnezeu cu tot felul de bogăţii materiale. însă, lauda pe care el o aducea Domnului 1-a dezgustat pe Satan: „Te slujeşte numai pentru că îl binecuvintezi!" I-a spus Satan Domnului. „Dacă i-ai lua familia şi averile, Te-ar blestema în faţă." De fapt, Satan voia să spună: „Iov iubeşte binecuvântările Tale, nu pe Tine, Dumnezeule. Nu eşti destul de important pentru ca cineva să te urmeze numai pentru ceea ce eşti Tu."
Şi astfel, Dumnezeu i-a permis lui Satan să-1 încerce pe Iov. Iov şi-a pierdut banii, sănătatea, şi cea mai mare parte a familiei. „Blestemă-L pe Dumnezeu şi mori!" îl îndemnă soţia sa. Dar el a refuzat. Cu o loialitate de necrezut el a strigat: „Da, mă va ucide: totuşi nădăjduiesc în El" (Iov 13:15).
Ce mărturie! Această mărturie constituie o laudă pentru Iov, dar este o laudă şi mai mare pentru Dumnezeu care poate inspira slujitorilor Săi o asemnea loialitate, în ciuda celor mai grele încercări prin care trec. Ea este echivalenta vechi testa-mentală a mărturiei lui Pavel din Filipeni: „Ba încă, şi acum privesc toate aceste lucruri ca o pierdere, faţă de preţul nespus de mare al cunoaşterii lui Hristos Isus, Domnul meu. Pentru El am pierdut toate şi le socotesc ca un gunoi, ca să câştig pe Hristos" (Filipeni 3:8).
Pe mine nu mă deranjează neplăcerea de a fi paralizată, dacă credincioşia mea faţă de Dumnezeu în timp ce mă aflu în acest cărucior îi aduce slavă Lui. V-aţi gândit la slava potenţială pe care o poate oferi viaţa voastră lui Dumnezeu, dacă rămâneţi credincioşi în „căruciorul *vostru* cu rotile"?

4.Sfinţi eu şanse puţine!

O linişte ameninţătoare cuprinse pentru o clipă marea sală de banchet a renumitului castel Fairbairn. Nici cea mai mică adiere de vânt nu unduia stindardele colorate, dispuse de-a lungul zidurilor masive şi cenuşii. Deasupra uriaşului cămin medieval atârna blazonul familiei regale şi, ca într-o provocare simbolică îndrăzneaţă, pe peretele opus era plasat stindardul vecinului, ducele Einar. De luni de zile tensiunea dintre cele două puteri crescuse, iar intenţia rea a ducelui de a-1 detrona pe prinţ fusese provocată verbal în timpul acestei

sărbători anuale, organizată pentru lorzii şi doamnele din întregul regat.
Pe uriaşa masă de lemn a banchetului, într-o poziţie aplecată, gata de atac, se afla figura puternică a prinţului Eric. în pumnul său strâns se afla mânerul încrustat cu perle al spadei sale, arma pe care tatăl său, regele, i-o înmânase în aceste ultime zile ale vieţii lui. Oţelul lucios reflecta o rază de lumină strecurată prin fereastra din zidul gros al castelului. Era cea mai grozavă spadă din ţară.

47

Un pas mai departe

Pe podea, înconjurându-l pe prinţ precum îşi înconjoară rechinii prada, păşeau trei dintre oamenii de încredere ai ducelui, cu săbiile- scoase, aşteptând clipa în care să-l poată surprinde pe Eric nepregătit. Ochii prinţului alergau de la unul la altul, aşteptând să vadă care va lovi primul.
Deodată răsună zgomotul oţelului izbit de oţel! Doi dintre soldaţi se năpustiseră asupra prinţului, dar el le pară loviturile cu sabia, evitând cu abilitate fiecare împunsătură, şi încercând el însuşi să-i lovească cu sabia.
O împunsătură ... o lovitură. . . sânge. Unul din soldaţii ducelui căzu la podea, sabia scăpându-i din mână. Dar prinţul nu putu să se bucure nici măcar o secundă de această victorie parţială a sa; el continuă să se apere de loviturile celorlalţi doi. Acum se afla câte un bărbat de fiecare parte a sa. în timp ce para loviturile duşmanului din dreapta sa, aruncă o privire pe deasupra umărului său stâng, verificându-şi poziţia. Dar, procedând astfel, a slăbit puţin forţa cu care îşi ţinea sabia şi magnifica armă îi fu smulsă din mână.
Un suspin scăpă din pieptul mulţimii. Doamnele aflate de-a lungul peretelui îşi puseră batistele la gură, şi toţi privitorii îşi pierdură respiraţia de groază.
Dar stai! Cu iuţeala unei căprioare, prinţul ieşi din raza de acţiune a săbiilor lor, îşi scoase pumnalul de la brâu şi apucă un sfeşnic de alamă care decora masa.
Cu şanse minime şi înarmat cu arme vizibil inferioare, se aruncă din nou în bătălie, parând loviturile cu sfeşnicul şi lovind cu pumnalul. Aplecându-se în timp ce o lovitură laterală aproape îi atinse capul, reveni, evitând mişcarea adversarului său, şi dând o lovitură mortală în inima celui de al doilea soldat. Supravieţuitorul, uimit de forţa ducelui, îl privi pe acesta cu ochii măriţi de frică. El şi Eric se înconjurară în tăcere. în momentul culminant, soldatul lovi. O linie subţire ca un fir de păr dungă mâneca lui Eric şi **deveni** purpurie pe măsură ce sângele se scurgea din rană.

• IX

Sfinţi cu şanse puţine de reuşită

Prinţul se retrase, pas cu pas, până când, în cele din urmă, fu ţintuit la perete. Slabele lui arme nu erau pe măsura spadei sofisticate a adversarului său. Loviturile deveniră mai rapide. în curând el trebuia să cadă.
„ *Cu, iabia lege&ti, Piuitul Etic, eM fxit&wic. Dan, pwmald {i i/eţnicul l-aub doveM~ckm mai puternic,!*

Deodată, adversarul său dădu lovitura. Eric sări spre stânga, şi sabia îndreptată către inima sa abia îl atinse lateral şi se izbi de perete. Dar înainte ca soldatul ducelui să poată să-şi tragă sabia şi sa reia atacul, Eric izbi lama săbiei în jos cu sfeşnicul şi îşi aruncă pumnalul înainte. Soldatul apucă pumnalul înfipt în carnea umărului său şi ridică cealaltă mână, ca şi cum ar fi spus: „Destul!" şi recunoscu victoria lui Eric. Mulţimea bucuroasă se înghesui în jurul prinţului şi începu să-l aclame cu căldură. Oamenii începură să cânte un cântec, care deveni clasic pentru generaţii:
„Cu sabia regelui, prinţul Eric este puternic,

Dar pumnalul şi sfeşnicul l-au dovedit chiar mai puternic!" îmi place să citesc despre aventuri ca aceasta a prinţului Eric. V-aţi dat seama că Biblia este un fel de carte de aventuri? Aceasta este fascinanta relatare despre modul în care nemernicul Satan i-a înrobit pe cetăţenii împărăţiei pământului, prin trădare şi înşelăciune—cum a uzurpat el autoritatea Stăpâni torului de drept (care este bun şi neprihănit) şi şi-a instalat propriul său guvern rival. Mai mult decât atât, Biblia ne spune cum Stăpânitorul cel bun Şi-a trimis unicul Său Fiu ca să invadeze teritoriul lui Satan, să elibereze supuşii captivi, şi să readucă împărăţia sub steagul familiei.

Dacă aş fi fost Dumnezeu, cum aş fi făcut aceste lucruri? Probabil că, la început, aş fi ales pe cei mai înţelepţi bărbaţi şi pe cele mai înţelepte femei ca să facă parte din echipa mea strategică—doctoranzi, profesori universitari. Apoi i-aş fi înrolat pe cei mai isteţi oameni de afaceri şi milionari să-mi finanţeze lucrarea. Reprezentanţii mei pentru relaţii cu publicul ar fi fost cei mai eficienţi comunicatori care s-ar putea găsi, cei mai buni în domeniul lor. Chiar şi membrii obişnuiţi ai organizaţiei mele trebuie să fie tineri, atletici şi deosebit de atractivi. Oamenii slabi nu sunt potriviţi. Cei cu defecte fizice? Nici nu trebuie amintiţi. Persoane care ar putea să-mi încetinească progresul? Niciodată. Cei de care lumea nu s-ar simţi în mod natural atrasă? Cineva care mi-ar primejdui reputaţia? Nici vorbă. Un bărbat sau o femeie a căror viaţă ar fi plină de probleme? Nu, nicidecum. I-aş accepta numai pentru cei mai buni dintre cei buni.

Dar mulţumesc lui Dumnezeu că nu conduc eu lumea—El o conduce. El îşi deschide larg braţele către cei săraci, bolnavi, singuri, urâţi, nevolnici, netalentaţi, neplăcuţi, nepotriviţi. Aceasta datorită dragostei Sale nemărginite. Acest lucru se întâmplă şi deoarece, pentru El, ceea ce este în inima unui om contează mai mult decât ceea ce se vede în afară.

Dar mai există un motiv, foarte deosebit, pentru care

Sfinţi cu şanse puţine de reuşită

Dumnezeu îi acceptă şi îi foloseşte pe cei pe care îi foloseşte. Cheia poate fi găsită în povestirea despre prinţul Eric. Vă amintiţi cuvintele pe care le cântau oamenii despre el? „Cu sabia regelui, prinţul Eric este puternic, Dar cu pumnalul şi sfeşnicul său este chiar mai puternic!" Orice luptă dintre un erou şi „cei răi" este destul de interesantă prin însăşi natura ei. Dar atunci când eroul este pus brusc în inferioritate, ca Eric când şi-a pierdut sabia, apare un element nou. Acum eroul se află într-un pericol cu mult mai mare decât înainte. El are mai puţine şanse de a câştiga. Dar dacă reuşeşte să învingă numai prin abilitatea sa, în ciuda şanselor nefavorabile, atunci ajunge să fie de două ori erou, pentru că a câştigat lupta folosind arme mai slabe şi inferioare.

întreaga Biblie, ne demonstrează că Dumnezeu face exact acest lucru, atunci când El face anumite lucruri pentru a Se proslăvi. Apostolul Pavel a spus creştinilor din Corint să privească la ei înşişi şi să-şi dea seama că, în general, Dumnezeu a chemat la părtăşie pe acei oameni care, după standardele umane, nu erau nici înţelepţi, nici influenţi, nici de origine nobilă. El spune că Dumnezeu îi alege în mod deliberat pe cei slabi, suferinzi şi pe candidaţii care par nepotriviţi pentru a îndeplini lucrarea Sa, astfel încât, atunci când aceasta este împlinită, slava este a Lui şi nu a noastră. Meditaţi la aceasta! Chiar slăbiciunea şi problemele pe care considerăm atât de dureroase, sunt exact ceea ce El foloseşte pentru a Se proslăvi. Noi nu suntem o sabie împodobită cu perle în mâna Sa, ci pumnalul şi sfeşnicul care îndeplinesc rolul unei săbii.

Când am ieşit prima dată din spital în 1969, la doi ani după ce mi-am fracturat gâtul, mă aflam într-o stare depresivă profundă. Iată-mă, la numai 19 ani, nemaiaşteptând nimic altceva decât o viaţă petrecută într-un cărucior cu rotile. Ştiam vag că undeva, între coperţile ei, Biblia conţinea probabil răspunsurile la situaţia mea, dar aveam o nevoie disperată de cineva care

să-mi arate exact unde şi care erau unele din aceste răspunsuri. Chiar şi în această situaţie, nu oricine era în măsură să mă abordeze cu sfaturi religioase şi să se şi aştepte să câştige interesul şi respectul meu. înţelegeţi... Eu fusesem foarte implicată în activităţile liceului—jucasem în echipa de hochei pe iarbă Woodlawn, fusesem membră a clubului National Honour Society şi prietena căpitanului echipei de fotbal a şcolii vecine. Pentru ca cineva să-mi poată atrage atenţia pe atunci, persoana respectivă ar fi trebuit să fie o persoană intelectuală, un atlet sau cineva renumit.

V-aţi putea imagina că Dumnezeu a ambalat răspunsurile destinate mie sub forma unui director înalt, tânăr şi bronzat care conducea „o lucrare a sporturilor nautice" în Ocean City. Acesta mi-ar fi atras atenţia. Sau poate că aş fi fost impresionată de vreun seminarist isteţ, îmbrăcat într-un costum foarte elegant. Poate că dacă Bily Graham ar fi organizat o cruciadă intitulată „Un Woodlawn mai important"—probabil că aceasta m-ar fi inspirat.

Dar, nu. Ştiţi pe cine a trimis Dumnezeu? Un băiat înalt şi deşirat de şaisprezece ani, cu o hartă. Un candidat puţin probabil, nu-i aşa? După standardele mele, acest tânăr greşise sigur ţinta. Vreau să spun că nu era vorba nici de un super director tânăr, nici de un seminarist intelectual. Era doar un adolescent —dar care avea o Biblie mare şi neagră. Iar eu îl ascultam! Dumnezeu a folosit lungile ore pe care le-am petrecut cu Steve Estes, un tânăr licean, pentru a-mi ridica moralul şi pentru a mă ajuta să înţeleg Cuvântul lui Dumnezeu. Era ca şi cum lui Dumnezeu îi făcea plăcere să-Şi arate puterea prin intermediul unui alt copil, în loc să trimită un teolog pregătit pentru consilierea persoanelor handicapate.

Astăzi, când Steve şi cu mine ne gândim la zilele de început ale prieteniei noastre, râdem şi ne minunăm cum I >umnezeu a folosit o relaţie atât de puţin probabilă, pentru a **produce** o schimbare radicală în viaţa mea. Dar când ne

gândim la aceasta, n-ar trebui să fim surprinşi. El a redus armata lui Ghedeon de la 32.000 de oameni la 300, înainte de a-i trimite să lupte cu hoardele madianite. El 1-a trimis pe un tânăr păstor, pe David, să lupte cu Goliat, războinicul uriaş şi bine pregătit al filistenilor. El i-a dat lui Avraam o soţie stearpă, pe Sara, şi i-a promis o naţiune de descendenţi la fel de numeroasă ca stelele de pe cer. De ce? Pentru ca atunci când madianiţii au fost alungaţi, când Goliat a căzut, şi când Sara a dat naştere unui fiu, lumea să înţeleagă că Dumnezeu, nu omul, a făcut aceste lucruri.

Şi aici intervine suferinţa. Aceasta ne face să înge-nunchem, slabi şi neputincioşi. Şi nu înţelegem că tocmai aici vrea să ne aducă Dumnezeu? De ce? Pentru că atunci puterea Lui este şi mai evidentă.

Dacă a existat vreodată cineva care să înţeleagă valoarea slăbiciunii, acesta a fost apostolul Pavel. De fapt, el a folosit cea mai mare parte a celei de-a doua epistole către Corinteni, pentru a-i convinge pe aceştia de faptul că *Dumnezeu se foloseşte de oameni slabi.*

Se pare că acolo existau mulţi apostoli mincinoşi, care încercau să nimicească lucrarea lui Pavel şi s-o înlocuiască cu a lor. Ei continuau să şuşotească, lăudându-se cu marile lor realizări, cu viziunile lor glorioase şi lucrările lor reuşite.

„Dar tu, Pavel?" îl ironizau ei. „Lucrezi tu mai mult decât
noi?"*

Ca urmare a acestor provocări, Pavel le-a răspuns: „Vreţi să mă laud? Bine, o să mă laud. Mă simt puţin caraghios, dar voi face acest lucru." Pe măsură ce citim scrisoarea lui Pavel,

*Următoarele două pagini sunt extrase din argumentele lui Pavel din 2 Corinteni 10-13. Multe din idei provin din cartea lui Frederick D. Bruner, *A Theology of the Holy Spirit [O teologie a Duhului Sfânt]* (Grand Rapids Eerdmans Publishing Co. 1970), pag. 303-315; şi din cea a lui Walter J. Chantry, *Signs ofApostles [Semnele apostolilor],* revizuită (Edinburgh, Scotland; Banner of Truth Trust, 1973, pag. 71-81).

Un pas mai departe

aproape că ni-i putem imagina pe aceşti rivali geloşi cum îşi scoteau listele, pentru a verifica dacă Pavel lucrase mai mult decât ei. Dar, spre surprinderea lor, el nu a făcut altceva decât să le arate cât de slab era şi cât de mult suferise.

„Vreţi să vedeţi ce mare ispravă am făcut? Iată, lăsaţi-mă să înşir câteva dintre cele mai mari realizări ale mele. Să vedem... Am fost scuipat. Am fost bătut. Poate vreţi să aflaţi cât timp am stat în închisoare . . . Da, desigur, am mai şi naufragiat. Neamurile mă urăsc. Cât despre evrei, aceştia nu mă pot suferi!"

Şi a continuat să enumere şi alte asemenea premii şi onoruri: „Vreţi să ştiţi cât de mari intrări şi ieşiri de pe scenă am avut? Ei bine, într-o noapte am fost coborât într-un coş printr-o fereastră laterală a zidului cetăţii. Aş fi folosit poarta, dar nişte gardieni mă aşteptau acolo să mă aresteze."

Punctul culminant 1-a constituit relatarea lui Pavel despre vedeniile sale: „Ştiu că voi aveţi vedenii la fiecare două zile. Să vă povestesc una din vedeniile mele. Trebuie să recunosc că nu am avut-o ieri—de fapt, cred că s-a întâmplat acum paisprezece ani. Era foarte emoţionant acolo în rai. Dar nu o să mă prindeţi niciodată făcând ceea ce faceţi voi—să-i fac pe oameni să stea cu sufletul la gură, ca să afle toate amănuntele." Apoi a continuat: „Dar o *să vă spun un lucru,* care s-a întâmplat. Dumnezeu a fost atât de impresionat de capacitatea mea de-a face faţă acestei situaţii, încât mi-a mai dat şi altceva împreună cu vedenia mea—un ţepuş în carne, care să mă împiedice să mă îngâmf!"

In acest moment sarcasmul a încetat. Uitându-se direct în ochii adversarilor săi, el le-a spus care a fost prima sa reacţie la această nouă formă de suferinţă pe care Dumnezeu i-o trimisese: „De trei ori", a subliniat el, „L-am rugat pe Domnul să mi-1 ia. Dar El mi-a spus: „Harul meu îţi este de ajuns; *căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârşită"* (2 Corinteni 12:8-9, sublinierea mea.)

54

Sfinţi cu şanse puţine de reuşită

Aţi înţeles aceasta? Dumnezeu i-a răspuns lui Pavel spunându-i, aşa cum redă o traducere parafrazată a Bibliei: „Eu sunt cu tine; aceasta este tot ceea ce îţi trebuie. Puterea Mea se manifestă cel mai bine în oamenii slabi."

Dacă puterea lui Dumnezeu se manifestă cel mai bine în oamenii slabi, de ce ar trebui să ne plângem atunci când suferim şi suntem îndureraţi? De ce să nu spunem împreună cu Pavel: „Deci, mă voi lăuda mult mai bucuros cu slăbiciunile mele, pentru ca puterea lui Hristos să rămână în mine. De aceea simt plăcere în slăbiciuni, în defăimări, în nevoi, în prigoniri, în strâmtorări, pentru Hristos. Căci când sunt slab, atunci sunt tare" (2 Corinteni 12:9-10).

55

5.Vitrina lui Dumnezeu

Dumnezeul nostru este un Dumnezeu minunat. Trebuie doar să privim cu atenţie miracolul naşterii, frumuseţile naturii, sau complexitatea sistemului solar şi ne dăm seama de aceasta. Aceste minuni extraordinare ne ajută să ne formăm o idee despre puterea, creativitatea şi înţelepciunea Lui. Dar Dumnezeu are şi alte calităţi, virtuţi pe care oamenii nu le-ar observa niciodată dacă suferinţa şi păcatul nu le-ar oferi acestora posibilitatea să li se dezvăluie ele însele.

De exemplu, bunătatea Lui. Am putea noi aprecia cu adevărat sănătatea pe care ne-o dă Dumnezeu, dacă nu s-ar îmbolnăvi nimeni niciodată? Ne-ar copleşi iertarea lui Dumnezeu, dacă El nu ne-ar face să simţim vinovăţia păcatelor noastre? Dar compasiunea Lui,

manifestată ca răspuns la rugăciunile noastre? Cum am putea-o afla, dacă nu am avea nevoi pentru care să ne rugăm? Vedeţi, problemele cu care ne confruntăm pun în lumină îndurările Dumnezeului nostru.
Dar nu numai aceasta—problemele noastre constituie ocazii favorabile pentru manifestarea bunelor calităţi pe care

le au şi *oamenii.* Să vă dau un exemplu.
Imaginaţi-vă un tânăr interesat de o anumită fată. El caută un mod nu prea ostentativ de a-i arăta acesteia că o place, într-o seară, se întoarce cu maşina acasă de la birou şi o vede tocmai pe acea fată, aflată la marginea drumului, cu o pană de cauciuc. Fantastic! Trăgând maşina pe dreapta, el se apropie de ea, aprinde luminile de avarie şi se oferă să o ajute.
„Drăguţ din partea ta," răspunde ea, „dar, te rog, nu te deranja. Eşti îmbrăcat frumos. O să telefonez la un service." „Nici vorbă" obiectează el, căutând cricul în portbagajul maşinii ei. „O s-o punem imediat la punct."
Câteva minute mai târziu începe să plouă. El insistă ca ea să aştepte în maşina lui, unde este uscat. După ce strânge ultimul şurub şi pune la loc capacul pe roată, se aşează lângă ea pe bancheta din spate - cu hainele şiroind de apă şi cu puţină unsoare pe pantaloni. Ea se scuză că i-a creat atâtea probleme, dar el respinge orice compătimire.
„Nu-ţi face nici o problemă", zice el, pornind motorul, „o să ducem cauciucul acesta la un atelier, ca să-1 vulcanizăm. Nu mi-ar plăcea să ştiu că ai mai putea avea o pană, şi că nu ai o roată de rezervă. între timp, maşina ta va fi în siguranţă aici." După o scurtă pauză, făcând tot posibilul ca să nu pară deplasat, el adaugă: „Poate că în timp ce îl repară vom putea bea o cafea sau altceva."
Ea zâmbeşte. „Mi-ar face plăcere." Iată deci. Ce-ar fi fost mai potrivit decât ca totul să meargă prost? Oricând altădată, să întârzii, să ai o pană de cauciuc, să trebuiască să-1 schimbi în ploaie, şi să-ţi murdăreşti hainele frumoase, ar fi fost o mare neplăcere. Dar această ocazie i-a dat tânărului posibilitatea de-a arăta un spirit de sacrificiu şi bunătate faţă de aceea fată—ceva ce el dorise să facă cu disperare. De asemenea, i-a dat şi fetei posibilitatea de-a se simţi deosebită şi protejată.
Acesta este rolul problemelor cu care ne confruntăm în

viaţă. Deşi rele în ele însele, acestea oferă oamenilor ocazia de a-şi manifesta preocuparea şi bunătatea unii faţă de alţii. Vă amintiţi că v-am povestit cum mi-am zdrobit nasul, după ce am alunecat pe un ochi de gheaţă dintr-o parcare? Văzându-mă tremurând de frig pe când zăceam acolo, toată lumea şi-a scos hainele şi le-a îngrămădit peste mine ca să mă încălzesc. Noi numim aceasta lipsă de egoism, şi aceasta este ceva ce admirăm cu toţii. Dar dacă nu aş fi avut nici o nevoie, dacă nu aş fi suferit în acel moment, cei din jurul meu nu ar fi avut posibilitatea să-şi demonstreze ace» lipsă de egoism.
De asemenea, pentru a fi lipsiţi de egoism, toţi cei care şi-au oferit hainele au trebuit să rabde frigul pentru o vreme. Ei au trebuit să „sufere" pentru a fi buni cu mine. Dacă fiecare dintre ei ar fi purtat cinci haine în plus şi mi-ar fi împrumutat una ca să mă încălzesc, aceasta nu ar fi dovedit nimic. Fiindu-le cald cu cele patru care le-ar fi rămas, faptul că mi-ar fi împrumutat mie o haină nu ar fi însemnat pentru ei un sacrificiu real. Dar, suferinţa mea le-a oferit posibilitatea să împărtăşească cu mine ceea ce aveau, iar acest dar i-a făcut să „sufere", este adevărat, într-o mică măsură. Suferinţa a fost ocazia care a provocat manifestarea lipsei de egoism din acea seară.
Acelaşi lucru este valabil pentru aproape orice lucru bun, la care se poate gândi sau pe care îl poate face cineva. Suferinţa pregăteşte cadrul în care se pot manifesta calităţile bune. Dacă nu

ne-ar fi frică niciodată, nu am şti nimic despre curaj. Dacă nu ar trebui să plângem, nu am şti niciodată ce înseamnă să ai un prieten, care să-ţi şteargă lacrimile din ochi.
Dar ce legătură au toate acestea cu Dumnezeu? Atunci când spun că suferinţa poate să aducă la suprafaţă tot ceea ce este mai bun în noi, cânt eu un fel de imn al bunătăţii omeneşti? Deloc! Lăudând bunătatea omenească, eu laud, de fapt, bunătatea lui Dumnezeu. Pentru că vedeţi, Dumnezeu este autorul a tot ceea ce este bun şi nobil în lume (Iacov 1:17). Toată iubirea, bunătatea, dăruirea şi iertarea pe care

le-a arătat vreodată o persoană alteia, vine în cele din urmă de la El. Suntem făcuţi după chipul Său—chiar şi cei care nu îl recunosc pe Dumnezeu. Desigur, această imagine este deteriorată şi întinată de păcat. Dar asemănarea totuşi există, şi ori de câte ori facem ceva bun ... demonstrăm acest lucru! Dintre toate suferinţele prin care am putea trece şi care ne ajută să-i îndrumăm pe oameni spre Dumnezeu, există un fel de suferinţă care se pare că îndeplineşte cel mai bine acest scop. Vorbesc aici despre persecuţie. Aţi remarcat probabil că aranjarea diamantelorsîn vitrina unui magazin de bijuterii, se face de regulă pe o bucată de catifea de culoare închisă. Aceasta deoarece întunecimea catifelată a suportului contrastează şi accentuează liniile ascuţite şi strălucirea pietrelor, în acelaşi mod, atunci când cineva huleşte credinţa unui creştin, această hulă este ca şi o bucată de catifea neagră. Aceasta face ca dragostea surprinzătoare a creştinului să lumineze şi mai strălucitor.
în Noul Testament, li se spune creştinilor să-i iubească pe cei care se poartă urât cu ei. Aceasta deoarece lumea în care . trăim tânjeşte să guste dragostea adevărată. Nu vorbesc despre dragostea din romanele siropoase, unde declaraţia: „Te iubesc!" înseamnă, de obicei: „Mă iubesc pe mine însumi, şi vreau ceea ce poţi să-mi oferi tu." Nu vorbesc nici măcar despre „dragostea frăţească". Pentru că: „Dacă iubiţi pe cei ce vă iubesc, ce răsplată vi se cuvine? ... Şi păcătoşii fac aşa" (Luca 6:32-33). Eu *vorbesc* despre dragostea care costă, dragostea care se jertfeşte până când suferă ea însăşi—chiar . dacă ştie că nu primeşte nimic în schimb. Pentru ca lumea să vadă astfel de dragoste, este nevoie ca ea să-i vadă pe creştinii care îndrăznesc să urmeze exemplul lui Hristos. Care este exemplul dat de Hristos? El i-a iubit chiar şi pe cei care L-au biciuit şi L-au bătut:
„In adevăr, ce fală este să suferiţi cu răbdare să fiţi pălmuiţi, când aţi făcut rău? Dar dacă suferiţi cu răbdare, când aţi făcut ce

este bine, lucrul acesta este plăcut lui Dumnezeu. Şi la aceasta aţi fost chemaţi; fiindcă şi Hristos a suferit pentru voi, şi v-a lăsat o pildă, ca să călcaţi pe urmele Lui. El n-a făcut păcat, şi în gura Lui nu s-a găsit vicleşug. Când era batjocorit, nu răspundea cu batjocuri; şi când era chinuit, nu amenința, ci Se supunea dreptului Judecător. El a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn, pentru ca noi, fiind morţi faţă de păcate, să trăim pentru neprihănire; prin rănile Lui aţi fost vindecaţi" (1 Petru 2:20-24).
Dacă Hristos nu ar fi experimentat adevărata batjocură, cine ar fi putut vedea iertarea Sa? Şi, dacă pedeapsa Lui ar fi fost meritată, ce ar mai fi fost atât de deosebit în faptul că El S-a supus de bună voie, fără a riposta? Dar aşa cum s-a întâmplat, răspunsul Lui faţă de suferinţă a oferit lumii o idee limpede şi clară asupra felului cum este Dumnezeu. Şi care a fost rezultatul? Cel pe care ni-1 spune Petru: „Prin rănile Lui aţi fost vindecaţi."
Unii dintre voi, cei care citiţi cartea aceasta, sunteţi creştini ai căror prieteni, vecini, familii şi parteneri de afaceri s-ar putea să nu le pese prea mult de ceea ce credeţi. Poate că nici nu se sfiesc să vă spună în faţă acest lucru. Să vă întreb ceva: „Aţi învăţat să priviţi aceste dificultăţi ca răspunsuri ale lui Dumnezeu la rugăciunile voastre? Anumite inimi pot fi topite numai dacă sunt expuse la căldura dragostei adevărate. Şi singurul mod în care vor putea experimenta această dragoste este ca cineva să fie bun cu ei, în ciuda răutăţii lor! Nu este nimic deosebit dacă ei se poartă frumos cu voi, iar voi îi iubiţi în schimb. „Şi păcătoşii fac

aşa." Dar dacă ei vă tratează rău, ce ocazie favorabilă! Atunci le puteţi arăta piatra preţioasă a iertării lui Hristos aşezată pe catifeaua neagră a suferinţei. Măreţia lui Dumnezeu va fi expusă pe platforma problemelor voastre.
* *
Cu peste zece ani în urmă, prietena mea Diana a venit la mine, în salonul de la spital, cu Biblia ei şi a încercat să-mi

explice lucrurile pe care vi le-am împărtăşit eu în acest capitol. Dar, în acel moment pur şi simplu nu puteam să cred că Dumnezeu S-ar înjosi până acolo încât să mă facă să-mi rup gâtul doar pentru a părea El bun. Această teorie îl făcea să pară într-un fel egoist.
Dar gândiţi-vă puţin la manifestarea aceasta a eului. Presupuneţi că *voi*—ca şi Dumnezeu—aţi fi cele mai corecte, drepte, pure, drăguţe şi demne de laudă fiinţe din câte există. Şi ce-aţi spune dacă orice altceva din univers, care ar avea vreuna din aceste calităţi, le-ar avea de la voi? V-ar reflecta într-o oarecare măsură pe voi? Din acest motiv, credeţi că fără voi aceste calităţi nu ar fi existat niciodată?
Dacă ar fi fost aşa, atunci, pentru ca cineva din jurul vostru să se perfecţioneze, ar trebui să devină şi mai asemănător cu voi. Ca să le cereţi oamenilor să se gândească la aceste calităţi bune ar însemna să le cereţi să se gândească la voi. Aceste manifestări ale eului lor ar fi greşite, pentru că atunci şi-ar concentra gândurile în jurul păcatului şi imperfecţiunii. Dar manifestarea eului vostru ar fi glorioasă. într-adevăr, aceasta ar fi singura speranţă pentru omenire, pentru că aşa-zisa manifestare a eului vostru s-ar învârti în jurul perfecţiunii.
Deci, când Dumnezeu ne cere să ne gândim la El, El ne cere să ne gândim la tot ceea ce este adevărat, drept, curat, drăguţ, şi vrednic de laudă. De multe ori, pentru aceasta este nevoie de suferinţă, şi noi ne gândim: „Ce îngrozitor!" Dar, de fapt, „pachetele" Lui de suferinţă sunt ambalate în milă, deoarece El ştie cu câtă disperare avem nevoie ca aceste calităţi ale Lui să devină ale noastre. Ce s-ar întâmpla dacă Dumnezeu „ne-ar părăsi?" Să presupunem că nu ne-ar mai trimite niciodată nici o încercare cu scopul de-a ne îndrepta atenţia noastră şi a celorlalţi spre El. Ar înceta oare toată suferinţa? Nicidecum! Aceasta ar însemna doar o abandonare a noastră în braţele unei forme de suferinţă cu mult mai rele. Lăsaţi singuri cu noi înşine, cu natura noastră păcătoasă
Vitrina lui Dumnezeu necontrolată, în lăcomia şi ura noastră ne-am distruge unul pe
[1]Dar aşa cum sunt lucrurile acum, Dumnezeu controlează suferinţa, filtrând-o printre degetele dragostei, dandu-ne numai ceea ce lucrează spre bine şi ceea ce El ştie ca ne va îndrepta spre El. Şi Dumnezeu mai ştie ceva. El ştie ca daca ajungem să-L cunoaştem ca Mântuitor şi Domn, până la urma vom merge în rai, unde nu vom mai suferi niciodată.

6.Când nu te vede nimeni

Probabil ai remarcat că, aproape tot ce am spus până acum despre încercările noastre, are de-a face cu modul în care răspunsul nostru la aceste încercări îi afectează pe ceilalţi oameni. Este emoţionant să ştim că modul în care abordăm noi problemele cu care ne confruntăm îi poate încuraja pe ceilalţi, şi-i poate determina să-L slăvească pe Dumnezeu.
Dar acest lucru nu este valabil pentru unii din cei care citiţi această carte, deoarece aveţi relaţii puţine sau nu aveţi nici o relaţie cu ceilalţi. Poate eşti o persoană în vârstă, care locuieşte singură, care rareori iese din casă şi la care vin puţini vizitatori. Poate că viaţa ta activă de ieri s-a schimbat într-o viaţă mai liniştită—poate citeşti, ai grijă de casă, sau te ocupi de o mică grădină. „Cum pot suferinţele pe care le îndur să-i zidească pe cei din jurul meu?" te-ai putea întreba. „Nu este nimeni în jurul meu!" Cum poate răspunsul tău la încercările la care eşti supus să ajute cauza lui Dumnezeu, atunci când nu este nimeni în jurul

tău, care să vadă şi care să aprecieze?
65
Un pas mai departe
Apoi, ce se întâmplă cu aceia dintre voi, care sunt înconjuraţi tot timpul de oameni, dar care nu au o relaţie reală şi intimă cu ei? Discuţiile despre vreme, sport şi modă îţi pot umple ziua, în timp ce adevăratele probleme ale vieţii, care te macină când stai treaz noaptea şi te gândeşti, sunt ascunse adânc în tine. Munţii care îţi stau în faţă sunt necunoscuţi celor de la serviciu, atunci când treci pe lângă ei pe hol, spunând zâmbind: „Bună dimineaţa." Este adevărat că există anumite probleme pe care nu le poţi spune tuturor şi oricui. Dar dacă oamenii nu-ţi cunosc problemele, cum pot beneficia ei urmărind modul în care le abordezi tu? Poate că este şi mai descurajant atunci când puţinii oameni care observă răspunsul tău evlavios la suferinţă par să nu fie afectaţi. Exemplul tău nu-i încurajează, iar harul susţinător al Dumnezeului tău nu-i impresionează. Când se întâmplă asta te simţi ca un candidat politic care şi-a părăsit slujba şi a cheltuit milioane de lei, pentru a-şi face campanie electorală numai ca să piardă alegerile. Toată acea suferinţă, degeaba! Să suferi degeaba—ce gând îngrozitor. Pentru convingerile noastre, da. Pentru familiile noastre, cu siguranţă da. Pentru lucrurile pe care le dorim, probabil. Dar degeaba? Ce tragedie! Nu există nici o diferenţă între a fi efectiv singuri sau doar singuratici—dacă avem sentimentul că durerile noastre şi necazurile noastre sunt lipsite de valoare şi neproductive, putem ajunge la disperare.
Dacă a existat vreo persoană pe care am cunoscut-o şi a cărei suferinţă părea inutilă, aceea a fost Denise Walters. Cei care au citit prima mea carte, îşi amintesc poate că Denise Walters a fost una dintre cele patru colege ale mele de cameră de la Spitalul de Recuperare Greenoaks, unde am stat împreună cu Betty Glover, B.J. şi Ann. Cu un an şi jumătate înainte de-a ajunge eu la Greenoaks, Denise era o elevă eminentă şi foarte îndrăgită, în ultimul an, la Liceul Western din Baltimore. într-o pauză, în timp ce se muta dintr-o sală de clasă în alta

Când nu te vede nimeni
împreună cu colegii ei, ea s-a împiedicat şi a căzut. Nimeni nu s-a gândit prea mult la asta, iar prietenii ei au ajutat-o să-şi scuture praful de pe haine şi să-şi strângă cărţile împrăştiate.
„Ai ajuns cam stângace, acum la bătrâneţe, nu-i aşa?" a glumit cineva.
„Nu ştiu ce s-a întâmplat," a răspuns Denise, cu un aer confuz, clătinând din cap. „îmi simt picioarele puţin slăbite."
„Poate că este de vină cura de slăbire, pe care o ţii tot timpul," i-a sugerat cea mai bună prietenă a ei. „Cu siguranţă, tu nu ai nevoie să slăbeşti; arăţi minunat. îţi poţi permite să mănânci, la prânz, mai mult decât un morcov şi un măr.
Un pas mai departe
„Cred că ai dreptate", a fost de acord Denise, şi s-au îndreptat spre clasă.
Dar, la sfârşitul zilei, ea abia mai putea umbla. Sosind acasă, s-a dus direct în pat, şi când s-a sculat pentru cină picioarele îi erau paralizate. în scurt timp i-au paralizat şi mâinile şi nu după mult timp a orbit—victima unui caz neobişnuit şi rapid de scleroză în plăci.
Zăcând nemişcată pe un pat de spital la Greenoaks, Denise Walters a înţeles ce înseamnă să suferi. Nu se putea uita la televizor. Nu putea privi nici pe fereastră. Singurul mod în care se putea bucura de o carte, era atunci când cineva îşi făcea timp să se aşeze lângă ea şi să-i citească cu voce tare. Cât despre conversaţie, Denise făcea un adevărat efort pentru a rosti chiar şi câteva propoziţii. Dar, cel mai dificil dintre toate, era faptul că ea ştia că este pe moarte. Prietenii veneau uneori s-o viziteze, dar şederea ei prelungită în spital, i-au alungat în cele din urmă chiar şi pe cei mai fideli vizitatori. Până la urmă, mai venea doar mama ei, o creştină minunată, care venea cu regularitate în fiecare seară, să-i citească din Biblie şi să se roage cu fiica ei muribundă, care de asemenea îl iubea pe Hristos.
Lucrul uimitor în legătură cu Denise era faptul că ea nu se plângea niciodată. Ai putea crede

că acesta era motivul pentru care a lăsat-o Dumnezeu să sufere—ca oamenii să vadă răbdarea ei şi să se întoarcă la El. Dar acest lucru nu s-a întâmplat. în primul rând, foarte puţini o vedeau. Mama şi colegele ei de cameră erau aproape singurele persoane din afara spitalului cu care venea în contact. Şi chiar şi noi, colegele ei de cameră, aduceam în discuţie subiecte atât de vagi încât acestea nu-i ofereau Denisei nici o ocazie de-a mărturisi ceea ce se întâmpla în interiorul ei. Din câte ştia ea, nimeni nu vedea şi nimănui nu îi păsa de dragostea ei pentru Dumnezeu, şi de încrederea ei în planul Său. Poate că cel mai trist lucru era faptul că, şi în rarele zile în care o rază din acea

68

Când nu te vede nimeni

iubire şi încredere strălucea prin ceaţa deasă a orbirii noastre spirituale, nu se întâmpla nimic. Nimeni nu i-a spus vreodată: „Vreau să am viaţa pe care o ai tu. Cum pot ajunge la ea?" Suferinţa ei părea tot atât de zadarnică ca o ploaie preţioasă, care cade într-un ocean indiferent, în timp ce locuitorii deşertului, aflaţi la câţiva kilometri depărtare, mor de sete.

La cinci ani după ce am părăsit spitalul Greenoaks, Denise a murit. Ştirea mi-a trezit emoţii contradictorii. Desigur, m-am bucurat că i s-a sfârşit durerea şi că ea era acum cu Domnul. Dar amintirea acelor luni lungi, dureroase şi aparent irosite, de dinaintea morţii ei nu-mi dădea pace. într-o noapte, pe când stăteam de vorbă în jurul focului din cămin, acasă la mine, mi-am împărtăşit sentimentele neliniştitoare Dianei şi lui Steve. După un moment de gândire, Diana a fost prima care a vorbit: „Judecând după puţinele lucruri pe care le-a spus Denise, nu cred că şi-a văzut starea ca pe o pierdere," a început ea.

Am fost de acord, dar am mărturisit că nu înţelegeam de ce. „Diana, tu cunoşteai fetele din acea cameră. M-ai vizitat destul de des. Denise nu a reuşit niciodată să comunice într-adevăr cu noi."

„Poate că nu," a răspuns Diana, „dar ea ştia că voi, fetele, nu eraţi singurele persoane din preajma ei."

„Diana, înţelegi ce vreau să spun. Ceea ce se întâmpla în salonul nostru nu era mare lucru. Câte o soră trecea din când în când pe acolo, dar ele erau prea ocupate ca să fie influenţate de ceva din ceea ce spunea sau făcea Denise."

„Nu vorbesc despre surori," spuse Diana, uitându-se direct în ochii mei. „Vorbesc despre Dumnezeu şi despre întreaga lume spirituală—ştii, îngeri şi demoni. Poate că oamenii nu au luat seama la Denise, dar ei cu siguranţă că da."

Eu ştiam, bineînţeles, că Dumnezeu a văzut tot timpul ce se întâmplă, deşi, recunosc, câteodată mi se părea că nu este aşa. Dar îngerii şi demonii? Nu mi-am dat seama niciodată că urmăreau şi ei ceea ce se întâmpla acolo.

69

Un pas mai departe

Diana a continuat: „Joni, Biblia spune clar că.lumea spirituală este foarte preocupată de gândurile şi sentimentele fiecărei fiinţe omeneşti. De aceea, mintea celui mai mic şi neînsemnat om este un câmp de bătălie, unde cele mai puternice forţe ale universului se întâlnesc în luptă."

Simţind că Diana era pe cale să devină „excesiv de elocventă" aşa cum făcea deseori, am întrerupt-o înainte de a ajunge prea departe. „Diana, aceasta sună a ştiinţifico-fantastic. Poţi să-mi arăţi în Biblie locul de unde ai luat toate acestea?" .

Exact aceasta era încurajarea de care avea Diana nevoie. Astfel, la lumina slabă a focului şi a unei lămpi, Diana şi Steve m-au purtat prin Scriptură.

„Cu siguranţă, pe îngeri îi interesează ce fac oamenii," a spus ea emoţionată. Apoi răsfoind Biblia, asemenea un ghid turistic care mai fusese pe acolo, mi-a arătat un verset, spunând: „Ia citeşte aici". Era Luca 15:10: „Tot aşa vă spun că este bucurie înaintea îngerilor lui Dumnezeu pentru un singur păcătos care se pocăieşte" am citit, jumătate în gând, jumătate

murmurând.
„îţi poţi imagina acest lucru?" a exclamat ea. „Aici scrie că îngerii lui Dumnezeu sunt „de-a dreptul încântaţi" când oamenii se hotărăsc să facă ceea ce este bine!"
„Crezi că se uită la noi chiar acum?" am întrebat eu, privind de jur-împrejurul camerei, aproape aşteptându-mă să aud foşnet de aripi în spatele perdelelor.
„Desigur," spuse Steve. Şi luând Biblia Dianei, a deschis-o la Efeseni 3:10. „Acesta este un alt verset care dovedeşte că lumea spirituală are privirile aţintite asupra noastră. Fii atentă: „. . . Pentru ca domniile şi stăpânirile din locurile cereşti să cunoască azi, prin Biserică, înţelepciunea nespus de felurită a lui Dumnezeu."
„Am înţeles!" m-am luminat eu. „Noi suntem un fel de tablă pe care Dumnezeu scrie lecţii despre Sine însuşi."
Deci *viaţa ei nu fusese o pierdere,* m-am gândit eu. *Denise*
70
Când nu te vede nimeni
ştia că deşi nu multor oameni le păsa de ea, cineva o vedea *în acea cameră tristă de spital—o mulţime extraordinară.*
Au trecut mai mulţi ani de la această discuţie cu Diana şi cu Steve, şi, într-o duminică seara, am vorbit într-o biserică din zona Baltimore. în timpul care îmi era rezervat am menţionat-o în treacăt pe Denise şi admirabila ei credinţă din timpul bolii sale. După întâlnire, au venit la amvon două femei şi mi-au spus că ele lucrau cu mama Denisei. Mi-au mărturisit că abia aşteptau dimineaţa zilei de luni, ca să ajungă la locul de muncă şi să-i spună doamnei Walters că eu vorbisem despre fiica ei.
Acesta era un lucru extraordinar! De mult timp doream să intru în legătură cu doamna Walters pentru a-i împărtăşi lucrurile pe care mi le arătaseră Diana şi Steve în Biblie, dar nu ştiam cum s-o contactez.
„Când o veţi întâlni," le-am rugat eu, „transmiteţi-i un mesaj din partea mea. Spuneţi-i că viaţa Denisei nu a fost zadarnică. Ştiu că, aparent, cei opt ani lungi petrecuţi pe patul trist de spital, nu au însemnat prea mult, sau nu au folosit nimănui. Dar îngerii şi demonii au rămas uimiţi în timp ce duhul ei răbdător şi mulţumit, se ridica ca o mireasmă plăcută spre Dumnezeu."
Poate că unii dintre voi sunteţi ca Denise—singuri. . . sau numai singuratici. Dar, data viitoare când veţi fi ispitiţi să credeţi că răspunsul vostru la încercările cu care vă confruntaţi nu foloseşte nimănui la nimic, înainte de a renunţa la bătălie, deschideţi-vă Biblia la acele versete despre care am discutat eu cu prietenii mei, în acea seară, în jurul focului. Acestea v-ar putea ajuta să vă amintiţi că cineva *vă vede.* Cuiva îi pasă. Să nu vă surprindă dacă veţi auzi fâlfâit de aripi!
71

7. ne zdrobeşte şi ne modelează

De-a lungul secolelor, promisiunea lui Dumnezeu din Romani 8:28 a fost una din promisiunile cele mai îndrăgite de creştini: „De altă parte, ştim că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce îl iubesc pe Dumnezeu, şi anume, spre binele celor ce sunt chemaţi după planul Său". în prima mea carte, am împărtăşit cum am înţeles eu că acest „bine", spre care lucrează împreună toate lucrurile, însemna pentru mine că îmi voi putea folosi din nou membrele, voi merge la colegiu, mă voi căsători şi voi avea o familie. Dar

apoi, un prieten mi-a arătat versetul care urmează după această promisiune, şi mi-a explicat adevăratul „bine" pe care îl realizau încercările mele: „Căci pe aceia, pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a şi hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său". Marele Sculptor luase în mână ciocanul suferinţei şi acum îmi modela caracterul pentru a-i da forma lui Hristos.

Trebuie să recunosc că la început această întreagă idee a lui Dumnezeu de-a mă supune încercărilor „spre binele meu" şi

de-a mă face „mai asemănătoare lui Hristos", nu mă entuziasma prea mult. Mă simţeam ca un copil, care este cât pe-aci să fie bătut, în timp ce trebuia să asculte vechiul proverb: „O să mă doară mai mult pe mine decât pe tine". *Da, într-adevăr. Cum are Dumnezeu îndrăzneala să pretindă că a îngăduit să-mi frâng gâtul pentru că mă iubeşte atât de mult? Ce mai dragostei* îmi amintesc că am dat peste o carte a lui C.S. Lewis numită *Problema suferinţei,* în care el se ocupă chiar de această problemă—cum poate un Dumnezeu iubitor să îngăduie în lume atâta durere şi boală? Tot ceea ce spunea nimerea exact la ţintă, dar am găsit ceva ce mi se potrivea de minune. Acuzându-L pe Dumnezeu că nu este iubitor, explica el, mulţi dintre noi s-au gândit la un singur aspect al iubirii—bunătatea—şi l-au amplificat, ca şi cum aceasta ar fi totul. Dar celelalte aspecte ale dragostei. . . cum ar fi critica constructivă, sau corectarea, sau stimularea unei persoane saşi atingă potenţialul maxim? Dacă prin „dragoste" înţelegem să ferim pe cineva de orice suferinţă şi neplăcere, atunci Dumnezeu nu este întotdeauna iubitor—şi nici doctorul, care face o injecţie unui copil care plânge, nu este iubitor.

Lewis continuă, spunând că noi, oamenii, cerem şi pretindem foarte mult de la persoanele şi lucrurile de care ne pasă şi pe care le iubim mult. Ştiam că are dreptate. Ca artistă, schiţele de care nu-mi pasă prea mult le las deoparte, şi nu le corectez. Dar când mă încântă ideea unui desen, atunci acesta se uzează de atâta şters şi corectat. Se pare că Dumnezeu se ocupă de noi în acest mod. Pentru noi, a-I cere lui Dumnezeu să ne lase în pace şi să nu ne finiseze, înseamnă a-I cere să ne iubească mai puţin, nu mai mult!

„Ceea ce ne-ar satisface într-adevăr ar fi un Dumnezeu care ar spune despre tot ceea ce ne place să facem: „Ce importanţă are aceasta, atât timp cât ei sunt mulţumiţi?" De fapt, noi dorim nu atât un Tată în cer, ci un bunic în cer, un bătrân senil căruia, aşa

Ne zdrobeşte şi ne modelează

cum se spune, „îi place să vadă în jurul lui tineri care se bucură", şi al cărui plan pentru univers este pur şi simplu să se poată spune la sfârşitul fiecărei zile: „Toţi s-au simţit bine"."[1]

în regulă. Deci Dumnezeu ne iubeşte,-şi motivaţia Lui pentru suferinţă este să ne facă mai asemănători lui Hristos. Dar cum lucrează suferinţa? Există oare vreo legătură mistică între probleme şi pietate? Faptul că ajungem să fim neajutoraţi ne face în mod automat sfinţi? Desigur, răspunsul este nu. Gândiţi-vă numai la acele celule de închisoare, care azi ar fi goale, dacă femeile şi bărbaţii care le ocupă şi-ar fi învăţat lecţia în anii tinereţii lor. Pentru unii dintre ei, cu cât au pierdut mai multe bătăi cu cuţite şi cu cât au ajuns mai des în închisoare, cu atât au devenit mai înverşunaţi. Unii oameni sunt astfel: încercările mai degrabă îi aspresc, decât îi fac să tragă învăţăminte. Dar dacă Duhul Sfânt a pus stăpânire pe inima ta, chiar puţin pregătită, atunci în cazul tău este valabil proverbul: „Acelaşi soare care întăreşte lutul topeşte ceara."

Dar, de fapt, cum se topeşte ceara? Oare încercările ne determină să avem o gândire pozitivă şi ne programează pentru autoajutorare? Desigur, este adevărat că exercitarea voinţei noastre de a urma exemplul lui Hristos este o componentă importantă a devenirii noastre asemenea Lui. Dar chiar şi cele mai mari eforturi ale noastre sunt atât de neputincioase în a ne ajuta să imităm viaţa Lui, încât părem mai degrabă o mănuşă care încearcă să imite o mână omenească. După cum mănuşa are nevoie de mână, tot astfel noi avem nevoie de Hristos însuşi, ca El să trăiască în noi. Aceasta a vrut să spună apostolul Pavel când afirma: „Căci

Dumnezeu este Acela care lucrează în voi, şi vă dă, după plăcerea Lui, şi voinţa şi înfăptuirea" (Filipeni 2:13—sublinierea mea). Acum, fiindcă ştim cine este cel care ne face să devenim asemenea lui Hristos, să aflăm cum procedează El.

'C.S. Lewis, *The Problem ofPain [Problema suferinţei]* (New York: Macmillan Publishing Co., Inc., 1962), pag. 93.

Un pas mai departe Dumnezeu ne zdrobeşte

înainte ca aproape orice lucru bun să se înfăptuiască în viaţa noastră, noi trebuie să fim zdrobiţi. Aceasta înseamnă pierderea mândriei noastre, supunerea voinţei noastre şi vizualizarea eurilor noastre păcătoase, aşa cum sunt ele în realitate. De obicei, atunci când intrăm în familia lui Dumnezeu, noi avem un duh zdrobit. Dar, asemenea unui om sărman care dă pe neaşteptate peste o bogăţie, uităm repede prăpastia din care am fost scoşi. Puţin câte puţin, mândria şi automulţumirea se strecoară înapoi în viaţa noastră şi, spre deosebire de primele noastre săptămâni cu Hristos, „micile" păcate revin pe nesimţite şi sunt ignorate. Pentru a ne împiedica să alunecăm înapoi de pe panta spirituală pe care am început s-o urcăm, Dumnezeu ne pedepseşte. Când procedează astfel, am putea crede că acest lucru se petrece din cauza că El a renunţat la noi şi vrea „să ne schimbe cu un model mai nou", care Ii va produce mai puţine probleme. Dar faptul că El ne disciplinează, dovedeşte că noi suntem copiii Săi, pentru că nici un părinte nu bate un copil care nu este al lui (Evrei 12:7-8). De asemenea, aceasta ne dovedeşte că Dumnezeu ne iubeşte, pentru că părinţii înţelepţi îşi pedepsesc copiii, dacă îi iubesc cu adevărat (Evrei 12:5-6). Imaginaţi-vă cât de bucuroşi vom fi odată, când vom sta în faţa tronului lui Dumnezeu pentru a ne primi răsplata pentru viaţa pe care am trăit-o în calitate de creştini, bucurie provocată de faptul că, atunci când ne aflam încă pe pământ, Dumnezeu nu ne-a părăsit, cu toată păcătoşenia noastră.

Aşa cum privirea încruntată a tatălui face ca un copil bine educat să alerge plângând în camera lui, iar pentru un alt copil tatăl trebuie să folosească cureaua, tot astfel Dumnezeu trebuie să folosească diferite metode pentru a produce zdrobire în diferiţii Săi copii. Uneori, doar simple imbolduri ale unei conştiinţe vinovate sunt suficiente pentru a ne smeri—

Ne zdrobeşte şi ne modelează

auzirea unei predici convingătoare, sau faptul că ne simţim mediocritatea în comparaţie cu viaţa unui mare creştin despre care am citit. Alteori este nevoie de o mână fracturată, de probleme financiare, sau de situaţii stânjenitoare.

Indiferent de metodă, când suntem loviţi, prima dată noi putem spune cu încăpăţânare: „Mă descurc eu. Nimeni n-o să mă îngenuncheze." Dar, pe măsură ce Dumnezeu continuă să ne apese cu putere, începem să ne dăm seama că nu ne descurcăm, că nu există nimic bun în noi, şi că El intenţionează să dezrădăcineze complet eul nostru urât şi să-1 înlocuiască cu caracterul Său. Dar nu uitaţi: înlocuirea păcatului nostru cu caracterul Lui neprihănit, nu ne face roboţi şi nici nu ne face să fim mai puţin decât noi înşine; aceasta ne eliberează pentru a fi ceea ce vrea El să fim cu adevărat.

în cazul meu, a fost nevoie de un gât fracturat care să mă pună la colţ şi să mă facă să mă gândesc serios la domnia lui Hristos. Dar, ca toţi ceilalţi, încă mai am nevoie de şlefuire. Faptul că trebuie să aştept pe cineva să-mi aducă un pahar de apă atunci când mi-e sete, sau faptul că ud bancheta maşinii unui prieten atunci când punga mea se umple, sunt două din metodele pe care Dumnezeu le foloseşte uneori pentru a mă menţine într-o formă spirituală bună. Dar foarte des, unealta Lui este o conştiinţă vinovată, una din cele mai eficiente arme din arsenalul lui Dumnezeu de suferinţă.

Dumnezeu a folosit această armă asupra mea într-o noapte, acum aproape un an, pe când stăteam întinsă în pat şi vorbeam cu sora mea Jay. Comentam modul în care fiica ei, Kay, creştea şi devenea o tânără domnişoară de doisprezece ani, şi cât ne bucuram că ea frecventa o şcoală creştină, şi creştea în Domnul. Acestea ne-au făcut să ne gândim la starea spirituală a vecinei noastre Kathy, cea mai bună prietenă a lui Kay. Kathy venea mereu în casa noastră—

veselă, entuziastă, o fată drăguţă ca şi Kay. De fapt, noi nu vorbisem niciodată cu Kathy despre Dumnezeu, pentru că era greu să o

prinzi singură sau stând liniştită! Astfel, într-o seară, în urmă cu câteva săptămâni, o invitasem să-1 urmărească pe Billy Graham la televizor. Stăteam cu toţii în camera de zi, mâncând covrigi şi priveam la televizor, iar Kathy asculta cu adevărat. Când s-a terminat emisiunea, ea a spus, fără a se adresa cuiva în mod special: „Dacă aş fi fost prezentă la evanghelizarea aceea, aş fi ieşit în faţă." Jay şi cu mine ne-am uitat una la alta dar, înainte de-ai putea răspunde ceva, ea plecase deja acasă.
Ştiam că eu ar fi trebuit să fiu cea care să continue ceea ce începuse în acea seară, pentru că dacă Kathy ar fi ascultat de cineva, cu siguranţă eu aş fi fost aceea. Kay îmi spusese că Kathy îmi citise cartea, şi ştiam că-i plăcea de mine. Se grăbea întotdeauna să-mi aducă un pahar cu apă şi să-mi facă mici servicii. Chiar îi mărturisise surorii mele, Jay, că ea credea că eram una din cele mai drăguţe persoane din lume. Dar în ziua următoare Kathy a trebuit să-şi viziteze rudele. A treia zi am fost eu ocupată cu altceva, şi astfel a trecut o lună fără ca eu să am ocazia să-i vorbesc. Mintea îmi era preocupată cu pregătirea întâlnirilor ce urma să le am săptămânile următoare, şi pe Kathy am neglijat-o.
în seara în care vorbeam cu Jay, tocmai mă întorsesem din una din acele călătorii în care depusesem mărturie despre lucrarea lui Dumnezeu în viaţa mea. Aveam şi trupul şi mintea obosită şi simţeam mai degrabă nevoia de-a mă relaxa decât de a vorbi ceva serios. Dar, ieşind din baie, încă pieptă-nându-şi părul, Jay m-a întrebat cu o totală inocenţă, dacă îi vorbisem vreodată lui Kathy despre Dumnezeu.
„Nu, nu am vorbit cu Kathy despre Domnul," am murmurat eu, încercând s-o fac să tacă şi continuând să mă uit la ştirile de noapte de la TV. însă un mic imbold al conştiinţei nu mă lăsa să fiu atentă la ceea ce se petrecea pe ecran.
Pentru a da vina pe altcineva, am întrebat-o peste un minut: „De ce n-ai vorbit tu cu ea?"

„Joni," a răspuns Jay, „tu eşti mai apropiată de Kathy decât mine. în plus, ştii cât de mult te admiră."
De data aceasta, mândria mea începea să mă doară, eram pregătită să mă apăr, şi m-am încăpăţânat subit: „Pur şi simplu nu am avut timp," am răspuns.
„Ei!" a exclamat Jay. „Ai timp să zbori prin toată ţara predicând Evanghelia, dar nu ai timp pentru cea mai bună prietenă a nepoatei tale?"
Această afirmaţie a pus capac la toate. „Cum de-şi imaginează toţi că eu trebuie să fiu întotdeauna Domnişoara— care—cucereşte—lumea?" am izbucnit eu cu mândrie şi supărare, şi apoi am continuat să-mi apăr cauza.
Dar de îndată ce mi-am terminat „discursul", săgeata conştiinţei mi-a străpuns inima. Nefiind în stare să mă ridic şi să părăsesc încăperea, am închis ochii şi mi-am întors faţa într-o parte pentru a o îngropa în pernă. înăuntrul meu, inima îmi ardea la fel de tare ca şi lacrimile care-mi curgeau pe obraji. Nu-mi plăcea să recunosc, dar ştiam că Jay avea dreptate.
După ce s-au stins luminile din cameră pentru noapte, micul proiector din capul meu a început să deruleze mintal filmul timpului petrecut împreună cu Kathy, în timp ce ea îmi potrivea şevaletul, îmi golea plosca sau îmi povestea râzând despre prietenii ei. Au fost multe ocazii în care aş fi putut să vorbesc mai serios cu ea. Nu mai este nevoie să spun că duhul meu era zdrobit şi mândria îmi era distrusă. Mai mult decât atât, am văzut clar, în lumina slavei lui Dumnezeu, cât de rea eram.
Dumnezeu trebuie că este foarte supărat pe mine acum, mi-am spus în sinea mea. Dar, pe măsură ce rumegam această idee în mintea mea, mi-am dat seama că nu este adevărată. Mi-

am amintit versetul din Efeseni în care ni se spune să *nu-L întristăm* pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu (Efeseni 4:30). *Cred că asta este. El nu este supărat pe mine; „întristat" este un cuvânt mai potrivit.*
79
Un pas mai departe
Mi-am adus aminte de o predică pe care am auzit-o odată, despre cât de complet a tratat Hristos păcatele noastre la moartea Sa. Pastorul spusese: „Când Isus transpira şi suferea pe crucea aceea îngrozitoare din afara zidurilor Ierusalimului, era ca şi cum Dumnezeu L-ar fi acuzat, cu ochii în flăcări: 'Isuse, de ce ai spus minciuna aceea? De ce ţi-ai urât aproapele? De ce ai înşelat, de ce ai poftit şi preacurvit? Acum Te pedepsesc pentru toate acestea!' Desigur, Hristos nu făcuse nici unul din aceste lucruri, dar noi le-am făcut, şi fiecare păcat al meu şi al tău a fost pus în socoteala Lui."
Mi-am amintit de cât de nedrept fusese pentru Hristos să fie tratat astfel. Pastorul a continuat: „Suferind ca şi când păcatele noastre ar fi fost ale Sale, El a suportat oroarea de nedescris şi a trebuit să strige: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?" Şi ştii de ce? în acea zi, Dumnezeu Şi-a părăsit propriul Fiu, pentru ca păcatele noastre să fie şterse cu totul şi, ca urmare, El ne putea spune: „Nu vă voi părăsi şi nu vă voi uita *niciodată".* Dragă prietene, dacă ai făcut din Isus Hristos Domnul şi Mântuitorul tău, atunci toată mânia lui Dumnezeu pentru păcatele tale a fost revărsată asupra lui Hristos. Nu a mai rămas nimic pentru tine".
Mi *a mai rămas nici o mânie pentru mine!* Acest gând m-a făcut să mă simt atât de ruşinată încât abia mai puteam suporta. Bunătatea lui Dumnezeu mă îndemna, într-adevăr, la pocăinţă (Romani 2:4). *Doamne,* am răsuflat uşurată, *iată-mă zburând peste tot pentru a spune oamenilor despre Tine, şi totuşi nu am vorbit niciodată în mod serios cu vecina mea, Kathy. O, Te rog, iartă-mă că am fost atât de oarbă şi pentru că Te-am îndurerat atât de mult. Iartă-mă pentru că am pus confortul meu mai presus de mântuirea lui Kathy. Iţi mulţumesc că iubeşti un vierme ca mine.*
Dacă te întrebi ce-am vrut să spun cu această ultimă propoziţie, eu numesc vierme orice vieţuitoare dezgustătoare care se târăşte pe pământ, mănâncă gunoaie şi merită să fie
80
Ne zdrobeşte şi ne modelează
călcată în picioare! David avea acelaşi sentiment atunci când a spus, în Psalmul 22, că nu este om, ci vierme. Spre deosebire de şerpi care îşi ridică capul, şuieră şi atacă, viermii nu se pot apăra. Ei ştiu ce sunt, şi ştiu că vor fi striviţi. Aşa m-am simţit eu în noaptea aceea. Am simţit că nu exista nimic bun în mine. Eram o persoană zdrobită, şi exact aşa dorea Dumnezeu să fiu.
Cu toate că am înţeles puţin, totuşi zdrobindu-mă, Dumnezeu mă făcea mai asemănătoare cu Hristos, pentru că Hristos însuşi a fost primul exemplu de om zdrobit. Nu că Isus ar fi avut un caracter încăpăţânat, păcătos, care ar fi avut nevoie de remodelare. Nu este vorba despre nimic din toate acestea. Dar, lăsând slava cerului pentru a deveni om, El a arătat felul de supunere faţă de Tatăl la care noi ajungem numai dacă suntem zdrobiţi. De fapt, exact aceasta înseamnă zdrobirea—conştienta faptului că noi nu avem dreptul de-a ne conduce singuri propriile noastre vieţi şi, prin urmare, trebuie să ne supunem lui Dumnezeu.
Atitudinea noastră trebuie să fie atitudinea lui Isus Hristos: „El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuşi n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, *ci S-a dezbrăcat pe sine însuşi* şi a luat un chip de rob,
făcându-se asemenea oamenilor. La înfăţişare a fost găsit ca un om, *S-a smerit* şi *S-a făcut ascultător* până la moarte,
şi încă moarte de cruce" (Filipeni 2:5-8). Ce caracter are Hristos!
Odată, Andrew Murray a spus că, după cum apa caută nivelul cel mai de jos pentru a-l

umple, tot astfel Dumnezeu caută să ne umple cu caracterul Fiului Său, atunci când suntem goliţi, zdrobiţi şi smeriţi. Când ne gândim la acest lucru,

el este deja suficient pentru a ne da adevărata speranţă, şi anume, că merită să îndurăm chiar şi cele mai mari suferinţe. Vorbind despre umplere, cât am fost eu de plină de bucurie dumnezeiască şi încântare atunci când Kathy şi Kay au venit în dormitorul meu în dimineaţa următoare. Nu cred că am fost vreodată atât de bucuroasă în viaţa mea să văd pe cineva. După ce am vorbit cu Kathy despre Dumnezeu numai câteva minute, mi-am dat seama că Duhul Sfânt îşi făcuse deja lucrarea de „înaintaş", înmuindu-i inima şi deschizându-i mintea.

Ne zdrobeşte şi ne modelează

în timp ce stăteam cu capetele plecate, iar ea se ruga în cuvinte simple, ca Hristos să intre în viaţa ei ca Mântuitor şi Domn, nu am putut rezista îndemnului lăuntric de-a mă uita pe furiş la ea, pentru o clipă. *Ştii, Doamne,* am zâmbit în sinea mea, *atunci când sunt zdrobită mă doare o vreme, dar până la urmă merită.*

„Este adevărat că orice pedeapsă, deocamdată pare o pricină de întristare, şi nu de bucurie; dar mai pe urmă aduce celor ce au trecut prin şcoala ei, roadă dătătoare de pace a neprihănirii" (Evrei 12:11).

Ne îndreaptă mintea spre lucrurile spirituale

Pedeapsa este eficientă, dar există alte căi, mai pozitive, în care Dumnezeu foloseşte suferinţa pentru a ne face mai asemănători lui Hristos. Spre exemplu, să luăm modul în care îl tratează un tată bun pe fiul său de nouă ani. Desigur, ori de câte ori fiul este neascultător şi calcă alături, tatăl îl disciplinează, dar chiar şi atunci când este cuminte, tatăl său îi dă anumite sarcini care par, deseori, pentru un băiat de nouă ani, ca o pedeapsă şi sunt la fel de neplăcute. Poate că sarcina lui este să ducă gunoiul de două ori pe săptămână, sau să tundă iarba, poate că trebuie să-şi depună o parte din banii de alocaţie la bancă. Oricare ar fi, băiatul poate gândi în sinea sa: „Numai pentru că munceşte toată ziua, tata vrea ca nici eu să nu mă distrez!" Dar aceasta nu este totul. Tatăl înţelept îşi învaţă copilul să fie responsabil, pentru ca atunci când va creşte mare să fie pregătit să facă faţă vieţii.

Uneori suntem asemenea băiatului de nouă ani. Ne imaginăm că Dumnezeu ne face să suferim pentru că: „Nu vrea să ne lase să ne simţim bine", când, de fapt, El ne îndepărtează mintea de la jucăriile şi jocurile acestei lumi. Coloseni 3:1-4 vorbeşte despre acest lucru, atunci când ne spune că nu trebuie să umblăm după lucrurile trecătoare ale acestui pământ, ci

trebuie să ne gândim la gloria cerească, acolo unde Hristos stă la dreapta lui Dumnezeu. Când eram pe picioarele mele, îmi venea foarte greu să iubesc lucrurile de sus. Eram mult prea interesată de lucrurile strălucitoare de aici, să mă întâlnesc cu băiatul potrivit, să conduc maşina potrivită, să intru la colegiul potrivit, şi să fiu văzută cu grupul potrivit. Dar când mi-am dat seama, în sfârşit, că niciodată nu voi mai putea umbla, dansa, înota, călări, cânta la chitară, conduce maşina sau înscrie vreun gol cu crosa, am fost *împinsă* să mă gândesc la cele de sus. Nu pentru că lucrurile de sus ar fi devenit brusc o scăpare sau un debuşeu psihologic, ci pentru că am început să înţeleg că singura mea speranţă reală pentru fericire permanentă se află acolo. Brusc, pasajele din Biblie despre scopurile lui Dumnezeu în suferinţă, care îmi păreau atât de plictisitoare înainte, mi-au reţinut atenţia; le-am citit cu un mai mare interes decât cel al agentului de bursă, care citeşte indicele Dow-Jones (o listă publicată de firma Dow-Jones, care cuprinde nivelul preţurilor diferitelor grupe de acţiuni şi obligaţiuni - n.tr.). Acum, pentru mine, a trăi în fiecare zi în lumina eternităţii a devenit un astfel de mod de viaţă, încât aproape că am uitat vechiul mod de viaţă şi de gândire. Dar, nu cu mult timp în

urmă, Dumnezeu mi-a oferit ocazia să arunc o scurtă privire în urmă.
în acea seară, un grup de prieteni a venit la ferma noastră şi, în timp ce soţul surorii mele şi-a luat chitara, ne-am aşezat cu toţii să stăm de vorbă, râzând şi cântând la lumina focului din uriaşul cămin. Sufrageria noastră rustică, având mai bine de 150 de ani, este o fostă locuinţă a unor sclavi, transformată de tatăl meu; grinzile tavanului au aparţinut unei nave cliper vechi, iar pereţii tencuiţi, groşi de o jumătate de metru, sunt împodobiţi din loc în loc cu picturi nefinisate de-ale tatălui meu, reprezentând scene din vechiul Vest. Pătura indiană ţesută de mână, atârnând în partea opusă a grinzii care stă de

veghe deasupra faţadei, dă nota finală a atmosferei din acest refugiu confortabil.
Pentru că mă simt bine în căruciorul meu cu rotile, de obicei stau în el, în timp ce ceilalţi se aşază pe canapea, într-un fotoliu sau chiar pe covor, cu spatele sprijinit de perete. Dar, în seara aceea, cineva mă aşeză pe canapea lângă prietena mea, Betsy. După ce ea mi-a încrucişat picioarele, arătam atât de „normală", cu excepţia curelelor pentru braţe, încât oricine ar fi intrat înăuntru şi nu m-ar fi cunoscut, nu şi-ar fi dat seama că eram paralizată. Un timp am stat doar şi am privit la tot ceea ce se petrecea în cameră—râsete, bătăi din palme şi cântece. Apoi, Betsy s-a întors spre mine şi m-a întrebat cum mă simt aşezată pe canapea.
„Ştii ce este cu adevărat interesant?" am răspuns, măsurând camera cu privirea şi apoi uitându-mă din nou la ea. „în scurtul interval în care am stat în această poziţie pe canapea, probabil 45 de minute, mi-am dat seama cât de uşor mi-ar fi să-L uit pe Dumnezeu, dacă aş fi din nou pe picioarele mele."
Vedeţi, faptul că stăteam aşezată pe canapea, arătând „normală" m-a ajutat să-mi imaginez că fac lucruri cum ar fi, să-mi iau paharul de Coke din frigider, să pun un disc, să răspund la uşă sau orice altceva, lucruri pe care le poate face o persoană normală. Puteam să-mi dau seama cât de uşor ar fi, cel puţin pentru mine, să mă las prinsă din nou în micile lucruri „de acum", astfel încât Dumnezeu ar primi curând numai o frântură din gândurile mele.
Dacă meditǎm puţin la aceasta, ajungem la concluzia că mulţi dintre noi nu s-ar fi gândit niciodată la Dumnezeu, dacă El nu ar fi folosit nişte probleme pentru a ne atrage atenţia: „Dumnezeu ne şopteşte în plăcerile noastre, ne vorbeşte în conştiinţele noastre, dar strigă în durerile noastre; durerea

este megafonul Său, care trezeşte o lume surdă."[2] ,;Am fi trecut confortabil prin vieţile noastre, acordându-I cu greu lui Dumnezeu, sau destinului nostru etern vreun gând trecător—până când am fi ajuns acolo. Şi astfel, Dumnezeu, plin de milă, pune suferinţa şi durerea în faţa noastră, ca „nişte bariere pe drumul către iad."[3]
Pavel şi Timotei au amintit odată, că Dumnezeu le-a trimis nişte încercări foarte grele, pentru ca ei să se bazeze pe Dumnezeu şi nu pe ei înşişi (2 Corinteni 1:8-9). în acea seară, am putut să mă raportez la aceste versete. Căruciorul meu cu rotile, pentru că este vizibil, îmi aminteşte în mod constant cât de mult depind de El. O durere bruscă în spate, un corset care se rupe sau o luptă cu escarele (cruste negricioase care se formează în urma mortificării unor ţesuturi superficiale ale organismului, n.tr.)—totul îmi aminteşte cât de handicapată sunt în realitate. Ele sunt semnele speciale, care dovedesc că eu îi aparţin lui Dumnezeu. Ele îmi îndreaptă gândurile şi speranţele spre rai. Ele mă fac mai asemănătoare chipului lui Hristos.

îţi place să ai o prăjitură şi s-o şi mănânci? Câteodată îmi place, şi probabil că nu sunt singura. Precum omul căruia îi place clima din Florida, dar primeşte o ofertă grozavă de serviciu în Noua Anglie, toţi trecem câteodată prin criza de a decide între două lumi, când ne-ar

place foarte mult să trăim în amândouă.
Nimeni nu poate aprecia dificultatea luării unei decizii între două dorinţe opuse, mai mult decât cel care crede în Hristos. Pe de o parte, Duhul Sfânt îl ajută să-L iubească pe
[2]C.S. Lewis, *The Problem ofPain [Problema suferinţei]* (New York: Macmillan Publishing Co., Inc., 1962), pag. 93.
[3]John W. Wenham, *The Goodness of God [Bunătatea lui Dumnezeu]* (Downers Grove: Inter-varsity Press, 1974) pag. 56.

Ne zdrobeşte şi ne modelează
Dumnezeu şi să dorească ce este bine. Dar, pe de altă parte, dedicarea lui creştină este pusă continuu la încercare de către atracţia exercitată de propria lui natură păcătoasă. I-ar place să trăiască în ambele lumi, dar totuşi trebuie să facă o alegere.
Când este vorba de păcatele „mari" cum ar fi crima, beţia sau adulterul, multora dintre noi nu le este greu să decidă să se supună lui Hristos. însă noi încercăm să ne agăţăm de aşa-numitele păcate „mici", cum ar fi îngrijorarea, murmurul sau amărăciunea, care ne ţin cu un picior în împărăţie şi cu altul în lume. Deoarece aceste păcate nu sunt atât de evidente ca celelalte, nu ne-am ocupa probabil niciodată cu adevărat de ele, dacă Dumnezeu nu ne-ar obliga. Dar pentru că păcatele „mici" sunt mari pentru Dumnezeu, El ne forţează, iar metoda pe care o foloseşte este—aţi ghicit—suferinţa.
Poate v-aţi imaginat, şi chiar aşa s-a întâmplat, că în primele zile de spital am fost deseori tentată să mă îngrijorez, să mă plâng şi să mă amărăsc, când mă luptam să înţeleg sensul paraliziei mele. Adânc în sufletul meu ştiam că aceste atitudini erau greşite. Dar, în mintea mea găseam justificare, spunând: „Sunt sigură că Dumnezeu nu se va supăra dacă îmi descarc nervii din când în când, doar *sunt* paralizată!".
Ca să înrăutăţească şi mai mult lucrurile, după mai multe luni de şedere în spital, am aflat că mai trebuie să suport o operaţie la partea inferioară a coloanei vertebrale. Osul pătrunsese prin piele şi trebuia scurtat. După operaţie, a trebuit să stau cu faţa în jos pe un cadru Stryker timp de cincisprezece zile, până când s-a închis operaţia. Dacă nu aţi trăit aşa ceva, nu vă puteţi imagina ce înseamnă să fii legat în acel îngrozitor sandviş de pânză, având doar o gaură pentru faţă, care îţi permite să vezi numai ce se află drept în faţă. Şi, în cazul meu, acest lucru a fost podeaua. *Vai, nu ajunge că trebuie să-mi trăiesc viaţa într-un cărucior cu rotile, acum sunt legată pe acest instrument de tortură, numărând plăcile de gresie de pe podea, şi în imposibilitatea de-a face vreo mişcare!*

Un pas mai departe
Dacă Dumnezeu m-ar fi lăsat să scap de acest lucru, aş fi fost o ratată—scufundându-mă şi mai mult în hău. Nu I-aş fi fost nici Lui de mare ajutor. Deci, ce a făcut Dumnezeu? A mai adăugat o problemă! în prima zi din cele două săptămâni de stat în sandvişul de pânză, El m-a „garnisit" şi cu o gripă Hong Kong! Deodată, faptul ca nu mă puteam mişca nu mai reprezenta nimic, în comparaţie cu imposibilitatea de-a respira confortabil. Şi durerile îngrozitoare de cap!
De ce? m-am plâns supărată. *Nu am suferit destul?* Dar pe măsură ce am meditat la aceasta, am ştiut de ce. Dumnezeu mă forţa să-mi deschid ochii, să văd ce făceam. Amărăciunea mea nu mai era o picătură, era un torent mânios care nu putea fi ignorat. Era ca şi când El mi-ar fi ţinut supărarea în faţă şi ar fi spus, cu dragoste, dar ferm: „Nu-ţi mai întoarce capul, şi nu mai privi în altă parte. Vezi!? Asta faci. Acesta este un păcat. Ce vei face cu el?" Dumnezeu mă forţa să iau o decizie.
In acel moment Dumnezeu mă pusese la colţ, felul de colţ la care toţi trebuie să fim puşi câteodată. Trebuia să înfrunt faptele şi să iau o decizie: îl voi urma pe Hristos în aceasta sau nu? Presiunea era atât de mare încât trebuia, fie să-I încredinţez Lui întreaga situaţie, fie să-mi permit luxul de scurtă durată de-a mă bălăci în supărare şi amărăciune. Oricare din aceste

căi mi-ar fi dat senzaţia eliberării imediate, dar erau două doctorii diferite, care nu puteau fi amestecate. Nu mai putea exista nici o cale de mijloc.
Când am fost confruntată cu acest fel de ultimatum, acesta
a ajutat să văd cu claritate ce curs rău, păcătos, era alterna-u . *u* pe care o aveam la îndemână, dacă aş fi ales să nu-L urmez pe El. Am ajuns să înţeleg că *dacă doream să fiu un adevărat ucenic al lui Hristos această alegere mă va costa păcatele mele.* Aveau ele mai multă valoare pentru mine decât părtăşia cu Dumnezeu? *Desigur că nu,* am decis eu, şi am rostit o rugăciune de pocăinţă către Dumnezeu. Şi, pe măsură ce vaporii care se ridicau din bazinul fierbinte, aflat sub cadrul în
Ne zdrobeşte şi ne modelează
care eram prinsă îmi limpezeau capul, am ştiut în inima mea că supunerea faţă de Dumnezeu se ridica ca o mireasmă de bun miros către El.
Când Dumnezeu aduce suferinţa, fie uşoară, fie grea, în viaţa creştină, El vă forţează să luaţi decizii în problemele pe care le-aţi evitat până atunci. Dumnezeu vă forţează să vă puneţi câteva întrebări: Voi continua să încerc să trăiesc în două lumi, supunându-mă atât lui Hristos, cât şi dorinţelor mele păcătoase? Sau voi refuza să mă mai îngrijorez? Voi fi recunoscător în încercările mele? îmi voi abandona păcatele? Pe scurt, voi fi asemenea lui Hristos?
El trimite suferinţa, dar alegerea este a ta.
89
Când Dumnezeu doreşte să-l instruiască pe un om
Când doreşte să-l treyească, să-l echipeze,
Când Dumnezeu doreşte să-l modeleze pe un om
Să joace cel mai nobil rol.
Când El tânjeştedin toată inima
Să-l facă pe un om atât de curajos şi îndrăzneţ
Încât întreagă lume să rămână uimită,
Atunci priveşte metodele sale, urmăreşte căile Sale.
Cum El desăvârşeşte fără milă,
Pe cel ce îl alege în mod regesc;
Cum îl loveşte cu ciocanul şi îl face să sufere,
Şi îl transformă cu lovituri puternice
În tipare şi modele de lut
Pe care numai Dumnezeu le poate înţelege,
În timp ce inima torturată a omului strigă
Şi acesta ridică spre cer mâini imploratoare..
Totuşi, Dumnezeu apleacă, dar nu rupe niciodată,
Când El lucrează binele oomului.
Cum foloseşte El pe cel ce îl alege,
Şi cum îl umple cu putere extraordinară.
Cu fiecare act, El îl provoacă să încerce
Splendoarea Sa.
Dumnezeu ştie ce urmăreşte.
90
În TIMP CE LUCRĂM LA

MOZAIC

8. încredere şi ascultare

Una dintre bucuriile deosebite de care îmi amintesc din vremea când umblam pe picioarele mele este călăria. Ceea ce făcea călăria atât de interesantă pentru mine era Augie, un roib pursânge, care ştia absolut tot ce era de ştiut despre săritul obstacolelor. Augie, cu siguranţă, nu arăta ca un pursânge de prima clasă. Picioarele lui lungi şi corpul suplu semănau cu constituţia unui adolescent a cărui greutate încă nu ţinea pasul cu înălţimea. Acestea, îmbinate cu capul mare şi nasul roman, îl făcea un candidat prea urât ca să câştige vreodată vreun concurs de frumuseţe. în schimb, ştia cu siguranţă să sară garduri, şi aproape la orice spectacol cu cai la care participa, Augie ocupa locul întâi la toate categoriile de sărituri.
Pe lângă modul minunat în care păşea, ceea ce mă încânta la Augie era supunerea instantanee şi absoluta încredere pe care mi-o arăta. Ori de câte ori intram pe un hipodrom, începea să danseze uşor şi să se cabreze pe loc, fără să tragă vreodată

de hăţuri, iar urechile i se mişcau înainte şi înapoi, aşteptând comanda mea. Nu a trebuit niciodată să-i smucesc capul, îi ţineam doar zăbala puţin mai ferm în gură şi frâiele jos şi întinse. Ori de câte ori doream ca el să înainteze, nu trebuia decât să-mi strâng puţin genunchii în jurul lui şi hop, pleca! Augie galopa încrezător spre primul obstacol, sărea repede peste el, apoi dădea din nou din urechi, aşteptând instrucţiunile mele pentru următoarea mişcare. Zbura peste al doilea obstacol, apoi peste al treilea, al patrulea, al cincilea, sărind printr-un labirint complex de garduri. Aproape niciodată nu se speria de vreo săritură pe care trebuia s-o facă în ultima secundă. Când termina, Augie era fierbinte şi transpirat, şi deseori simţeam când îl băteam pe gât că era la fel de plăcut impresionat de performanţă ca şi mine.

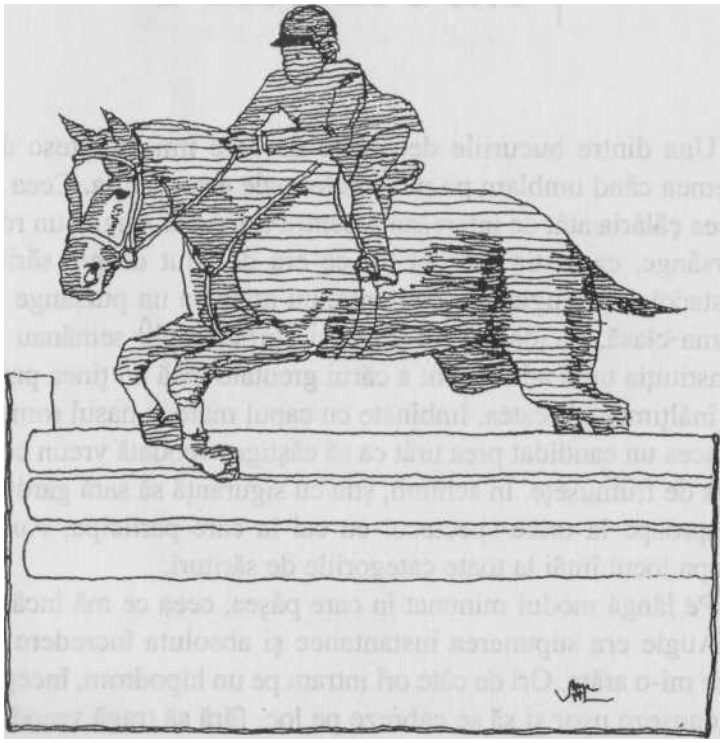

94

încredere şi ascultare

Pentru a reuşi o săritură complicată este nevoie de un cal încrezător şi ascultător. După ce a trecut un gard, călăreţul trebuie să tragă calul în sus, astfel încât acesta să nu se obosească şi să-şi poată potrivi paşii pentru gardul următor. Atunci când calul nu ascultă, amândoi sunt în încurcătură! Când simte calul că îşi mută greutatea la mică distanţă de obstacol, călăreţul trebuie să ştie când trebuie să elibereze frâiele şi să-i ofere calului libertate de mişcare, pentru ca acesta să poată sări în voie. Calul trebuie să aibă încredere în călăreţul său ca să facă acestlucru. Este ca o stradă cu dublu sens; trebuie să existe o cooperare reală.

Augie şi cu mine am avut acest fel de relaţie. Ştiam că încrederea lui în mine era absolută şi completă. La comanda mea era dornic să se supună într-o clipă. Bucuria inimii mari a lui Augie era să acţioneze aşa cum doream eu. Nu conta dacă înţelegea sau nu succesiunea săriturilor care-i stăteau în faţă. Nu manifesta nici o grijă, indiferent cât de grele erau săriturile de l,20m înălţime, sau cele triple, de l,55m. îi plăcea pur şi simplu să sară. Şi pentru că avea încredere în judecata mea, îi făcea plăcere să-mi facă voia.

Pentru noi, oamenii, cărarea vieţii pusa în faţa noastră pare deseori un labirint dificil, şi câteodată dureros, de obstacole pe care trebuie să le depăşim. Cu cât est6 mai încurcat traseul, şi cu cât este mai necesară disciplina, cu atât suntem mai ispitiţi să punem la îndoială înţelepciunea Conducătorului nostru. Câteodată nu am vrea să ne supunem, ne oprim în faţa obstacolului şi ne abatem de la traseu.

Apostolul Petru ştia acest lucru atunci când a scris prima sa epistolă. Cititorii săi au trăit în timpul domniei nebunului Nero şi ştiau ce înseamnă să le atârne zilnic deasupra capului ameninţarea cu moartea prin tortură. Desigur, Petru i-a asigurat că-i aşteaptă o mare răsplată în ceruri. Dar ce trebuiau ei să facă până atunci? Cum trebuiau să reacţioneze ei *acum,* confruntaţi fiind cu traseul copleşitor şi complicat din faţa lor?

95 95

Un pas mai departe

Petru i-a sfătuit astfel: „Cei care suferă după voia lui Dumnezeu, să-şi încredinţeze sufletele credinciosului Ziditor, şi să facă ce este bine!" (1 Petru 4:19).

A ne încredinţa viaţa credinciosului nostru Creator, înseamnă *să ne încredem* în Dumnezeu. A continua să facem bine, înseamnă *să ascultăm* de El. Petru spune că nu putem găsi un rezumat mai bun în legătură cu ceea ce aşteaptă Dumnezeu de la noi, atunci când obstacolele sunt grele şi traseul pe care trebuie să-1 urmăm pare să nu aibă sens.

încrederea în Dumnezeu

Dacă ne gândim la aceasta, răspunsul pe care mi-1 dădea Augie nu depindea de faptul că el era de acord sau nu cu traseul care se afla în faţa lui. De fapt, el nu ştia şi nici nu înţelegea ce-1 aştepta. Ceea ce conta era faptul că mă cunoştea. Ani de zile l-am hrănit, l-am ţesălat, l-am antrenat şi l-am adăpostit de frig. Am cultivat o relaţie împreună şi nu l-am dezamăgit niciodată. Demonstrând că sunt demnă de încredere, am putut câştiga încrederea lui Augie, astfel încât mă urma în tot ceea ce-i ceream să facă.

Acelaşi tip de relaţie bazată pe încredere a fost factorul cheie în salvarea vieţilor cailor noştri cu mai mulţi ani în urmă. în timpul incidentului menţionat anterior, atunci când cineva a dat foc grajdului tatălui meu, primul nostru gând a fost siguranţa cailor. Deoarece focul poate determina un cal, de altfel calm, să înnebunească de frică, le-am acoperit ochii cu pături înainte de a-i trece prin vâlvătaia focului spre un loc sigur. O asemenea corvoadă poate fi descurajantă pentru un cal. Cu atâta zgomot şi mişcare în jurul lui, şi cu mirosul ciudat al fumului dens în nări, ţi-ai putea imagina că atunci, mai mult decât oricând, calul şi-ar dori să-şi utilizeze pe deplin simţurile şi capacităţile. Dar iată că aceşti oameni îi acopereau ochii cu o pătură, pe care în mod normal i-o puneau pe spate, şi-i cereau

încredere şi ascultare

să-i urmeze, când nici nu putea vedea nimic. Pentru cal, folosind cuvintele lui C.S.Lewis „întregul proces ar părea, dacă ar fi teolog, că aruncă mari îndoieli asupra 'bunătăţii' omului."* Dar, din fericire, caii noştri nu erau teologi; ei erau cai. în acel moment confuz, când nu puteau să înţeleagă nimic, au avut încredere în noi să le purtăm de grijă, aşa cum făcusem întotdeauna. Nu au manifestat nici o împotrivire, nici o provocare a înţelepciunii sau autorităţii noastre şi, prin urmare, am putut să le salvăm vieţile.

Cât de deosebiţi suntem noi faţă de aceste simple animale. Ele acordă o uriaşă încredere stăpânilor lor, doar nişte fiinţe umane, în timp ce marele Dumnezeu care a ales să ne salveze şi să ne răscumpere cu un preţ aşa de scump, nu se bucură de încrederea noastră: „Boul îşi cunoaşte stăpânul, şi măgarul cunoaşte ieslea stăpânului său, dar Israel nu Mă cunoaşte, poporul Meu nu ia aminte la Mine", exclamă Domnul în Isaia 1:3.

Ce determină această necredinţă umană lipsită de sens? Aceasta este incapacitatea noastră de a ne da seama cât de mult a făcut deja Dumnezeu pentru a ni Se revela. Noi nu ştim cu adevărat cine este Dumnezeul nostru şi cu cine seamănă. Femeile şi bărbaţii din Biblie au considerat că natura şi caracterul lui Dumnezeu sunt piatra de temelie pe care se bazează credinţa lor: „Iată ce mai gândesc în inima mea, şi iată ce mă face să mai trag nădejde," şi-a amintit Ieremia în timpul ororii şi confuziei provocate de invadarea Israelului de către babilonieni: „Bunătăţile Domnului nu s-au sfârşit, îndurările Lui nu sunt la capăt, ci se înnoiesc în fiecare dimineaţă. Şi credincioşia Ta este atât de mare! Domnul este partea mea de moştenire, zice sufletul meu, de aceea nădăjduiesc în El. Domnul este bun cu cine nădăjduieşte în El, cu sufletul care-L caută" (Plângerile lui Ieremia 3:21-25).

*C.S. Lewis, *The Problem ofPain [Problema suferinţei]* (New York: Macmillan Publishing Co., Inc., 1962), pag. 43-44.

97

b

P z f

Un pas mai departe

Ieremia a ales să se bazeze pe ceea ce ştia din Biblie şi din istorie că este adevărat despre Dumnezeu, în loc să se bizuie pe propria evaluare a situaţiei.
încrederea apostolului Pavel în timpul încercărilor, nu era bazată pe presupunerea că el ar fi putut spune: „Ştiu de ce sufăr aceste lucruri," ci se baza pe faptul că putea spune: „Ştiu în cine am crezut" (2 Timotei 1:12). Dumnezeul în care crezuse el, este Cel care, prin puterea Sa, a pus soarele, luna şi stelele în mişcare. El este Cel care, în nemărginita Sa înţelepciune, a separat mările, a conceput spaţiul şi timpul, a creat munţii, a sculptat râurile, a împrăştiat ploaia şi grindina, şi a conceput în mintea Sa însăşi existenţa noastră. Dar pentru Pavel, demonstraţia supremă a naturii şi caracterului minunat al acestui Dumnezeu mare, a fost atunci când El Şi-a părăsit gloria divină, a luat chip de rob şi a murit ca un martir pentru noi: „El, care n-a cruţat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toţi, cum nu ne va da, fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?" (Romani 8:32)
Dacă Dumnezeu a făcut *aceasta,* El ne-a demonstrat cu siguranţă care sunt intenţiile Sale! Când ne acoperă ochii cu pătura înţelegerii limitate, cu siguranţă că merită să I se acorde „beneficiul îndoielii", ca să ne exprimăm mai blând. El este demn de încrederea noastră.
Mâinile care au rotunjit sferele-n flăcări
şi care le-au pus în mişcare, la mulţi ani-lumină
departe de planeta Pământ, au părăsit veşmintele regale. Şi S-au înveşmântat cu înfăţişare umană
prin marea umilinţă a naşterii ca om.
Acele mâini, sensibile la Planul Iubirii
care l-au format pe cel ce poartă imaginea lui Dumnezeu, pe om
din pulbere şi destin,
Acele mâini întinse—răstignite, prin ura înfocată a omului -au transformat viaţa într-o formă nouă, Planul Iubirii dezvăluit pe lemnul de la Golgota.
98

încredere şi ascultare
Mâinile, cărora nu li s-a părut ciudat Să ridice un lanţ de munţi
sau să întindă o mare, să ţină echilibrul sistemelor naturii şi să modeleze întrega istorie după voia Lui,
mă ţin şi *mă* modelează!
—Marion Donaldson
Ce este încrederea?
Când vorbesc despre a avea încredere în Dumnezeu în vremurile noastre de suferinţă şi criză, nu vorbesc despre o emoţie. A avea încredere în Dumnezeu nu înseamnă neapărat a avea sentimente de încredere. încrederea este un act de voinţă, *pentru că, în mod esenţial, a te încredere în Dumnezeu, înseamnă a te convinge să acţionezi pe baza a ceea ce ştii în mintea ta că este adevărat, chiar dacă nu simţi că este adevărat.*
în acele prime luni după accidentul meu, promisiunile lui Dumnezeu păreau oricum, dar nu adevărate. Pentru modul meu de gândire, Dumnezeu era nebun. Cum putea această paralizie prostească să se încadreze într-un tipar al binelui pentru viaţa mea? Simţeam că disperarea din sufletul meu era tot atât de tristă ca pereţii cenuşii ai spitalului în care mă aflam. Chiar şi după ce m-am întors acasă, îmi părea imposibil să mă încred în Dumnezeu. Cum puteam să cred când totul, din interiorul meu şi din exteriorul meu, striga contrariul?
Răspunsul a venit într-una din acele seri lungi şi plăcute când eu, Steve şi Diana stăteam în jurul căminului din sufrageria părinţilor mei şi discutam despre lucruri spirituale. Steve ţinea Biblia în mână şi explica un pasaj pe care tocmai îl studiase în acea săptămână. Deschizând la capitolul douăzeci din Evanghelia după loan, a început să citească pasajul care îi descria pe ucenici, în zilele care au urmat după înmormântarea lui Isus, când aceştia se ascundeau de frica iudeilor în spatele uşilor închise. Brusc, Isus a apărut în mijlocul camerei şi i-a asigurat pe bărbaţii aceia uluiţi că, într-adevăr, El înviase.
~99
Un pas mai departe

Din anumite motive, Toma nu fusese prezent când s-au întâmplat acestea şi, la întoarcerea sa, mai târziu în încăpere, nu s-a lăsat convins de relatarea prietenilor săi: „Dacă nu voi vedea în mâinile Lui semnul cuielor, şi dacă nu voi pune degetul meu în semnul cuielor, şi dacă nu voi pune mâna mea în coasta Lui, nu voi crede," a protestat el.
O săptămână mai târziu, în aceeaşi casă, din nou cu uşile încuiate, Isus a mai apărut o dată în faţa grupului strâns acolo. De data aceasta era şi Toma prezent, şi Domnul îi spune: „Adu-ţi degetul încoace, şi uită-te la mâinile Mele, şi adu-ţi mâna, şi pune-o în coasta. Mea; şi nu fi necredincios, ci credincios."
Pus în faţa evidenţei clare, singurul răspuns pe care 1-a putut da ucenicul uluit a fost o mărturisire a credinţei: „Domnul meu şi Dumnezeul meu!"
Steve s-a aplecat puţin în faţă, pentru a adăuga puţină intensitate cuvintelor sale, apoi a citit încet versetul douăzeci şi nouă, îndreptând conţinutul acestuia direct spre mine: „Tomo, a zis Isus, pentru că M-ai văzut, ai crezut. *Ferice de cei ce n-au văzut, şi au crezut."*
Versetul m-a lovit cu forţa unui camion. Isus dorea ca eu să cred ceea ce a spus El, fără să am vreo dovadă tangibilă sau vizibilă. Desigur, El putea apărea în mod vizibil, chiar în camera mea. Asta ar fi făcut credinţa atât de uşoară. Dar El voia ca eu să-L cred pe cuvânt. Nu-mi plăcea şi mie să fiu crezută pe cuvânt? Cât de bine mă simţeam eu când vânzătorul de la magazinul local îmi spunea, dacă îmi lipsea ceva mărunţiş, atunci când cumpăram ceva: „Lasă, o să-mi plăteşti data viitoare. Ştiu că eşti bună platnică"? Nu dorea Isus să fie tratat în acelaşi mod?
A fost nevoie să fac un efort curajos, dar din acel moment ori de câte ori am avut îndoieli, m-am întărit pe baza lucrurilor pe care le cunoşteam din Scriptură despre natura demnă de încredere a.lui Dumnezeu. Şi azi încă trebuie să

mai fac acest lucru uneori. Cu sau fără sentimente, mă agăţ de cuvintele lui Isus că voi fi răsplătită în ceruri, nu pentru că am văzut şi am crezut, ci pentru că am crezut *chiar dacă* nu am văzut şi nu am simţit. Crezându-L pe Dumnezeu pe cuvânt, fără să-L fi văzut, noi, tu şi eu, avem privilegiul de a-L onora pe Dumnezeu şi de a fi lăudaţi într-un mod în care cei doisprezece ucenici nu au putut fi.

Ascultarea de Dumnezeu

Când Dumnezeu îngăduie să suferim, uneori avem tendinţa să folosim propriile încercări ca scuze pentru a păcătui. Noi simţim că, deoarece recent am dat puţin mai mult lui Dumnezeu suportând asemenea încercări, El ne datorează „o zi iiberă", când putem face tot ce ne place. Pentru mine, aceasta este o luptă interioară continuă. Stau afară în veranda casei noastre, într-o zi frumoasă de primăvară, când realitatea paraliziei mele mă izbeşte brusc. în asemenea situaţie, puţină fantezie senzuală, sau poate câteva minute de amărăciune şi autocompătimire sunt tentante. Şi acestea sunt atât de uşor de justificat. ./Va *am renunţat eu deja la mult mai multe lucruri decât mulţi creştini numai pentru faptul că sunt infirmă?,* îmi spun mie însămi. *Nu-i aşa, căruciorul meu cu rotile îmi dă dreptul s-o las mai moale din când în când cu viaţa creştină?*
Când ne simţim astfel, dacă ne oprim şi examinăm protestele noastre neconvingătoare în lumina Bibliei, ele vor dispărea unul câte unul. Am descoperit în Biblie cel puţin trei motive valabile, pentru care suferinţa nu-mi oferă nici o scuză pentru a păcătui.
în primul rând, *Dumnezeu a promis că-mi va da, la fel ca oricărui alt creştin, dorinţa şi puterea de-a face ceea ce este bine—indiferent de împrejurări!* Eu obişnuiam să cred că încercările mele erau o excepţie, că El nu putea aştepta de la mine ceea ce aşteaptă de la alţii, pentru că eu mă aflam într-o

„situaţie diferită." Dar 1 Corinteni 10:13 mi-a spus: „Nu v-a ajuns nici o ispită care să nu fi fost potrivită cu puterea omenească."
In timp ce stăteam pe patul spitalului, mi s-a părut întotdeauna că Dumnezeu m-a trecut prin mai multe încercări decât puteam să suport. Dar 1 Corinteni 10:13 mi-a spus: „Şi Dumnezeu, care este credincios, nu va îngădui să fiţi ispitiţi peste puterile voastre."
Uneori când dorinţa şi amărăciunea mă ademenesc, mă conving singură spunându-mi: „De data aceasta, nu pot spune nu amărăciunii şi să mă smulg din ghearele păcatului." Dar, din nou, 1 Corinteni 10:13 îmi spune: „. . . împreună cu ispita a pregătit şi mijlocul să ieşiţi din ea, ca s-o puteţi răbda." Acum, ori eu, ori El are dreptate; nu se poate să avem amândoi dreptate în acelaşi timp. Pusă în faţa unei alegeri ca aceasta, ştiam că nu puteam spune că Dumnezeu este mincinos. Deci, atunci când păcătuiesc în timpul suferinţei mele, n-o fac din cauză că trebuie s-o fac, ci pentru că vreau să păcătuiesc. Dumnezeu îmi dă harul să trăiesc într-un cărucior cu rotile, har pe care nu vi-1 dă vouă, dacă puteţi umbla; dar vouă vă dă harul de-a îndura moartea unui soţ, pierderea auzului, mizeria sărăciei, sau orice altceva, har pe care mie nu mi-1 dă. Fiecare dintre noi trebuie să folosească harul pe care ni-1 dă Dumnezeu, şi să ne purtăm cu credincioşie poverile noastre unice.
Acum, fiindcă ştiam *că. puteam* să ascult, întrebarea la care trebuia să răspund era: *Doream* eu să ascult? Această întrebare a adus în discuţie domnia lui Hristos—al doilea motiv pentru care nu am nici o scuză să păcătuiesc. *înainte ca oricare dintre noi să se „înroleze " în a-L urma pe Hristos, El ne arată clar faptul că El trebuie să fie Stăpânul, şi că, pentru a-L urma, va trebui să suferim.*
în contractul pe,care îl încheiem cu Domnul Isus atunci când alegem să-L urmăm, nu există nimic facultativ. Noi ne
"Î02
încredere şi ascultare
angajăm în ceva clar definit în Cuvântul Său încă de la început: „Dacă voieşte cineva să vină după Mine, să se lepede de sine însuşi, să-şi ia crucea, şi să Mă urmeze," ne spune Domnul Isus. „Oricine pune mâna pe plug, şi se uită înapoi, nu este destoinic pentru împărăţia lui Dumnezeu" (Marcu 8:34, Luca 9:62).
Pe lângă toate acestea, este absurd să foloseşti suferinţa ca motivaţie pentru a păcătui, *deoarece însuşi scopul suferinţei este de-a ne întoarce de la păcatul nostru şi de-a ne face asemenea chipului lui Hristos.* Petru spune că „cel care a pătimit în trup, a sfârşit-o cu păcatul; pentru ca, în vremea care-i mai rămâne de trăit în trup, să nu mai trăiască după poftele oamenilor, ci după voia lui Dumnezeu" (1 Petru 4:1-2). în timpul şederii mele în spital am întâlnit mulţi oameni care, atunci când au fost sănătoşi, nu I-ar fi dat lui Dumnezeu timpul unei zile. Dar un „duş" de suferinţă, rece ca gheaţa, i-a trezit cu siguranţă din toropeala lor spirituală. Ce prostie să folosim ceva ce este menit să ne trezească, ca scuză pentru a aţipi spiritual.
Dar înlăturarea scuzelor mele de-a nu mă supune lui Dumnezeu, nu a fost singurul lucru pe care 1-a făcut Biblia pentru mine. Aceasta mi-a mai dat şi câteva stimulente extrem de pozitive *pentru* a asculta. De exemplu, bucuria. Ce-ţi dă o bucurie mai mare în inimă decât să ai o conştiinţă curată, să ştii că necazurile prin care treci nu ţi se datorează ţie? Chiar şi atunci când necazurile vin din cauza ta, dacă începi să te supui din nou, ştii că faci primul pas pentru a scăpa de sub nuiaua îndreptării. Mai presus de toate acestea, ştim că este: „Ferice de cel ce rabdă ispita. Căci după ce a fost găsit bun, va primi cununa vieţii, pe care a făgăduit-o Dumnezeu celor ce-L iubesc" (Iacov 1:12).
Un ultim gând. A ne supune poruncii lui Dumnezeu de-a ne iubi unii pe alţii este unul din cele mai grele lucruri pe care trebuie să le facem când suferim. Propriile noastre nevoi,
103
Un pas mai departe

dureri şi necazuri solicită toată atenţia noastră. Totuşi, cedând acestei porniri, nu ne facem decât rău, pentru că deseori vindecarea vine când uităm de noi, şi ne îngrijim de ceilalţi, de problemele şi de interesele lor.
De curând, cu ocazia cununiei prietenei mele, Sheryl, am avut o zi proastă. Mă durea spatele, corsetul era prea strâns şi aceste probleme s-au unit, şi-mi făceau capul să vibreze. Trebuie să recunosc că nici cugetul meu nu mă trata prea drăguţ, ci îmi tot amintea câteva lucruri pe care le spusesem unui membru al familiei mele în acea dimineaţă, deşi le mărturisisem lui Dumnezeu. Faptul că priveam în jurul meu la acele feţe zâmbitoare, nu îmbunătăţea cu nimic situaţia. *Ar trebui să fiu veselă azi. De fapt, Sheryl este una din cele mai bune prietene ale mele, şi aceasta este ziua ei deosebită!* Tot ce-am putut face a fost să zâmbesc politicos şi să sper că nimeni nu mă va încolţi, dorind să discute cu mine.
Privind în gol, mă uitam, dar fără a-1 observa de fapt, spre Pop Bond—viitorul socru al lui Sheryl, singurul bărbat prezent la acea petrecere. Fără să ia seama la sporovăială fetelor, domnul Bond se strecura printre cutii şi pachete, făcând fotografii din diferite poziţii. Dar, când şi-a îndreptat aparatul asupra mea, el a încetat să mai fie doar o pată pe retina mea şi brusc m-am trezit din visare.
„O, nu!" am protestat. „Vă rog, nu mă fotografiaţi."
„De ce nu?" mi-a spus zâmbind, şi s-a îndreptat spre mine. „Arăţi foarte drăguţă azi."
Mi-am plecat privirea. „Pop, nu mă simt foarte drăguţă."
„Nici o problemă. Aparatul acesta te poate face să arăţi grozav chiar şi într-o zi proastă," a glumit el, luându-şi un scaun şi aşezându-se lângă mine. „Dă-mi voie să-ţi arăt obiectivul acesta nou pe care tocmai l-am cumpărat."
Spunând aceasta şi-a deschis geanta de piele şi a început să-mi arate bucuros, unul câte unul, dispozitivele aparatului de fotografiat, dându-mi explicaţiile necesare.

încredere şi ascultare
„Priveşte acest teleobiectiv nou, de două sute de milimetri. Uite, poţi focaliza şi apropia imaginea doar cu o singură mână."
Trebuie să recunosc că nu eram prea interesată de poveştile lui despre aparatul de fotografiat. Dar îl ascultam pe domnul cu păr alb şi ochi albaştrii strălucitori, care continua să vorbească. Mi-a spus cât de entuziasmat era de laboratorul fotografic pe care îl avea la subsol. Ochii îi străluceau în timp ce îmi descria trofeele locale pe care le câştigase cu câteva din fotografiile lui.
„Hm," comentam eu uneori, încă neimpresionată în mod special. Totuşi, cuvintele lui au început să mă intereseze, de îndată ce a început să povestească despre călătoria sa recentă la ferma Sagamore Horse, unde se dusese să fotografieze câteva din grajdurile de prăsilă şi serele. A continuat să-mi explice cum se întorsese la fermă câteva săptămâni mai târziu, ca să-i dea administratorului câteva din fotografiile pe care le făcuse acolo.
Pop este îndrăgostit cu adevărat de fotografie, m-am gândit eu. *Admir acest lucru.* Povestirea lui a continuat.
„Administratorului i-au plăcut atât de mult acele fotografii, încât m-a întrebat dacă o să mă întorc să-i fotografiez armăsarii," a exclamat el.
„Nu mai spuneţi!" m-am luminat eu puţin. „Cum aţi putut ţine nemişcat un cal pursânge nărăvaş pentru a-1 fotografia?"
„N-a fost uşor," a răspuns el râzând şi a ridicat un deget. „Dar ne-am adunat cu toţii şi . ..."
Atunci mi-am dat seama că mă interesa ce spunea Pop şi că-1 ascultam cu adevărat.
„Bine, Pop," am zâmbit eu, „trebuie să veniţi cât de curând la ferma noastră. Aduceţi aparatul de fotografiat, şi vom avea o zi grozavă!"
Când s-a terminat petrecerea, am descoperit cât de mult îmi plăcea de acest simpatic domn în vârstă şi pasiunea sa.

Mai mult decât atât, uitasem complet de toate durerile mele şi de conştiinţa mea vinovată. Atenţia pe care i-o arătasem, fusese remediul care a făcut minuni pentru mine!
Când Dumnezeu ne spune să-L ascultăm atunci când trecem prin încercări, dând prioritate altora, El ştie ce face. Dumnezeu ştie că nu ne va părea rău.
„Daţi, şi vi se va da; ba încă, vi se va turna în sân o măsură bună, îndesată, clătinată, care se va vărsa pe deasupra.
Căci cu ce măsură veţi măsura, cu aceea vi se va măsura

Nu compara. ...împărtăşeşte!

Când mi-am aşezat picioarele goale pe marginea plutei de lemn, în acea după amiază toridă de iulie în 1967, nici nu-mi trecea prin minte că, în întunecatul golf Chesapeake, în care tocmai mă pregăteam să plonjez, apa era puţin adâncă. Dacă aş fi verificat adâncimea, mi-aş fi dat seama de acest lucru, dar apele aparent nevinovate m-au ademenit într-o capcană care mi-a frânt gâtul şi care m-a costat pierderea mobilităţii mâinilor şi picioarelor pentru tot restul vieţii mele.
Există o capcană aparent nevinovată care o aşteaptă pe orice persoană care suferă. Nu este vorba despre o apă, ci despre o atitudine. Vorbesc despre tentaţia de-a ne compara cu alţii, despre care noi avem impresia că le merge mai bine decât nouă. Doar câteva scufundări păcătoase în acest mod periculos de gândire şi ne vom trezi prinşi într-o plasă de autocompătimire, care ne fură bucuria, şi care îl dezonorează pe Dumnezeu.
în primii ani ai paraliziei mele, eu am fost prinsă în capcana acestei plase. Puterea ei învăluitoare se manifesta mai ales când mergeam împreună cu cea mai bună prietenă a mea,

Sheryl, să ne cumpărăm haine. Lui Sheryl, hainele îi veneau întotdeauna atât de bine. Prin comparaţie, hainele păreau că atârnă pe mine ca un sac. Urmărind-o cum proba un costum m-am roşit de invidie, deşi nu i-am spus niciodată acest lucru.
„Joni, ce părere ai?" mă întreba ea despre un costum pantalon pe care îl proba, întorcându-se când într-o parte când într-alta, încercând să se vadă în oglindă din toate unghiurile.
„Arăţi grozav, Sheryl!" îi răspundeam, încercând să par entuziasmată, pentru a-mi ascunde gelozia. Dar eu fierbeam în interiorul meu. Pe când mă împingea spre oglindă, ca să pot proba acelaşi costum, tot ceea ce puteam gândi era: *Dumnezeule, de ce nu pot arăta şi eu ca ea? Nu mă pot compara nici măcar cu manechinele acestea şi să câştig—lor, hainele le vin ca turnate pentru că pot sta în picioare!*
Pe vremea aceea, abia începusem să cresc în credinţă, iar foamea mea pentru hrană spirituală mă împingea să petrec foarte mult timp citind Biblia. într-o zi, o bucăţică din acea hrană a fost destul de greu de înghiţit—un fel de spanac spiritual care, la început, nu avea un gust prea plăcut, dar pe care am învăţat să-1 apreciez mai târziu, pe măsură ce creşteam în Domnul. Am servit masa din Evanghelia lui Ioan, capitolul douăzeci şi unu, unde se pare că Petru avea aceeaşi problemă ca şi mine. Lui Petru i se părea că unul dintre prietenii săi urma să aibă o viaţă mai uşoară decât el! Isus tocmai îl anunţase pe Petru că viitorul îi va aduce o moarte de martir, dar despre Ioan nu spusese nici un cuvânt.
Poate că gelozia se stârnise în inima lui Petru. Nu era Ioan cel care a stat lângă Isus la Cina cea de taină, cel care era atât de apropiat de Domnul? II va lăsa Hristos pe Ioan să moară de o moarte uşoară la o vârstă înaintată şi să aibă o lucrare încântătoare atât cât va trăi? Aceste gânduri erau atât de tulburătoare, încât Petru nu s-a putut abţine să nu-L întrebe pe Isus, privind spre Ioan: „Doamne, dar cu acesta ce va fi? Cum va fi viitorul lui?"

Nu compara . . . împărtăşeşte!
Răspunsul pe care i 1-a dat Isus m-a şocat. Eu m-aş fi aşteptat, desigur, la un răspuns cum ar fi: „Petre, nu-ţi face probleme. Voi fi alături de tine prin orice vei trece. Totul va fi în regulă." Dar răspunsul pe care El 1-a dat de fapt a fost: „Dacă vreau ca el să rămână până voi veni Eu, ce-ţi pasă ţie? Nu este treaba ta ce i-am rezervat Eu lui Ioan—treaba ta este să fii sigur că inima şi viaţa ta sunt în regulă. Aşa că nu mai cârti şi urmează-Mă!"
La o citire fugară, acest răspuns pare cam dur. Dar după ce am meditat la el, am început să înţeleg că Isus avea dreptate să fie atât de sever. în primul rând, autocompătimirea n-a ajutat niciodată pe nimeni. Singurul lucru pe care îl face este să amplifice nenorocirea. Şi aceasta, cu siguranţă, nu-L ajută pe Dumnezeu. Vă puteţi imagina cât de lipsit de eficienţă ar fi fost Petru ca predicator, dacă ori de câte ori ar fi trebuit să vorbească, mai întâi şi-ar fi plâns de milă, întrebându-se dacă nu cumva aceea avea să fie predica ce îi va înfuria pe oameni atât de tare încât să fie în stare să-1 ucidă? în al doilea rând, comparându-şi situaţia cu cea a lui Ioan şi cerându-I lui Dumnezeu „drepturi egale", Petru s-ar fi îndoit de faptul că planul lui Dumnezeu pentru el era bun. Acesta este un păcat, pentru că: „. . .Fără credinţă este cu neputinţă să fim plăcuţi Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu, trebuie să creadă că El este, şi că răsplăteşte pe cei ce-L caută" (Evrei 11:6). A te îndoi de bunele intenţii ale lui Dumnezeu, este ca şi cum ai cânta aşa: „Ştiu că Isus mă urăşte, pentru că necredinţa mea îmi spune aşa."
în afară de aceasta, deşi se pare că Dumnezeu este foarte nedrept şi că ne dă să purtăm o cruce prea grea, noi nici măcar nu ştim ce îndură vecinul nostru. S-ar putea să fiu îndurerată pentru că am gâtul frânt şi să-mi invidiez vecinul sănătos, fără să ştiu că acesta suferă pentru că are inima zdrobită. Petru, nu avea de unde şti că, la bătrâneţe, Ioan va petrece ani lungi, exilat pe o insulă, primind vedeniile cărţii

Un pas mai departe
Apocalipsa. Acolo, Ioan avea să privească lung, tânjind după aşteptata glorie a cerului, după onorurile speciale acordate martirilor (inclusiv lui Petru!) în jurul tronului lui Dumnezeu, şi să dorească ca acea viaţă să-i fie scurtată.*
Pentru că nu avem la îndemână toate informaţiile pentru a ne da seama cât a suferit fiecare persoană, sau pentru ce păcate trebuie să plătească, sau ce calităţi trebuie sau nu să-şi dezvolte în viaţă, pur şi simplu nu putem spune prin ce încercări ar trebui să treacă fiecare—sau prin câte! Dar, deşi *noi* nu avem la îndemână toate informaţiile, Dumnezeu le are şi: „Cel ce judecă tot pământul nu va face oare dreptate?" (Geneza 18:25). Dumnezeu face în viaţa fiecăruia dintre noi ceva cu totul diferit de ceea ce lucrează în viaţa altuia. El ne va da harul unic de a ne purta propria cruce.
Sunt încântată să vă spun că şi azi Sheryl face parte din cercul intim de prieteni cu care am o părtăşie profundă şi reală— din care lipseşte invidia, tocmai datorită cuvintelor adresate de Hristos lui Petru. Când te gândeşti la aceasta, nu-i aşa că ar fi îngrozitor dacă, ori de câte ori am trece prin încercări mari, Dumnezeu ar permite tuturor prietenilor noştri să treacă prin aceleaşi încercări? Cine ne-ar mai ridica moralul? Nu ar fi mai bine ca, în loc să ne invidiem prietenii care au poveri mai uşoare, să beneficiem de părtăşia lor încurajatoare?
Părtăşie
Nu ar trebui să fim niciodată singuri când suferim. Nu vreau să spun să nu fim singuri vreme de un minut, sau că nu trebuie să trăim singuri într-un apartament. Dar nu ar trebui niciodată să ne construim un zid autoimpus în jurul nostru, care să nu permită absolut nimănui să vadă prin ce trecem şi să ne mângâie în durerile noastre. Dumnezeu nu a dorit niciodată să purtăm singuri povara suferinţei: „Mai bine doi decât unul, căci iau o plată cu atât mai bună pentru munca lor. Căci dacă se întâmplă să cadă, se ridică unul pe altul; dar vai de cine este singur,

şi cade, fără să aibă pe altul care să-1 ridice" (Eclesiastul 4:9-10).
Dacă eşti singur sau văduv, poţi crede că o asemenea împărtăşire intimă a durerilor este imposibilă. Dar tu ai o familie—ceilalţi creştini, trupul lui Hristos. Această familie de credincioşi este menită să fie unul din cele mai calde şi intime cercuri de părtăşie din lume. Cred, şi multe din prietenele mele căsătorite mi-au mărturisit acest lucru, că şi pentru o persoană căsătorită este o greşeală să încerce să se limiteze la partener ca fiind singura sursă de părtăşie. Dumnezeu a făcut în mod deliberat ca biserica să fie compusă din tineri şi bătrâni, bărbaţi şi femei, toate tipurile de oameni, şi noi trebuie să avem părtăşie unii cu alţii, dacă dorim ca nevoile noastre cele mai adânci să fie împlinite. Eu nu aş fi reuşit să trăiesc fără părtăşia şi grija prietenilor creştini, pe care mi i-am făcut în biserică şi comunitate—prieteni de toate vârstele.
Poate că cel mai trist lucru este să vezi conducători creştini care simt că nu-şi pot împărtăşi nici una din încercările lor celor din biserică, care se află sub îndrumarea lor spirituală. Desigur, nici unul dintre noi nu-şi poate dezvălui *tuturor toate* preocupările intime. Dar avem nevoie să le împărtăşim *cuiva.* Şi, probabil, unele ar trebui împărtăşite întregii adunări sau, cu siguranţă, mai mult decât sunt împărtăşite de obicei. Ideea că liderii creştini ar trebui să fie turnuri de putere, care nu-şi recunosc niciodată durerile şi supărările, nu vine din Biblie. Pavel s-a lăudat cu durerile şi slăbiciunile sale şi le-a cerut deseori creştinilor să se roage pentru el. Un lider creştin care nu-şi împărtăşeşte niciodată problemele sale celor aflaţi în grija sa, le dă acestora exemplul să facă la fel!
Dar ce se întâmplă dacă relaţiile voastre cu prietenii şi cu membrii bisericii nu sunt atât de deschise pe cât aţi dori să

fie? Atunci depinde de voi să faceţi ceva. *De regulă, părtăşia se crează, nu se găseşte!*
Prietena mea, Diana, m-a învăţat foarte multe despre acesta, când eram în liceu. Diana era tipul de persoană căreia îi venea să se urce pe pereţi, dacă o conversaţie nu trecea dincolo de suprafaţa lucrurilor. Nu că n-ar fi putut să-şi despletească părul şi să se distreze. Da de unde! însă ea ştia cum să-i facă pe oameni să-i destăinuiască cu sinceritate gândurile şi sentimentele. Cred că secretul ei era acela că îi asculta într-adevăr pe oameni când îi vorbeau şi că le punea întrebări despre *ei.* Expresia feţei ei arăta că era interesată cu adevărat—privirile nu-i rătăceau în altă parte.
Dar Diana făcea mai mult decât să asculte. Ea împărtăşea. Să-ţi destăinui cuiva gândurile intime, temerile şi grijile este ceva înspăimântător. Te face vulnerabil. Dar oare nu tocmai aceasta este dragostea? Vulnerabilitate. Diana a „invadat" cu dragoste şi cu tact lumea oamenilor pe care îi întâlnea şi ne-a învăţat ce înseamnă părtăşia cu adevărat. Ea spunea lucruri cum ar fi: „Ce-ar fi să ne rugăm împreună doar pentru un minut înainte de a pleca?" Oamenii care suferă au o nevoie disperată de conversaţii profunde şi semnificative cu ceilalţi credincioşi. Ei nu ar trebui să îndure o dietă constantă de conversaţie banală, atunci când se află în preajma altor creştini. Ei au destul parte de aşa ceva când sunt în lume.
Când suferi, mai poţi face ceva pentru a încuraja contactul şi părtăşia apropiată cu alţi creştini. Poţi să te rogi.
Nu cu multă vreme în urmă, un cor al unui colegiu creştin se afla într-un turneu în câteva state de pe coasta de est, în timpul vacanţei de primăvară şi, într-o seară, au cântat la o biserică din zona noastră. După concert, cântăreţii au fost repartizaţi în grupuri de doi sau trei în diferite familii din biserică, ca să fie găzduiţi peste noapte. Domnului şi doamnei Estes, părinţii prietenului meu Steve, le-au fost repartizate două fete.
în timp ce gazdele şi fetele stăteau de vorbă în camera de /i. domnul Estes şi soţia lui, în maniera lor caldă şi plină de

tact, au adus vorba despre Hristos, întrebându-le pe fete cum L-au întâlnit pe Domnul şi ce făcuse El în vieţile lor. Spre surpriza gazdelor, cele două eleve s-au uitat una la cealaltă, au zâmbit şi apoi au scos un strigăt de încântare.
„Domnule şi doamnă Estes" a exclamat cea mai tânără, „nici nu ştiţi ce bucuroasă sunt că puneţi aceste întrebări." Spunând aceasta, ea a început să le împărtăşească câte ceva din trecutul ei. Devenise creştină cu mai puţin de un an în urmă. După aceasta, gândurile ei s-au concentrat în mod natural către părinţii ei. Ar fi dorit ca ei să aibă aceeaşi relaţie personală cu Hristos pe care o avea şi ea, dar ei nu păreau interesaţi. Săptămâni întregi încercase fără succes să-1 convingă pe tatăl ei să meargă la biserică cu ea, până când într-o duminică dimineaţa acesta a fost, în sfârşit, de acord.
Slujba din ziua aceea părea că i-a atins inima. Oamenii erau prietenoşi, predica potrivită ocaziei—totul era perfect. După aceea, în vestibul, tatăl ei spusese: „Trebuie să spun că slujba de astăzi m-a mişcat într-adevăr. Poate că voi mai veni ca să pot vedea, în timp, lucrurile în acelaşi mod ca tine. Numai nu mă grăbi." în sinea ei, fata radia de bucurie, a spus o rugăciune de mulţumire lui Dumnezeu, şi a hotărât că nu va forţa lucrurile în cu privire la mântuirea tatălui ei.
Familia tocmai se urcase în maşină, când un domn se apropie de ei din cealaltă parte a parcării şi îl salută pe tatăl ei. Omul se dovedi a fi unul dintre prezbiterii bisericii, pe care tatăl ei îl întâlnise în treacăt de câteva ori la locul său de muncă.
„Ce mai faci?" întrebă prezbiterul zâmbind şi întinzând mâna spre tatăl ei. „Mă bucur să te întâlnesc aici. Văd că ţi-ai adus soţia şi familia," spuse el aplecându-se spre fereastra maşinii şi dând din cap în semn de salut. Apoi el îi spuse ceva tatălui care o făcu pe fată să se ruşineze.
„Ce-ar fi să-mi dai un telefon odată şi să mergem împreună să bem ceva? Ei bine, trebuie să plec. Ai grijă!", făcu el semn cu mâna, şi dispăru.

Când tatăl se urcă în maşină şi închise uşa, expresia de pe faţa lui făcu ca atmosfera să devină atât de grea şi de tensionată încât aproape că puteai s-o vezi.
„Ştii," îi spuse el fiicei sale pe când părăseau parcarea, „credeam că locul şi oamenii aceştia sunt adevăraţi. Dar văd că nu se deosebesc cu nimic faţă de mine." Spunând acest lucru şi-a închis inima faţă de Evanghelie şi nu a mai revenit niciodată la biserică şi nici nu a mai discutat niciodată cu ea probleme spirituale. De fapt, familia ei devenise atât de ostilă faţă de noua ei credinţă în Hristos, încât atunci când ea şi o prietenă de-a ei au sosit la locuinţa de vară a familiei pentru vacanţa de Paşte, ceilalţi membri i-au cerut politicos să plece.
„Şi acesta este motivul pentru care mă aflu în acest turneu, domnule şi doamnă Estes, în loc să fiu de Paşte acasă, cu familia mea", conchise ea. „Simţeam nevoia să vorbesc cu cineva despre toate aceste lucruri. Oamenii în ale căror case am locuit în timpul acestei săptămâni au fost drăguţi, dar singurul lucru despre care au vorbit a fost vremea. Aşa că prietena mea şi cu mine ne-am rugat în această după amiază să fim repartizate într-o casă în care să pot într-adevăr să-mi descarc inima, şi unde să pot împărtăşi şi să ne putem ruga împreună! Aşa că atunci când aţi adus discuţia în direcţia în. care aţi făcut-o, . . . aproape că am explodat de bucurie!"
Vedeţi deci ce se întâmplă atunci când îl rugăm pe Dumnezeu să ne trimită părtăşie, şi când cineva reuşeşte să realizeze acea părtăşie? Părtăşia cu alţi creştini este unul din cele mai bune răspunsuri la suferinţă, dintre toate pe câte le cunosc!

10.In timp ce aşteptăm

Nu-i nimic dacă plângi

în 1976, când a fost publicată prima mea carte, *Joni,* nu mă gândeam că Dumnezeu o va folosi în atâtea vieţi aşa cum a făcut-o. Ca urmare, am fost copleşită de o corespondenţă interesantă, de la simple comenzi pentru lucrările mele de artă, până la scrisori personale prietenoase şi apeluri disperate pentru ajutor. Unele din aceste apeluri sună astfel:

Dragă Joni,

Am un nepot care şi-a fracturat gâtul de curând şi care acum este paralizat. Este atât de deprimat încât se tot întreabă: „De ce?" M-am gândit că poate ai putea să-i trimiţi un exemplar al cărţii tale, cu autograf. Crezi că ai putea, de asemenea, să-i scrii un bileţel cu câteva sfaturi asupra modului în care poate aborda situaţia în care se găseşte?

Mulţumesc.

Inima mea este sensibilă faţă de oameni ca aceştia. Este frustrant să stai lângă patul unei persoane dragi, suferinde, şi

TI?

Un pas mai departe

să nu poţi face nimic. Cât de bine ar fi să-i poţi oferi o carte care să-1 ajute, sau pur şi simplu să-i poţi împărtăşi cuvântul potrivit de ajutor. Dar, deşi simpatizez cu cei care se află într-o astfel de situaţie, nu sunt sigură că o carte sau o scrisoare de la mine, sau de la altcineva, este reţeta potrivită.

In primul rând, de obicei, o persoană nu este pregătită pentru sfaturi şi învăţături imediat după ce i s-a întâmplat ceva grav. Privind înapoi la vremea aceea când aveam şaptesprezece ani, şi când zăceam într-un cadru Stryker, în primele câteva săptămâni de după accident, nu sunt sigură că aş fi fost pregătită pentru a citi o carte scrisă de cineva care depăşise cu succes handicapul. De fapt, ultimul lucru din lume pe care l-aş fi dorit ar fi fost să văd pe cineva într-un cărucior cu rotile, zâmbitor şi plin de răspunsuri.

La prima vedere s-ar părea că o persoană care tocmai şi-a pierdut un picior, a descoperit că are cancer într-o fază finală, sau şi-a fracturat gâtul, caută cu disperare răspunsuri.

„De ce mi s-a întâmplat tocmai mie?" strigă el şi noi ne repezim imediat şi îi oferim şaisprezece motive biblice pentru ceea ce i s-a întâmplat. Dar, deseori, atunci când cel în cauză întreabă pentru prima dată: „De ce?", aceasta nu este de fapt o întrebare. Aceasta este o descărcare emoţională— uneori chiar o acuzaţie; nu este adevăratul „De ce?" al unei inimi căutătoare, ci amarul „De ce?" al unui pumn încleştat.

Este nevoie de *timp* pentru ca o persoană să-şi dea seama că nu va mai fi niciodată în stare să meargă, sau că are într-adevăr cancer în fază finală, sau orice altceva. După ce a avut timp să plângă, să agonizeze, să-şi pună în ordine sentimentele, ajunge într-o „dispoziţie a întrebărilor" şi *atunci* sfatul şi consilierea noastră sunt utile.

Cred că unul din motivele pentru care Steve a putut să mă ajute atât de mult pentru a mă împăca cu paralizia mea, a fost faptul că ne-am întâlnit abia după doi ani de la accidentul meu—timp suficient de lung pentru a începe să pun întrebări

în timp ce aşteptăm

şi să ascult răspunsuri. Şi alţii încercaseră înainte să-mi ofere acelaşi ajutor, dar eu nu fusesem pregătită pentru a-1 primi.

Mai există un motiv pentru care nu aş trimite cărţi şi versete din Biblie, imediat când cineva suferă un accident îngrozitor sau se îmbolnăveşte grav. Eu nu doresc ca aceste persoane să creadă că spun: „Nu, nu! Nu mai plânge. Ştergeţi lacrimile şi ascultă toate aceste pasaje din

Biblie despre suferinţă. Apoi nu te vei mai simţi rău". N-aş vrea să-i dau impresia că trebuie să învăţăm ce are de spus Biblia despre valoarea suferinţei *în loc* să simţim durerea şi supărarea. Am citit cărţi şi i-am auzit pe oameni spunând că, dacă noi am mulţumi cu adevărat pentru toate lucrurile, şi dacă ne-am vedea suferinţele în lumina Cuvântului lui Dumnezeu, acestea nu ar mai părea suferinţe. Dar acest gen de abordare fericită şi nerealistă nu se găseşte în Biblie. „A mulţumi în toate lucrurile" nu este acelaşi lucru cu „a te simţi extraordinar în toate lucrurile". Noi, de fapt, avem libertatea să simţim supărarea şi durerea.
Daţi-mi voie să ilustrez această afirmaţie. Anul trecut o prietenă de-a mea, Jeanette, şi soţul ei şi-au pierdut fiul, în vârstă numai de trei ani, care suferise de cancer. Drăgălaşul Bradley era blond şi cu ochi albaştri. Vreme de un an şi jumătate, părinţii săi au ştiut că vine moartea. Desigur când a murit, durerea lor a fost adâncă. Dar, cu toată nenorocirea lor, ei nu au fost niciodată supăraţi pe Dumnezeu. Au continuat să-L iubească şi să-L slujească, având completă încredere că El avea grijă de ei şi că ştia ce făcea.
Cam la două săptămâni după funeraliile lui Bradley, Jeanette a participat la un studiu biblic pentru femeile din biserica ei. După ce studiul s-a terminat, mergând pe hol împreună cu alte surori, a văzut un băieţel care stătea pe vârfuri, la capătul scărilor, încercând să bea apă de la o arteziană. Acest lucru i-a amintit imediat de micul ei Bradley, care întotdeauna se dădea în spectacol urcând scările ca să bea apă chiar de la acea arteziană. îndată ea începu să suspine.

Lângă ea se afla una din cele mai bune prietene ale ei, care şi-a dat seama ce s-a întâmplat. Această prietenă nu a scos nici un cuvânt, ci a îmbrăţişat-o şi a mângâiat-o în tăcere. Era exact lucrul de care ea avea nevoie.
Apoi, o altă soră, care nu o cunoştea pe Jeanette, a văzut-o plângând şi, în mod evident, a vrut s-o ajute. A venit la ea şi i-a spus: „Dragă, mă rog pentru tine. Slavă Domnului."
Cuvintele au ars-o ca focul.
Mai târziu Jeanette a spus cum se simţise în acel moment. „A trebuit într-adevăr să-L rog pe Dumnezeu să mă ajute să o iert pe sora aceea. Ştiu că ea a dorit doar să mă ajute dar, prin felul în care a spus „Slavă Domnului!" m-a făcut să simt că nu aş fi avut nici un drept să plâng, dacă m-aş fi încrezut în Domnul". Făcând o pauză, ea a adăugat gânditoare: „Poate nu ştia că încrederea în Domnul nu stăpâneşte plânsul. Poate a uitat că Dumnezeu ne-a spus să plângem cu cei care plâng."*
Jeanette avea dreptate. în definitiv, Isus a plâns, confruntat fiind cu realitatea morţii, la mormântul lui Lazăr. Deşi odată vom învia, moartea este un lucru oribil. Toate suferinţele de pe acest pământ sunt lucruri oribile. Este o prostie să crezi că noi, creştinii, am putea beneficia de pe urma suferinţelor fără a le ***simţi.*** Şi atunci când Isus a vărsat lacrimi la mormântul prietenului său, El ne-a arătat că este bine să te întristezi.
Dumnezeu nu ne cere să ne înăbuşim lacrimile. De aceea să nu ne cerem nici noi unul altuia lucrul acesta, pentru că: „Plânsul îşi are vremea lui ... bocitul îşi are vremea lui" (Eclesiastul 3:4)

Cântece în noapte

Dar bocitul nu este suficient. Când trupul tău este chinuit de durere şi inima ţi-e sfâşiată de supărare, mintea ţi-e total înceţoşată, iar sufletul îţi este apăsat de vinovăţie, trebuie să ştii **că există** cineva, oricine, care înţelege prin ceea ce treci. Unul
•Romani 12:15.

din cele mai potrivite locuri în care poţi găsi această înţelegere este cartea Psalmilor. Aceasta nu este o carte obişnuită, pentru că mulţi psalmi au fost scrişi în adâncurile disperării şi sunt

destinaţi pentru a fi citiţi în timpul disperărilor profunde.
David, poetul aflat în spatele multor psalmi, ştia ce înseamnă să suferi. în tinereţea sa, viaţa îi atârnase de un fir de păr, deoarece armata lui Saul îl urmărea ca pe un criminal de rând. Şi-a pierdut în luptă pe cel mai bun prieten, pe Ionatan. După ce a devenit rege, a fost chinuit de vina de a fi comis adulter şi crimă. Unul dintre fii săi a murit la scurt timp după naştere. Tot restul vieţii sale, familia şi regatul i-au fost năpăstuite de incest, revoltă, crimă şi război. Iată un om care a avut într-adevăr probleme!
Majoritatea psalmilor lui David nu oferă răspunsuri la problemele noastre. Mulţi dintre ei sunt doar nişte rugăminţi detaliate şi disperate pentru a-I cere ajutor lui Dumnezeu. Dar când stau şi citesc rugăciunile acestui om (şi ale altor psalmişti) ştiu că nu sunt singură. Iată cineva care înţelege cum mă simt, cineva care a simţit aşa cum simt şi eu.
Este ca şi cum eu şi David am sta singuri lângă turmă, pe o piatră în câmpie. Ascult cum el, cu tot talentul său de poet, revarsă către Dumnezeu durerea inimii sale. Făcând aceasta, el revarsă şi durerea mea ca dintr-un izvor. *Da,* cred eu, *cuvintele acelea exprimă ceea ce gândesc. Aşa vreau să mă rog şi eu.* **Şi** aceasta îmi spune că Dumnezeu a auzit şi a înţeles gândurile mele.
Ascultaţi ce murmură David către Dumnezeu în Psalmul 6:
Nu mai pot gemând! în fiecare noapte îmi stropesc aşternutul, Şi-mi scald patul în lacrimi. (Psalmul 6:6)
Nu descrie aceasta perfect anumite nopţi îndurerate când şi perna ta era udată de lacrimi? Nu poţi simţi ca el atunci

când îşi strigă către Dumnezeu nelinştea şi vinovăţia în Psalmul 38?
Căci sunt aproape să cad, Şi durerea mea este totdeauna înaintea mea. îmi mărturisesc fărădelegea, Mă doare de păcatul meu, Nu mă părăsi, Doamne! Dumnezeule, nu Te depărta de mine! (Psalmul 38:17-18, 21).
Petrecând din ce în ce mai mult timp cu psalmii lui David, noi îi încredinţăm lui simţămintele noastre pentru că vedem un om care a trecut prin ceea ce trecem noi. Deci, atunci când deznădejdea lui se transformă în siguranţa că Dumnezeu i-a auzit rugăciunile, încrederea lui devine şi a noastră. Atunci putem spune împreună cu el:
Doamne, toate dorinţele mele sunt înaintea Ta, Şi suspinele mele nu-Ţi sunt ascunse. (Psalmul 38:9)
Durerea este încă acolo. Cu toate acestea, pâlpâirea luminii refuză să moară indiferent câtă ploaie sau durere cade asupra ei:
Doamne, în Tine nădăjduiesc, Tu vei răspunde Doamne, Dumnezeule! (Psalmul 38:15).
Dacă David a putut spera astfel, de ce nu aş putea spera şi eu? Dacă omul care a fost un ucigaş şi a comis adulter a putut să stea cu încredere în faţa lui Dumnezeu, în ciuda păcatelor sale, eu nu pot? Pentru aceasta merită să strigi! Şi, câteodată, David aceasta şi face. Ca o ploaie răcoroasă de vară în timpul unui val de căldură, supărarea lui se transformă în bucurie, şi rosteşte:
In timp ce aşteptăm
îmi pusesem nădejdea în Domnul Şi El s-a plecat spre mine, mi-a ascultat strigătele M-a scos din groapa pieirii, din fundul mocirlei mi-a pus picioarele pe stâncă şi mi-a întărit paşii. Mi-a pus în gură o cântare nouă, o laudă pentru Dumnezeul nostru.
(Psalmul 40:1-3).
Văzând schimbarea din viaţa lui David, simţim că avem şi noi puterea de a-L aştepta cu răbdare pe Domnul, că El *ne* va auzi strigătul, *ne* va pune picioarele pe stâncă, şi *ne* va pune în gură o cântare. Când l-am auzit pe acest păstor, odinioară descurajat, zicând:
Şi mi-ai prefăcut tânguirile în veselie mi-ai dezlegat sacul de jale şi m-ai încins cu bucurie. (Psalmul 30:11).
putem crede că şi noi, într-o zi, vom putea râde din nou. Atunci când scrie:
Seara vine plânsul, Iar dimineaţa veselia, (Psalmul 30:5)
începem să credem ceea ce nu am putut crede înainte, şi anume, că şi crizele noastre vor trece până la urmă. Sau când l-am auzit pe acest poet, care a exprimat atât de plastic groaza

nopţilor fără somn, scriind:
Mă culc, adorm,
Şi mă deştept iarăşi, căci Domnul este sprijinul meu. (Psalmul 3:5)
ne simţim şi noi, în sfârşit, în stare să adormim. într-un fel, Dumnezeu foloseşte aceşti psalmi liniştitori, pentru a transforma lacrimile noastre de agonie, în lacrimi de eliberare. La fel cum o persoană se simte mai bine după ce a plâns şi „a dat
I '()

totul afară", psalmii ne ajută să scoatem lucrurile afară— spunându-I lui Dumnezeu suferinţa noastră profundă şi asigurându-ne sufletele noastre chinuite, că El rămâne demn de încredere.
încrederea în Dumnezeu
Acum şase ani, eu şi familia mea am urcat cu o telecabină pe vârful unui munte, cu urme de gheţari, care domină rezervaţia naturală Jasper Provincial Park din Alberta, Canada. Acolo, ochii noştri au întâlnit spectacolul maiestuos al pădurilor de pini, al terenului accidentat şi al lacurilor turcoaz. Dârdâind de frig în jachetele noastre cu puf, pe de o parte din cauza frigului tăios, pe de altă parte datorită priveliştii copleşitoare, ne strigam unul altuia încântarea, în vuietul violent al vântului.
M-am minunat la vederea unui vultur care zbura în înaltul cerului, plutind departe, deasupra văii împădurite, semănând cu o mică pată pe lanţul de munţi din depărtare. L-am urmărit zburând în cerc, şi i-am admirat graţia şi uşurinţa.
Se pare că vulturii au de-a face cu lucruri mari—munţi, canioane, văi adânci, înălţimi imense. îi găsim întotdeauna acolo unde se află cele mai uimitoare şi ademenitoare spectacole ale naturii.
Dumnezeu vorbeşte despre vulturi. In unul din cele mai iubite pasaje ale Vechiului Testament, El foloseşte zborul lor pentru a descrie aventura care i se dezvăluie credinciosului aflat în suferinţă, atunci când se încrede în El:
Flăcăii obosesc şi ostenesc, chiar tinerii se clatină; dar cei ce se încred în Domnul îşi înnoiesc puterea, ei zboară ca vulturii; aleargă şi nu obosesc, umblă şi nu ostenesc. (Isaia 40:30-31).

Ce înseamnă „să te încrezi în Domnul?" Unii oameni cred că, a aştepta cu încredere ajutorul lui Dumnezeu este un fel de aşteptare forţată. (Ca atunci când sunt zece persoane în faţa ta în sala de aşteptare a cabinetului unui doctor, şi când trebuie să-ţi umpli timpul răsfoind reviste.) Dar când Biblia vorbeşte despre aşteptare, aceasta înseamnă *să avem încredere* că Dumnezeu ştie de câtă suferinţă am nevoie şi câtă pot să îndur; înseamnă *să aştept răbdătoare* vremea când El mă va elibera de poverile mele.
Dar să nu ostenesc? Să nu obosesc şi să nu mă clatin? Cum este posibil lucrul acesta, când tocmai acestea sunt semnele distinctive ale celor care suferă?
Totuşi promisiunea lui Dumnezeu este clară: cei care se încred în El, în suferinţele lor, vor primi putere şi răbdare, pe care ceilalţi nu le au.
Datorită stării mele, ai crede poate că am ostenit, am slăbit şi sunt obosită de viaţă. Dar pentru că îl cunosc pe Dumnezeu şi aştept cu încredere ziua în care îmi va da un nou trup, pot să zbor „ca vulturii" chiar şi acum. Aşteptarea îmi dă răbdare şi tărie, ca cele ale unui vultur care, având aripi puternice, se poate aventura în curenţii puternici care şuieră prin canioane.
O, da. Mai există o cale prin care, aşteptându-L pe Dumnezeu, devin asemenea unui vultur. Trupul meu este susţinut de marginile acestui cărucior, dar speranţa pe care o aştept şi pe care o am în viitorul lui Dumnezeu pentru mine, îmi dă libertatea de-a înfrunta înălţimile de

bucurie şi de-a explora adâncimile canionului îndurărilor blânde ale lui Dumnezeu.
* * * *
La un an după ce am fost externată din spital, am citit povestea plină de inspiraţie a unei nobile franţuzoaice numită Madame Guyon. Această femeie sfântă a fost arestată în

1688 şi acuzată pe nedrept de erezie, vrăjitorie şi adulter de către nişte oficiali geloşi ai bisericii. Ea a fost condamnată, şi a petrecut următorii zece ani în închisoare. în timpul acestor ani lungi şi trişti ai izolării, Guyon a scris următoarea poezie. Aceasta este o expresie elocventă a tăriei pe care Dumnezeu o va da inimii în suferinţă, dar care-L aşteaptă pe El.

Sunt o mică pasăre
Alungată din câmpiile de aer
Stau şi cânt în colivia mea
Lui, celui care m-a adus aici;
Prizonierului trebuie să-i placă,
Pentru că, Dumnezeul meu, Ţie îţi place.
Nu am altceva de făcut;
Cânt toată ziua;
Şi Cel căruia doresc să-I fac pe plac,
Ascultă cântecul meu:
M-a prins şi mi-a legat aripa rătăcitoare,
Dar se apleacă totuşi să-mi asculte cântul.
Colivia mă înconjoară;
Nu pot zbura afară;
dar deşi aripa mea este legată,
Inima mea este liberă;
Zidurile închisorii nu pot stăpâni
Zborul, libertatea sufletului.
O, este bine să te avânţi Deasupra acestor zăvoare şi zăbrele, Către Cel al cărui scop îl ador Şi a cărui providenţă o iubesc; Şi în voia Ta puternică găsesc Bucuria, libertatea cugetului.

Doresc să fi fost vindecată

După amiaza zilei de astăzi este destul de calmă în casa noastră. Autobuzul galben al şcolii, plin de elevi care sporo-văiesc, nu o va aduce acasă pe nepoata mea Kay, decât peste cel puţin o oră. Prin fereastra studioului meu, unde desenez, pot s-o văd pe sora mea, Jay, cu degetele înverzite, plivind ridichile şi dovleceii din grădină. Azi nu au venit nici prieteni, nici vizitatori—ceea ce se întâmplă rar în casa noastră—aşa că toată casa este la dispoziţia mea. Acesta este un timp potrivit pentru citirea cărţilor, cu care am cam rămas în urmă.

Pe unul din colţurile biroului la care sunt aşezată, se găseşte o carte pe care mi-am propus de curând s-o citesc. Nu pare prea departe, aproape că pot s-o „cotesc"! Folosesc cuvântul „cotesc" pentru că eu nu-mi pot folosi mâinile sau degetele ca s-o apuc. Ceea ce pot face este să-mi poziţionez braţul lângă carte şi apoi, cu mişcări slabe, stângace şi smucite, s-o împing spre mine. După accident, mi-a trebuit mult timp să învăţ să fac acest lucru, aşa că acum sunt recunoscătoare pentru capacitatea

mea de-a împinge, de-a „coti" lucrurile. Pot chiar să întorc singură paginile şi să le ţin deschise, dacă cotorul cărţii este desfăcut.

Dar astăzi, în timp ce braţul meu, fixat cu o brăţară specială, înaintează centimetru cu centimetru, trecând pe lângă suportul pentru creion, îndreptându-se spre carte, întrezăresc o problemă potenţială—micuţa carte broşată se afla chiar la limita razei mele de acţiune. *Uf-of. Va fi nevoie de un efort serios!* în sfârşit, am reuşit să-mi plasez încheietura mâinii lângă carte, dar nu chiar în spatele ei, pentru a o putea trage spre mine. Am nevoie de o anumită

strategie. *Hei, poate o pot trage în zig-zag.* Cândva, vărul meu, Eddie, m-a învăţat câte ceva despre navigaţie. „Când vrei să navighezi cu o ambarcaţiune cu pânze împotriva vântului," a spus el, „nu poţi înainta drept înainte. Trebuie să înaintezi spre dreapta, apoi spre stânga, şi tot aşa înaintezi centimetru cu centimetru." El a numit acest procedeu „navigare cu vântul la babord".
Voi „naviga cu vântul la babord". Voi împinge cartea spre stânga, spre marginea biroului. Apoi o voi împinge spre dreapta. O voi muta înapoi de fiecare dată câte puţin, până când va fi destul de aproape ca s-o pot deschide. Persoanele handicapate trebuie să se obişnuiască cu micile sarcini care pentru ele devin nişte eforturi uriaşe.
Dar nu sunt sigură că mă voi obişnui vreodată cu faptul de-a nu putea face lucruri pe care chiar şi o persoană handicapată le face în mod obişnuit. Astăzi, această cărticică se află la o distanţă cu numai 3-4 centimetri mai mare decât distanţa până la care pot ajunge eu în mod obişnuit. Astfel eu pot mişca această carte, dar nu spre mine. *Carte, fii serioasă şi coopereză!* Fiecare lovitură a mâinii mele pare că o împinge mai departe. Singura mea speranţă este să încerc să apăs cu toată greutatea braţului meu partea superioară a cărţii, şi apoi s-o smucesc uşor înapoi spre mine. Cu **efort** studiat îmi aşez încheietura mâinii pe carte, apăs cu
Doresc să fi fost vindecată
muşchii slăbiţi cât pot de tare, şi apoi îmi trag mâna repede înapoi!
Dar singurul lucru pe care reuşesc să-1 fac este să dau cartea jos de pe masă. *O, nu! Carte, eşti la o distanţă de numai douăzeci de centimetri de mâna stângă care-mi atârnă, şi nu te pot atinge.* Arunc o privire afară pe fereastră. Jay este încă afară. *Chiar dacă aş striga de aici, ea nu m-ar auzi.* Nu este nimeni care să-mi ridice cartea. Nu mai am nici o carte la îndemână, aşa că voi petrece următoarele şaizeci de minute stând exasperată la birou, uitându-mă la raftul cu cărţi, şi petrecând o oră destinată cititului pe care o aşteptasem de mult timp, fără să fac nimic.
Uneori, în momente ca acestea, doresc să fi fost vindecată. Vă rog să înţelegeţi că nu mă simt întotdeauna astfel—acest lucru nici măcar nu mi se întâmplă des. Dar, în zile ca cea de astăzi, dacă aş fi fost vindecată mi-ar fi fost cu siguranţă de folos! Eu numesc aceste zile „zile în aş dori să am mâinile sănătoase". Deşi am învăţat să fiu mulţumită cu starea mea, şi chiar să mă bucur în ea, perspectiva de a fi readusă la o viaţă normală ar fi foarte încântătoare. Cred cu toată sinceritatea că orice persoană handicapată, creştină sau nu, ar prefera să fie sănătoasă.
Deci, în mod natural, îndată ce relaţia mea cu Dumnezeu a început să se îndrepte, şi de îndată ce mi-am dat seama că redobândirea folosirii mâinilor şi picioarelor era dincolo de orice speranţă medicală, am devenit foarte interesată de ceea ce are de spus Biblia despre vindecarea miraculoasă.
Am început să cercetez această temă în toate modurile în care am fost capabilă—studiind Scripturile, citind cărţi şi cerând sfatul prietenilor şi al diverşilor conducători creştini. Toţi au fost de acord asupra faptului că Dumnezeu cu siguranţă *poate* vindeca orice persoană, indiferent de gravitatea situaţiei în care s-ar afla aceasta.
Dar faptul asupra căruia ei nu au putut ajunge la o înţelegere a fost dacă Dumnezeu *doreşte* sau nu să-i vindece
I *M)*
131
Uii pas mai departe
pe toţi cei care se apropie într-adevăr de El prin credinţă. Am întâlnit două poziţii diametral opuse. La o extremă a spectrului se aflau cei care susţineau că epoca minunilor a trecut în mod categoric şi că, în zilele noastre, nu ar trebui să mai căutăm vindecarea divină şi nici s-o aşteptăm. La cealaltă extremă se aflau cei care credeau că minunile pot face parte din viaţa de zi cu zi a fiecărui creştin, şi că vindecarea de boli este o parte importantă a moştenirii

credinciosului. între aceşti doi poli opuşi, am întâlnit creştini care aveau tot felul de concepţii intermediare. în cercurile creştine, această controversă continuă şi în zilele noastre. Doresc să subliniez faptul că de ambele părţi ale baricadei există credincioşi total devotaţi lui Isus Hristos ca Domn, şi Bibliei ca şi Cuvânt al lui Dumnezeu. Aceasta nu este o discuţie între oameni care îl iubesc pe Dumnezeu şi oameni care nu-L iubesc, între „oameni buni" şi „oameni răi", ci este un fel de dezbatere în familie.

Având înaintea mea toate aceste opinii, am încercat să restrâng posibilităţile. Pentru început, nu am putut fi de acord cu cei care erau convinşi că astăzi Dumnezeu nu mai vindecă pe nimeni în mod miraculos. în primul rând, cine are autoritatea să spună aceasta? Doar faptul că eu nu cunosc nici o persoană care să fi fost vindecată de Dumnezeu într-un mod miraculos, poate constitui o dovadă că El n-a făcut aşa ceva în timpul vieţii mele? Dumnezeu îi tratează de copiii Săi aşa cum doreşte. Unuia îi dă o viaţă relativ uşoară şi confortabilă, altuia îi dă privilegiul de a suferi pentru El într-un lagăr de concentrare. Unora El le răsplăteşte credinţa în această lume, altora după ce mor (Evrei 11:32-39). Nu pot să-mi iau propria experienţă din mâna lui Dumnezeu şi s-o consider drept normă absolută pentru modul în care El se ocupă de ceilalţi. în ce mă priveşte, a afirma cu certitudine că Dumnezeu nu a vindecat pe nimeni în mod supranatural în timpul vieţii mele, ar însemna că trebuie să merg pretutindeni în lumea aceasta pentru a verifica fiecare presupusă vindecare şi a vedea dacă este reală sau nu.

Doresc să fi fost vindecată

Mai mult, ce facem cu toate mărturiile creştinilor care pretind că au fost vindecaţi în mod divin? O asemenea persoană este o prietenă de-a mea, o creştină matură, care a suferit de o afecţiune gravă a măduvei spinării. Toate procedeele medicale cunoscute au eşuat, şi medicii i-au mai dat puţine zile de trăit. Dar ea împreună cu alţi creştini s-au rugat şi, atunci când s-a întors la doctor pentru reexaminare, acesta a rămas cu gura căscată de uimire. Acest om nu credea în Hristos, dar după ce a făcut mai multe analize de sânge în decursul unei perioade de timp, i-a spus prietenei mele: „Nu pot să vă ofer nici o explicaţie naturală sau medicală a ceea ce s-a întâmplat. Situaţia dumneavoastră era lipsită de speranţă. Tot ce pot să spun este că s-a întâmplat o minune." Aceasta s-a întâmplat acum cincisprezece ani, şi prietena mea este sănătoasă şi astăzi. O cunosc pe această femeie destul de bine pentru a avea încredere că nu minte şi că nu a fost înşelată să creadă ceva ce nu i s-a întâmplat în realitate.

Este posibil, desigur, ca unele mărturii despre vindecare să provină de la oameni care doar *cred* că au fost vindecaţi— probabil persoane excesiv de emotive. Unii poate că au chiar mînţit pentru a atrage atenţia asupra lor. Şi există mai multe pasaje biblice (de exemplu, Matei 7:22-23, Matei 24:24, 2 Tesaloniceni 2:9) care sugerează că originea unor astfel de minuni poate fi chiar Satan. Totuşi, în ceea ce mă priveşte, nu sunt gata să-i plasez pe toţi în astfel de categorii.

Mai devreme, am spus că există o singură modalitate în care o persoană ar putea fi sigură că în timpul vieţii sale nu s-a produs nici o vindecare miraculoasă—acea persoană ar fi trebuit să fie tot timpul împreună cu toţi ceilalţi. De fapt, mai există o modalitate. Să presupunem că ar exista o promisiune în Cuvântul lui Dumnezeu că El nu va mai vindeca pe nimeni în mod miraculos, după o anumită dată. Atunci am putea fi absolut siguri că orice vindecare divină pe care ar pretinde-o cineva după această dată este fie o înşelătorie, fie o lucrare a

Un pas mai departe

lui Satan. Există unii creştini care cred că, de fapt, aceasta este învăţătura Scripturilor. Prin urmare, ei resping orice mărturie de vindecare, indiferent cât de convingătoare ar fi aceasta. Trebuie să spun aici că eu sunt într-adevăr de acord cu oamenii care insistă asupra principiului că experienţele noastre trebuie judecate în lumina Scripturilor şi nu invers. Oricum, creştinii moderni tind să pună prea mare accent pe experienţele lor, apoi ei fac din

concluziile lor un fel de adevăr absolut, pe baza căruia trebuie interpretat orice altceva, punând experienţele respective la acelaşi nivel cu Scriptura.
Dar aceasta *nu înseamnă* că trebuie *să ne ignorăm* complet experienţele. Sunt prea mulţi cei care pretind că au experimentat o vindecare miraculoasă pentru ca noi să-i ignorăm pur şi simplu. Multe din aceste mărturii provin de la oameni maturi în credinţă—şi multe provin din domeniul medical. Toate acestea ar trebui să aprindă o luminiţă galbenă în mintea noastră, dacă ne aflăm printre cei care cred că Biblia elimină complet minunile din zilele noastre. Aceste mărturii ar trebui să ne facă să ne întoarcem şi să ne asigurăm că am înţeles corect Cuvântul lui Dumnezeu.
Aşa că, cel puţin pentru prezent, a trebuit să resping acest pol al spectrului care susţine că, în zilele noastre, Dumnezeu nu mai vindecă în mod miraculos. După părerea mea, Biblia nu ne învaţă astfel, iar experienţa nu susţine acest punct de vedere.
Dar ce este cu cealaltă poziţie—concepţia care susţine că nu numai că există vindecare azi, dar ea este pentru fiecare? Dar pretenţia că nici unul dintre cei care cred într-adevăr că Hristos le va vindeca trupul nu va fi respins?
La scurt timp după ce mi-am fracturat gâtul, câţiva dintre prietenii mei şi alţii care cunoşteau starea mea, au început

să-mi împărtăşească ideea că ei cred exact acest lucru. Şi azi primesc multe scrisori de acest fel de la creştini care împărtăşesc aceeaşi convingere. Unii au trimis cărţi. Mulţi au petrecut timp strângând referinţe biblice în sprijinul ideii că eu nu numai că aş putea fi vindecată, ci că trebuie să fiu vindecată. Iată câteva citate:
„. . . Joni, pentru a trece direct la subiect, eu cred că ai putea fi vindecată. Nu ştiu ce ai fost învăţată, sau care este poziţia ta faţă de acest subiect, dar sunt-multe pasaje în Scripturi care spun că vindecarea este pentru azi şi că este pentru toţi, indiferent de starea lor..."
„Am auzit că tu crezi că Dumnezeu te doreşte în starea în care eşti, dar nu pot crede acest lucru. Iată de ce... [în acest punct sunt oferite numeroase puncte de sprijin din Scripturi]. Joni, ai putea spune că-L proslăveşti pe Dumnezeu în paralizia ta, dar cu cât mai mult L-ai proslăvi în vindecare! Când Isus îi vindeca pe oameni, Biblia spune că aceştia îl proslăveau pe Dumnezeu după ce erau vindecaţi. Tu eşti cunoscută în toată lumea; îţi imaginezi ce lucru grozav ar fi, dacă te-ai vindeca? îţi poţi imagina cu cât mai mult ar fi proslăvit Dumnezeu?"
„. . . loan 10:10 spune că trebuie să avem o viaţă din belşug. Paralizată fiind, poţi spune cu sinceritate că ai o viaţă din belşug? Isus a venit să-i elibereze pe oameni. Tu eşti legată de căruciorul tău cu rotile. Trupul tău este templul Duhului Sfânt. Crezi că El vrea ca templul Său să fie zdrobit şi neajutorat?"
„Aş dori să mai văd încă un capitol în cartea ta. Mi-ar plăcea ca titlul să fie „Cum m-a vindecat Dumnezeu".
Ar fi imposibil să înşir aici toate motivele, care mi s-au oferit, pentru care orice creştin poate aştepta vindecarea de la Dumnezeu, dacă crede cu adevărat. Dar, din scrisorile pe care le-am primit, din cărţile pe care le-am citit, din discuţiile pe care le-am purtat, am întocmit un rezumat al punctelor mai comune pe care le pun în discuţie:
1) Boala şi moartea sunt lucrarea lui Satan şi a forţelor sale (Luca 13:16, Fapte 10:38). Deoarece întregul scop al

venirii lui Isus a fost distrugerea lucrărilor diavolului (1 loan 3:8), atunci cei care cred în Isus se pot aştepta la eliberarea de boală.
2) Isus i-a vindecat pe oameni în timpul vieţii Sale. Versete ca Evrei 13:18 ne spun că Dumnezeu nu Se schimbă niciodată, că „Isus Hristos este acelaşi ieri, şi azi şi în veci". Deci, El trebuie să se ocupe şi astăzi de vindecarea oamenilor, la fel cum a făcut cu secole în urmă.
3) în Scriptură există promisiuni în care ni se spune că orice vom cere în Numele lui Isus vom primi (loan 14:12-14, Marcu 11:22-24, 1 loan 3:22 şi multe altele). Aceste promisiuni s-ar părea că includ şi rugăciunile pentru vindecare.
4) în Biblie există mai multe pasaje care garantează în mod specific sănătatea şi vindecarea

credincioşilor. Cel mai renumit este Isaia 53:5: „Prin rănile Lui suntem tămăduiţi." Altele sunt Psalmul 103:1-3 („Binecuvântează suflete pe Domnul ... El îţi vindecă toate bolile tale"), 1 Petru 2:24 şilacov 5:15.
Aceste argumente, pe care mi le-au împărtăşit alţii, păreau să aibă sens. *Cred că acestea răspund la întrebarea mea cu privire la ceea ce trebuie să fac în continuare,* m-am gîndit în sinea mea. După ce am judecat problema în felul aceasta, m-am convins că vindecarea era pentru mine.
I U,

12.De ce nu am fost vindecată

într-o după amiază ploioasă de la începutul verii anului 1972, vreo cincisprezece oameni s-au adunat într-o bisericuţă de stejar, nu departe de casa mea. Grupul era format din prieteni apropiaţi, familia mea şi conducători ai bisericii—mai mulţi prezbiteri şi câţiva lucrători ordinaţi—pe care îi chemasem ca să se roage pentru vindecarea mea. Am început prin a citi pe rând, cu voce tare, diferite pasaje din Scripturi. Unii au citit din Noul Testament. . .
„îndrăzneala, pe care o avem la El, este că, dacă cerem ceva după voia Lui, ne ascultă. Şi dacă ştim că ne ascultă, orice I-am cere, ştim că suntem stăpâni pe lucrurile pe care I le-am cerut" (1 loan 5:14-15),
Alţii din Vechiul Testament. . .
137
//// *pas mai departe*
„Dar cei ce se încred în Domnul îşi înnoiesc puterea, ei zboară ca vulturii; aleargă şi nu obosesc, umblă, şi nu ostenesc" (Isaia 40:31).
Mai mulţi au citit promisiuni despre vindecare. . .
„Este vreunul printre voi bolnav? Să cheme pe prezbiterii bisericii, şi să se roage pentru el, după ce-1 vor unge cu untdelemn în Numele Domnului. Rugăciunea făcută cu credinţă va mântui pe cel bolnav, şi Domnul îl va însănătoşi" (Iacov 5:14-15).
Unii au citit întâmplări despre cei ce au fost vindecaţi . . .
„Ţie îţi poruncesc", a zis El slăbănogului, „scoală-te, ridică-ţi patul şi du-te acasă." Şi îndată, slăbănogul s-a sculat, şi-a ridicat patul, şi a ieşit afară în faţa tuturor; aşa că toţi au rămas uimiţi, şi slăveau pe Dumnezeu, şi ziceau: „Niciodată n-am văzut aşa ceva!" (Marcu 2:11-12).
După ce au citit, mi-au uns capul cu ulei de măsline. Apoi a urmat un timp de rugăciune directă, fierbinte, plină de credinţă pentru vindecarea mea. L-am rugat pe Dumnezeu să Se proslăvească permiţându-mi să merg din nou, şi am crezut că aşa va face.
Când s-a terminat scurta noastră slujbă din biserică, ploaia se oprise şi ea. Ieşind pe uşile din faţă ale bisericii am fost întâmpinaţi de un minunat curcubeu în depărtarea înceţoşată, strălucind în lumina aurie a soarelui. Nu pot spune că acesta a fost un moment extrem de emoţionant pentru vreunul dintre noi, dar mi-a dat încă o asigurare că Dumnezeu ne privea chiar acolo unde ne aflam şi că ne-a auzit rugăciunile.
Am plecat din parcarea bisericii având exact aceeaşi stare de spirit cu care am intrat în ea—plină de aşteptare ca Dumnezeu să mă vindece. „Mulţumesc, Doamne," m-am rugat în linişte, în timp ce maşina se îndepărta, slăvindu-L pe Dumnezeu pentru ceea ce eram convinsă că începuse să facă.
38
De ce nu am fost vindecată

* *
A trecut o săptămână . . . apoi alta . . . apoi încă una. . . Trupul meu încă nu primise mesajul că am fost vindecată. Degetele de la mâini şi picioare încă nu răspundeau comenzii mintale: „Mişcaţi!". *Probabil că vindecarea se va face treptat* m-am gândit, *va fi un proces lent de recuperare continuă.* Am continuat să aştept. Dar cele trei săptămâni au devenit o lună, iar o lună s-a transformat în două.
Puteţi să vă imaginaţi întrebările care au început să-mi vină în minte. *Există vreun păcat în viaţa mea?* Păi, desigur, încă există păcat în viaţa oricărui creştin. Nimeni nu este lipsit de păcat, dar, în ceea ce mă privea, nu exista nici un fel de răzvrătire conştientă împotriva lui Dumnezeu. Trăiam într-o părtăşie strânsă cu El, dându-I socoteală, mărturisindu-mi zilnic păcatele şi neîmplinirile, şi primind asigurări de iertare.
Făcusem noi totul corect? Prietena mea, Betsy, m-a asigurat de acest lucru atunci când am întrebat-o:
„Joni, bineînţeles că am făcut," a răspuns ea. „Cei cu care ne-am rugat nu a fost un grup de credincioşi imaturi, care au încercat să facă ceva fără acordul conducătorilor bisericii. întâlnirea a fost condusă de lucrători ordinaţi şi de prezbiteri."
„Cred că ai dreptate," am încuviinţat. „Am procedat exact aşa cum se spune în Iacov 5 şi în alte locuri."

Un pas mai departe
Apoi mi-a venit în minte o întrebare de milioane, întrebarea aflată în mintea atâtor oameni pe care i-am întâlnit de-a lungul anilor şi care nu au fost vindecaţi ca răspuns la rugăciunile lor: *Am avut eu destulă credinţă?*
Ce val de vinovăţie aduce această întrebare! Ea lasă uşa permanent deschisă pentru gândul care te face să disperi: *Dumnezeu nu m-a vindecat pentru că ceva nu este în regulă cu mine. Trebuie că nu am crezut suficient de mult.* Poţi să-ţi dai repede seama cum poate produce acest gând un cerc vicios:
Un credincios afectat de o problemă fizică îl întreabă pe un prieten: „Crezi că Dumnezeu mă va vindeca dacă îl voi ruga?"
„Bineînţeles că da," îl asigură prietenul. „Dar nu trebuie să te îndoieşti. Cea mai mică urmă de îndoială poate să împiedice vindecarea ta."
Ca urmare, ştiind versetul: „Credinţa vine în urma auzirii, iar auzirea vine prin Cuvântul lui Dumnezeu" (Romani 10:17), bolnavul petrece ore în şir studiind Biblia, citind despre puterea lui Dumnezeu şi promisiunile Lui minunate, pentru a-şi întări credinţa. în cele din urmă, se simte pregătit să se roage. Se roagă de unul singur, împreună cu prezbiterii bisericii la un serviciu de vindecare, sau în oricare alt cadru, dar nu se vindecă.
„Ce s-a întâmplat? Ce n-a mers?" se întreabă. Deseori i se spune: „Problema nu este Dumnezeu. El este întotdeauna
pregătit şi aşteaptă. Vina trebuie să fie a ta. Probabil că nu ai dat frâu liber credinţei, şi nu ai avut deplină încredere în Dumnezeu." Dar bietul om *ştie* că a crezut în Dumnezeu în acea rugăciune de vindecare mai mult decât a crezut vreodată în viaţa lui în Dumnezeu.
Care va fi rezultatul? Pentru că nu a fost vindecat, în mod natural el va începe să se întrebe dacă Dumnezeu chiar are intenţia să-1 vindece. Credinţa lui a slăbit. Totuşi, i s-a spus că mai multă credinţă este ceea ce îi trebuie ca să se vindece. Fiecare rugăciune rămasă fără răspuns îl face să se îndoiască din ce în ce mai mult, ceea ce diminuează tot mai mult şansele lui de vindecare! Aceasta devine o bătălie pierdută.
însă, gândindu-mă la acest lucru, eu am ştiut că am intrat în acel serviciu de rugăciune având deplină credinţă că Dumnezeu mă va vindeca. Chiar i-am surprins pe diferiţi prieteni, pe care i-am sunat la telefon cu o săptămână înainte şi i-am avertizat: „Urmăriţi-mă să vedeţi când voi apărea curând pe treptele casei voastre; mă voi vindeca."

Nu, nu credinţa suficientă a fost ceea ce mi-a lipsit. Răspunsul trebuie să se afle în altă parte. De atunci am petrecut mulţi ani în căruciorul cu rotile, meditând la întrebarea: „De ce nu am fost vindecată?". Am avut timp să citesc multe cărţi, să vorbesc cu mulţi oameni, să mă rog, să meditez şi să studiez Scriptura. încă nu am toate răspunsurile referitoare la vindecare. Dar am câteva răspunsuri biblice care m-au ajutat foarte mult. Vă voi împărtăşi imediat concluziile la care am ajuns după o căutare care a durat şase ani, şi ce anume m-a condus la aceste concluzii.

Dar mai întâi daţi-mi voie să vă avertizez. Deseori avem întrebări cu privire la probleme de genul acesta, şi care au nevoie de ceva mai mult decât de răspunsuri simple, dar nu avem răbdare să auzim acele răspunsuri. Uneori, în trecut, şi atitudinea mea a fost cam aşa: „Nu am nevoie de nici un fel de explicaţii teologice. Răspunde-mi doar la întrebare."

Apoi, pentru că am refuzat să-mi rezerv timpul sau energia mintală pentru a auzi şi lua în considerare răspunsul, continuam să cred că nu exista răspuns.

Atunci când căutăm răspunsuri, este foarte uşor să ne apropiem de Biblie cu o atitudine superficială şi nepăsătoare. Rătăcim prin paginile ei într-o atitudine mintală leneşă, scoţând lucrurile din context şi nereuşind să înţelegem figurile de stil. Pavel ne spune să împărţim sau să mânuim corect Cuvântul adevărului (2 Timotei 2:15), de unde rezultă că este posibil să *nu-l mânuim corect.* In 2 Petru 3:15-16, apostolul Petru ne avertizează să nu răstălmăcim Scripturile, reamin-tindu-ne că anumite lucruri din Biblie sunt greu de înţeles. Trebuie să tratăm Cuvântul lui Dumnezeu cu respect, să căutăm mult pentru a-i găsi înţelesul. Acest lucru este cu atât mai adevărat când studiezi ceva atât de controversat şi cu o încărcătură emoţională atât de mare ca problema vindecării miraculoase.

Având în minte aceste lucruri, iată concluzia la care am ajuns referitor la vindecarea miraculoasă: în mod sigur, Dumnezeu poate vindeca, şi uneori chiar vindecă oameni în mod miraculos, în zilele noastre. Dar Biblia *nu* ne învaţă că El îi va vindeca *întotdeauna* pe cei care vin la El cu credinţă. El îşi rezervă în mod suveran dreptul de a vindeca sau a nu vindeca, după cum găseşte de cuviinţă.

Ca să înţelegeţi cum am ajuns la această concluzie puneţi-vă întrebarea: „La urma urmei, ce este boala?"* Nu vreau să spun: „Ce este aceasta din punct de vedere medical?", nici: „Care este cauza fizică a acesteia?" Vreau să spun: „Ce este boala din punct de vedere biblic?, De ce este ea aici? Care este scopul ei?" Răspunsurile la aceste întrebări vor aduce multă lumină asupra subiectului vindecării. Şi, ca

*Pe tot cuprinsul următoarelor câteva capitole voi folosi cuvântul „boală" pentru a include toate problemele şi dereglările fizice: boli propun /.isc, deformaţii, handicapuri, pierdere a unor mădulare, durere etc.

să găsim răspunsurile, trebuie să ne întoarcem la primii noştri părinţi şi la Grădina Edenului. La început Dumnezeu a creat Universul şi a dat pământul în stăpânirea omului, numindu-l „conducător adjunct" al acestuia (Genesa 1:26). Adam şi Eva au stăpânit pământul, fiind sub autoritatea lui Dumnezeu. Nu exista păcat şi, deci, nici una din urmările îngrozitoare ale păcatului. Poluarea nu exista. Natura îi era omului de folos, nu ostilă. Nu existau uragane, inundaţii, valuri uriaşe sau erupţii vulcanice care să ameninţe supravieţuirea acestuia. Moartea şi boala erau necunoscute. Nu exista nici o teamă că unele din delicioasele fructe din Eden ar putea conţine în mod secret vreo otravă fatală. Atât pentru oameni cât şi pentru natură a fost un adevărat Paradis.

Dar Pământul nu a rămas paradis pentru prea multă vreme. Satan, care s-a răzvrătit împotriva lui Dumnezeu într-o luptă plină de mândrie, urmat de armata lui de demoni, a întemeiat o împărăţie rivală lui Dumnezeu, planeta pământ devenind cartierul său general. Omenirea a fost ademenită să păcătuiască, să mănânce fructul oprit şi, ca urmare, a căzut un blestem

asupra pământului. Romani 8:20-23 spune limpede că nu numai omul, ci şi pământul însuşi—natura—a ajuns supusă deşertăciunii şi stricăciunii, ciclului nesfârşit al schimbării şi decăderii. Este foarte posibil că înainte de acest timp toate animalele să fi fost vegetariene. Acum animalele se mănâncă unele pe altele, şi violenţa a adus cu sine legea junglei. Natura nu numai că a devenit ostilă ei însăşi, ci şi omului. Cândva, omul şi natura au cooperat; acum, însă, sunt în conflict. Odinioară, pământul rodea fără prea mare efort din partea omului; acum, acesta a devenit o lume de buruieni! Animalele sălbatice ameninţă viaţa omului, iar inundaţiile şi seceta ameninţă să-l şteargă pe om de pe faţa pământului.
Ca rezultat al păcatului, omul însuşi a început să aibă probleme, atât în suflet cât, şi în trupul său. Imediat după ce

au călcat porunca lui Dumnezeu, Adam şi Eva au început să se simtă vinovaţi, pentru că *erau* vinovaţi. Această vină a generat primul conflict conjugal din lume—Adam a învinuit-o pe Eva pentru păcatul lui. Acolo a început tristeţea, singurătatea, durerea şi toate problemele interne cu care se confruntă oamenii. La scurt timp aveau să apară gelozia şi crima. După aceea, toţi oamenii, s-au născut cu o natură păcătoasă, despărţiţi de Dumnezeu şi morţi din punct de vedere spiritual.
După cum spinii şi ciulinii au atacat pământul, tot astfel boala şi slăbiciunea au atacat trupul omului. Pe măsură ce citim cartea Genesei, durata de viaţă a omului devine din ce în ce mai scurtă. Oamenii nu au mai trăit sute de ani, precum vechile generaţii. Boala şi suferinţa au infestat lumea. Bebeluşii deformaţi şi copiii retardaţi au devenit o realitate a vieţii. Şi, cel mai rău dintre toate—întregul proces s-a terminat cu moartea. Plantele au murit. Animalele au murit. Oamenii au murit.
Da, păcatul a adus propriile sale consecinţe şi rezultate speciale. Satan a devenit regele planetei Pământ, „dumnezeul veacului acestuia" (2 Corinteni 4:4), „domnul puterii văzduhului" (Efeseni 2:2), „stăpânitorul lumii acesteia" (Ioan 12:31).
* *
Până acum am răspuns întrebării noastre: „Ce este boala din punct de vedere biblic?" *Boala este doar unul din multele rezultate ale păcatului omului, alături de moarte, durere, vinovăţie şi dezastrele naturii.*[1] Aceasta este o componentă a

l"Vă rog să nu înţelegeţi greşit şi să credeţi că, atunci când spunem că boala este un rezultat al păcatului, înţelegem că de fiecare dată când cineva este bolnav sau deformat, aceasta se întâmplă din cauza unui anumit păcat sau păcate din viaţa lui sau a ei. Odată, ucenicii lui Isus au făcut această greşeală. Văzând un om care era orb din naştere, ei L-au întrebat pe Isus: „învăţătorule, cine a păcătuit: omul acesta sau părinţii lui, de s-a născut orb?" Dar Isus le-a corectat această prejudecată: „N-a păcătuit nici omul acesta, nici părinţii lui, ci s-a născut aşa, ca să se arate în el lucrările lui Dumnezeu" (Ioan 9:1-3). Apoi El a vindecat omul. Isus nu spunea că omul acela şi părinţii lui erau cu totul lipsiţi de păcat. El doar a vrut să spună că orbirea omului nu a fost rezultatul unui păcat direct, ci era o parte a blestemului general al lui Dumnezeu, ca rasa umană să sufere în mod colectiv din cauza păcatului ei.

blestemului general al lui Dumnezeu, deoarece rasa umană trebuie să sufere în mod colectiv din cauza păcatului ei.
Deci ce este cu acest blestem care aduce moarte şi boală? Oare a abandonat Dumnezeu lumea pur şi simplu lăsând-o fără speranţă? Nu! în cartea Genesei El a promis că într-o zi va veni un Răscumpărător care se va ocupa atât de păcat, cât şi de consecinţele păcatului. Tot Vechiul Testament prevesteşte sosirea Celui care vine şi, pe măsură ce parcurgem paginile acestuia, imaginile lui Mesia, Cel care vine, devin din ce în ce mai clare.
In primul rând, Vechiul Testament arată clar că *Mesia se va ocupa de păcat.* El va face acest lucru iertând păcatele poporului lui Dumnezeu şi nimicindu-i pe păcătoşii păgâni care refuză să I se supună lui Dumnezeu.

în al doilea rând, Vechiul Testament arată clar că *Mesia se va ocupa de consecinţele păcatului.* Luaţi, de exemplu, cartea lui Isaia. Ascultaţi ce spune aceasta despre modul în care natura va fi restaurată: „Căci în pustie vor ţâşni ape şi în pustietate pâraie; marea de nisip se va preface în iaz şi pământul uscat în izvoare de ape" (Isaia 35:6-7). Atât pământul fizic cât şi animalele vor fi afectate: „Lupul şi mielul vor paşte împreună, leul va mânca paie ca boul, şi şarpele se va hrăni cu ţărână. Nici un rău, nici o vătămare nu se va face" (Isaia 65:25). Profetul din vechime a prevăzut că frustrarea şi supărarea omenirii se vor schimba, iar celor izbăviţi de Domnul „o bucurie veşnică le va încununa capul, veselia şi bucuria îi vor apuca, iar durerea şi gemetele vor fugi!" (Isaia 35:10). Cât despre boală, el spune: „Atunci se vor deschide
ochii orbilor, se vor deschide urechile surzilor; atunci şchiopul va sări ca un cerb, şi limba mutului va cânta de bucurie" (Isaia 35:5-6).

Cu promisiuni ca acestea, şi cu altele asemănătoare, atmosfera de aşteptare a sosirii lui Mesia ajunsese la apogeu în vremea lui Isus.

Dar mulţi din cei care citeau profeţiile Vechiului Testament aveau două prejudecăţi. în primul rând, mulţi nu şi-au dat seama că toate aceste lucruri bune erau destinate întregii lumi—nu doar pentru poporul lui Israel. în al doilea rând, mulţi oameni—probabil cei mai mulţi—credeau că tot ce urma să facă Mesia va fi realizat într-o singură venire. Ei nu au înţeles că împăratul lor va veni prima dată umil ca un slujitor, şi abia mai târziu în toată splendoarea Sa regală. Aveau dreptate în ceea ce priveşte faptul că venea împărăţia lui Dumnezeu. Greşeala lor a fost că au crezut că aceasta va veni deodată.

în pasajele de început ale Evangheliilor, din pustia Iudeii, a apărut un predicator neînduplecat numit Ioan Botezătorul. De pe malurile râului Iordan el le-a cerut mulţimilor să se pocăiască spunând că împărăţia lui Dumnezeu „este aproape" (Matei 3:2).[2] Dar când a apărut Isus, El a vestit că „împărăţia

[2]în timp ce celelate Evanghelii folosesc expresia „împărăţia lui Dumnezeu" Matei foloseşte expresia „împărăţia cerurilor". Deşi mulţi credincioşi le consideră două lucruri diferite, convingerea noastră este că cele două expresii sunt sinonime, referindu-se la acelaşi lucru. 0 comparaţie rapidă între pasajele paralele din Matei şi celelalte Evanghelii va pune în evidenţă acest lucru. Compararaţi Matei 4:17 cu Marcu 1:15, şi Matei 13:11 cu Marcu 4:11 şi Luca 8:10.

Evanghelia după Matei se adresează cititorilor evrei care au ezitat să pronunţe cu voce tare Numele lui Dumnezeu de frică să nu-L folosească greşit şi, de aceea, foloseau deseori cuvântul „cer" sau un alt cuvânt în loc de „Dumnezeu". De exemplu, Luca 15:21: „Tată, am păcătuit împotriva cerului şi împotriva Ta" (de asemenea, Matei 21:25 şi Marcu 14:61, unde „Cel binecuvântat" este folosit în loc de Dumnezeu). Astfel, „împărăţia cerurilor" este doar forma evreiască a expresiei „împărăţia lui Dumnezeu", care este forma grecească.

lui Dumnezeu a sosit".[3] Odată, după ce a eliberat un om stăpânit de diavol, Isus a spus: „Dacă Eu scot afară dracii cu Duhul lui Dumnezeu, atunci împărăţia lui Dumnezeu *a venit* peste voi" (Matei 12:28, Luca 11:20) Altă dată, când nişte farisei L-au întrebat pe Isus când va veni împărăţia lui Dumnezeu, Isus le-a dat un răspuns surprinzător: „împărăţia lui Dumnezeu nu vine în aşa fel încât să izbească privirile. Nu se va zice: „Uite-o aici!" sau „Uite-o acolo!" Căci iată că împărăţia lui Dumnezeu este înăuntrul vostru"[4] (Luca 17:20-21).

Vedeţi, aceşti farisei aşteptau ca împărăţia lui Dumnezeu să se arate îndată (Luca 19:11), când Dumnezeu îşi va nimici duşmanii, şi îşi va instaura domnia în Ierusalim cu o etalare

[3]Câteva referinţe suplimentare la împărăţia prezentă acum în mod parţial, sau prezentă acum în anumite sensuri, sunt: Coloseni 1:13; Romani 14:17; 1 Corinteni 4:20; Matei 13: 44-46; Marcu 12:34; Matei 12:28 şi Luca 17: 20-21.

Dacă această viziune a împărăţiei a fost interesantă şi utilă pentru dvs. şi v-ar plăcea să investigaţi mai departe acest subiect, vezi George Ladd *The Presence ofthe Future [Prezenţa viitorului]* (Grand Rapids; Eerdmans Publishing Co., 1974), pag. 45-119; *Crucial Questions About the Kingdom ofGod [întrebări cruciale despre împărăţia lui Dumnezeu]* (Grand Rapids: Eerdmans Publishing Co., 1974); *The Gospel ofthe Kingdom [Evanghelia împărăţiei]* (Grand Rapids: Eerdmans Publishing Co.; 1959); Herman Ridderbos, *The Corning*

ofthe Kingdom [Venirea împărăţiei] (Nutley N.J.: Presbyterian and Reformed Publishing Co., 1975).
Aici, scopul nostru principal nu este acela de-a aborda o dezbatere escatologică (adică, despre doctrina vremurilor de pe urmă). Prezentând împărăţia lui Dumnezeu ca parţial prezentă, şi parţial viitoare, încercăm numai să spunem că Dumnezeu nu a terminat, în totalitate, ceea ce El intenţionează să facă pentru înlăturarea păcatului şi a rezultatelor sale. (Credincioşii de toate convingerile escatologice vor fi de acord cu aceasta.) Folosirea conceptului de împărăţie a lui Dumnezeu ni s-a părut a fi cel mai simplu, şi totuşi cel mai clar mod de-a face acest lucru.

[4] Acest verset ar putea fi tradus „împărăţia lui Dumnezeu este în voi", dar pentru că Isus s-a adresat unor oameni care nu credeau în El, anumite versiuni preferă citirea, la fel de acceptabilă „împărăţia lui Dumnezeu este printre voi" sau „este în mjlocul vostru".

147

spectaculoasă de „artificii" divine. Dar faptul de care ei nu şi-au data seama, a fost că Regele însuşi stătea în mijlocul lor şi, din această cauză, într-un fel, împărăţia lui Dumnezeu începuse deja. Deşi plinătatea ei urma să fie în viitor[5], ea fusese deja lansată odată cu venirea lui Hristos. Din acest motiv, mesajul pe care îl propovăduia Isus în Matei 4:23 este numit „vestea cea bună a împărăţiei". Isus a venit sa conteste pretenţia lui Satan de conducător al pământului, şi pentru a-Şi instaura propria Lui împărăţie, cerând înapoi ceea ce I se cuvenea de drept. El a venit să schimbe blestemul care a urmat căderii omului în păcat. A venit să se ocupe de păcat şi de consecinţele acestuia.

Cum s-a ocupat Isus de păcat? S-a ocupat de el plătindu-i preţul pe cruce şi confruntându-se cu faptele păcătoase şi cu atitudinea oamenilor pe care i-a întâlnit.

Cum s-a ocupat de consecinţele păcatului? Le-a inversat efectele. Confruntat cu vinovăţia, Isus a iertat păcatele oamenilor, întâlnind boala, El i-a vindecat pe bolnavi. Confruntat cu cei stăpâniţi de demoni, El a alungat duhurile rele prin porunca Sa convingătoare. Ameninţat de ostilităţile naturii, El a mustrat furtuna: „Taci! Fii liniştită!" Ucenicii Săi uimiţi, au suspinat uşuraţi când corabia şi viaţa lor au fost salvate, miraţi că „până şi vântul şi marea îl ascultă". Isus a dovedit nu numai că ne poate ajuta prin „furtunile vieţii", ci El a demonstrat şi că are puterea de-a anula efectele păcatului asupra naturii, arătând astfel că prelua din nou pământul în stăpânirea Sa. Era ca şi când El ar fi spus: „Voi, valurilor, nu ştiţi că Eu sunt împărat aici? Satan a stăpânit destul această planetă, făcându-vă pe voi, valurilor, să fiţi ostile omului. Dar Eu am venit să pun capăt tuturor acestor lucruri."

Da, Isus Şi-a început împărăţia ocupându-se de păcat şi de urmările sale. Dar subliniaţi aici cuvintele *Şi-a început,* pentru

[5]Vezi Matei 6:10; 25:31-34; Marcu 14:25; Galateni 5:21; 2 Tesaloniceni 1:5; Apocalipsa 11:15.

148

De ce nu am fost vindecată

că sunt foarte importante pentru întreaga problemă a vindecării. Isus a pus procesul în mişcare, dar nu l-a încheiat atunci şi acolo. Fapte 1:1 se referă la toate cele relatate despre Isus în Evanghelia după Luca ca „tot ce *a început* Isus să facă şi să înveţe pe oameni".

Isus a scos cu siguranţă demonii din oameni, dar El nu a înlăturat definitiv posedarea de către demoni. Au existat demonizaţi şi după întoarcerea lui Isus în cer.

Da, Isus i-a vindecat pe bolnavi. Dar gândiţi-vă la toţi oamenii, chiar din propria Lui ţară, pe care Isus nu i-a întâlnit şi nu i-a vindecat niciodată, ca să nu mai vorbim despre cei aflaţi în alte părţi ale lumii. Şi chiar cei pe care i-a vindecat, au îmbătrânit şi apoi au murit.

Isus a oprit furtuna, arătându-Şi puterea asupra rezultatelor păcatului în împărăţia naturii. Dar înseamnă aceasta că toate catastrofele naturale au fost înlăturate pentru totdeauna? Nicidecum.

El a înviat morţi, şi acest lucru a fost minunat. Dar au existat mulţi oameni evlavioşi pe care Isus nu i-a înviat. Chiar şi cei pe care i-a înviat, până la urmă, au trebuit să înfrunte moartea. Isus a iertat păcatele oamenilor—i-a făcut pe aceştia neprihăniţi în ochii lui Dumnezeu? Dar

i-a eliberat El, pe parcursul vieţii lor, chiar de prezenţa păcatului, de firea lor păcătoasă? Nu. *Scopul Său final nu a fost acela de-a pune ultima cărămidă în împărăţia Lui, chiar atunci. Dacă ar fi procedat astfel, cea mai mare parte a lumii nu ar mai fi avut ocazia să audă Evanghelia. Planul Său a fost să-Şi întemeieze împărăţia, să-i pună fundaţia. El a dorit să ne arate umbra lucrurilor viitoare de la sfârşitul vremurilor, atunci când împărăţia lui Dumnezeu va fi o clădire desăvârşită.*

Cei care au scris Epistolele subliniază faptul că noi, creştinii, trăim în două veacuri în acelaşi timp. Noi experimentăm încercările, ispitele şi problemele veacului prezent, chiar dacă am gustat puterile veacului viitor. Dumnezeu este împărat

chiar acum, dar El „nu-şi contractă întodeauna muşchii Săi regeşti". în loc să şteargă cu desăvârşire păcatul şi urmările sale, El le dă creştinilor doar gustul sau „arvuna" a ceea ce va fi împărăţia Sa în plinătatea ei.

De exemplu, când vom ajunge în rai vom deveni neprihăniţi şi sfinţi în mod perfect. Dar până atunci, deşi suntem încă păcătoşi, Dumnezeu ne-a dat „Duhul Sfânt, care fusese făgăduit, şi care este o arvună a moştenirii noastre" (Efeseni 1:13-14).

Modul în care Duhul Sfânt ne ajută să-L iubim pe Dumnezeu şi în care El doreşte să facem bine în această viaţă este o degustare a viitorului în care El ne va face sfinţi şi plăcuţi lui Dumnezeu într-un mod desăvârşit. Aşa cum o mamă le dă copiilor să guste din mâncare înainte de cină, tot astfel Isus, prin minunile Sale, şi Duhul Sfânt, prin lucrarea Lui înăuntrul nostru, ne arată cum va fi raiul. Dar, între timp, „omul nostru dinăuntru se înnoieşte din zi în zi", iar „omul nostru de afară se trece" (2 Corinteni 4:16). Deşi într-o zi vom primi totul, între timp, până mai suntem „în cortul acesta [adică în trupurile noastre], gemem apăsaţi" (2 Corinteni 5:2-4).

înţelegeţi acum de ce am zăbovit atât de mult asupra păcatului, urmărilor păcatului şi a împărăţiei lui Dumnezeu? *Boala este doar unul din numeroasele rezultate ale păcatului de care Isus a început să se ocupe când Şi-a întemeiat împărăţia, în timp ce Se afla aici pe pământ, dar această lucrare nu a terminat-o încă.* Minunile lui Isus, inclusiv vindecarea, nu au garantat sfârşitul nici uneia dintre consecinţele păcatului pentru cei care îl urmează.

Din când în când, Dumnezeu, în mila Sa, ne poate vindeca de boli, ca o privire fugară aruncată asiipra a ceea ce va veni. Părerea mea este că, uneori, El face acest lucru. Dar, având în vedere faptul că împărăţia nu a venit încă în plinătatea manifestării ei, noi nu trebuie să ne aşteptăm ca vindecarea să aibă loc în mod automat. De ce ar trebui să alegem în mod

arbitrar boala—care este doar una din multele urmări ale păcatului—şi s-o tratăm într-un mod special, ca pe ceva cu care creştinii de astăzi nu ar trebui să aibă de-a face. Noi trăim în „acest veac rău", iar accentul pus în Noul Testament pe încercările de pe pământ, ne dă impresia că vom avea de-a face cu o mulţime de asemenea încercări!

Doreşte Isus ceea ce este mai bun pentru copiii Săi? Sigur că da! Totuşi, aceasta nu înseamnă o viaţă uşoară şi confortabilă, pe o pernă de catifea. Deci atunci când escarele mă chinuie aşa cum l-au chinuit bubele pe Iov, trebuie să spun împreună cu el: „Ce! primim de la Dumnezeu binele, şi să nu primim şi răul?" (Iov 2:10). Şi când mă simt legată în căruciorul meu, la fel ca Pavel în lanţurile sale, voi spune împreună cu el: „Căci vouă vi s-a dat harul nu numai să credeţi în El, ci să şi pătimiţi pentru El" (Filipeni 1:29). îmi voi aminti cuvintele sale:

„Şi nu numai ea, [firea sau natura] dar şi noi, care avem cele dintâi roade ale Duhului, suspinăm în noi, şi aşteptăm înfierea, adică răscumpărarea trupului nostru. Căci în nădejdea aceasta am fost mântuiţi. Dar o nădejde care se vede, nu mai este nădejde: pentru că ce se vede, se mai poate nădăjdui? Pe când, dacă nădăjduim ce nu vedem, aşteptăm cu răbdare"

(Romani 8:23-25).
151

13.Satan unelteşte...
...Dumnezeu izbăveşte

în capitolul precedent am tratat o bună parte din subiect, nu-i aşa? Sunt sigură că acum unii dintre voi se întreabă: „Dar ce facem cu cele patru puncte menţionate în capitolul unsprezece?"
Nu le-am uitat, dar am dorit să abordez mai întâi problema vindecării într-o manieră generală. Acum, după ce am făcut o prezentare de ansamblu, putem creiona câteva răspunsuri la unele probleme legate de vindecare, cu care s-au confruntat cei care mi-au scris. Aceste probleme le-am sintetizat pe ultima pagină a capitolului 11.
în primul rând, sunt unii din aceia care spun în felul următor: Deoarece Satan este cel care produce boala, şi pentru că Isus a venit să nimicească lucrarea lui Satan, atunci Isus va

153
Un pas mai departe
vindeca întotdeauna boala, dacă noi îi cerem acest lucru cu credinţă. Ce putem răspunde la această afirmaţie?
Cred că acest mod de a gândi arată incapacitatea de-a înţelege învăţătura Bibliei referitoare la un subiect important: relaţia dintre Dumnezeu şi Satan în ceea ce priveşte producerea bolii (şi, la urma urmei, în producerea tuturor calamităţilor). Primul principiu pe care trebuie să-1 înţelegem este că, *deşi Satan cauzează deseori boala, el poate face numai ceea ce îi permite Dumnezeu.*
In sinea noastră, în momentele mai puţin logice, cred că vedem aproape inconştient conflictul dintre Dumnezeu şi Satan ca pe o partidă de skandenberg. încheieturile mâinilor lor se înclină când într-o parte, când în alta; pentru o clipă braţul lui Dumnezeu este deasupra, apoi cel al lui Satan. în cele din urmă, Dumnezeu va câştiga (ne aducem noi aminte) pentru că El este puţin mai puternic şi poate rezista mai mult. Dar va fi nevoie de mai mult timp, de mai multe eforturi şi de unele situaţii de criză. Aproape că am fi dispuşi să credem că intrigile lui Satan ar putea zădărnici planurile lui Dumnezeu, L-ar surprinde nepregătit, şi I-ar crea nişte probleme care El ar dori să nu existe.
Ce naivitate! Adevărul este că Dumnezeu este infinit mai puternic decât Satan. 1 Ioan 4:4 ne spune: „Cel ce este în voi, [Dumnezeu], este mai mare decât cel ce este în lume [Satan]." De ce? Pentru că Satan îşi datorează chiar propria existenţă lui Dumnezeu. El a trebuit să-I ceară voie lui Dumnezeu pentru a-1 chinui pe Iov, şi chiar şi atunci când a primit această permisiune, i-au fost impuse nişte limite bine definite. Hoardele lui demonice s-au temut de Isus, şi s-au supus poruncilor Sale. Şi Biblia spune clar că, atunci când Domnul nostru va fi gata, El va zdrobi pentru totdeauna pe cel rău.[1]
'ioan 14:30; 12:31; Matei 28:18; Coloseni 2:15; Evrei 2:14; Ioan 4:4; Daniel 4:35; Isaia 40:25; Ioan 1:3; Iov 1:12, 2:6; Marcu 1:24; 5:7; 1:27; Romani 16:20; Apocalipsa 20:1-3, 10.
154
Satan unelteşte . . . Dumnezeu izbăveşte
Nu, Satan nu se strecoară pe furiş ca să producă pneumonie şi cancer, în timp ce Dumnezeu priveşte în altă parte, ascultând rugăciunile sfinţilor Săi. Satan nu poate face decât ceea ce Dumnezeul nostru Cel Atotputernic şi Atotcunoscător îi permite să facă. Şi avem promisiunea lui Dumnezeu că El nu va permite să ni se întâmple decât ceea ce este spre binele nostru sau ceea ce putem îndura (Romani 8:28, 1 Corinteni 10:13).

Dar când spunem că Dumnezeu îi „permite" lui Satan să facă lucrurile pe care le face, cred că uneori avem o impresie greşită. Această permisiune nu înseamnă că Satan L-ar constrânge pe Dumnezeu în vreun fel, şi Dumnezeu, ezitând, îi spune: „Bine, bine, îţi dau voie sa faci cutare şi cutare lucru . . . dar numai de data aceasta, şi nu prea mult!" Nici nu trebuie să, ne imaginăm că, de îndată ce îi acordă permisiunea respectivă, Dumnezeu aleargă nervos în spatele lui Satan cu trusa de prim ajutor, ca să încerce să cârpească ce a stricat Satan, murmurând ca pentru Sine: „Oare cum să fac ca să schimb situaţia *aceasta* în bine?" Este şi mai rău, dacă presupunem că atunci când se îmbolnăveşte un creştin, acesta a ratat „ceea ce avea Dumnezeu mai bun" pentru el, şi că acum Domnul este forţat sa folosească un divin „plan B".

Dumnezeu nu numai că nu este frustrat şi împiedicat de uneltirile lui Satan, dar *Dumnezeu chiar se foloseşte de faptele lui Satan pentru a-Şi atinge propriile scopuri şi pentru a-Şi împlini propriile planuri.*

Să luăm, de exemplu, răstignirea lui Isus. Este evident că Satan a jucat rolul principal în instigarea acestor fapte. El a intrat în inima lui Iuda Iscarioteanul, trădătorul lui Isus (Ioan 13:2,26-27). Răul întreţinut de Satan lucra în inimile mulţimii israelite, când aceasta cerea pe străzile Ierusalimului execuţia lui Isus. Mândria întreţinută de Satan şi teama s-au aflat în spatele parodiei judiciare a lui Pilat, când acesta a condamnat un om nevinovat pentru a câştiga capital politic. Păcatul întreţinut de Satan i-a provocat pe soldaţii cruzi să sporească

suferinţele prizonierului Isus, lipsit de apărare, prin tortură şi batjocură în ultimele Sale ore de viaţă.

Dar cum au privit primii creştini toate acestea, ei care aveau perspectiva lui Dumnezeu? Ei L-au slăvit pe Dumnezeu pentru că oamenii răspunzători de moartea lui Isus Hristos au făcut „tot ce hotărâse mai dinainte mâna Ta [a lui Dumnezeu] şi sfatul Tău" (Fapte 4:28). în cea mai îndrăzneaţă încercare a sa de a zădărnici planul lui Dumnezeu, Satan s-a „sinucis" şi a împlinit fapta care reprezenta soluţia finală a lui Dumnezeu pentru mântuirea omului. Cea mai groaznică crimă a omenirii a devenit singura mântuire a lumii şi a dat lovitura de moarte atât lui Satan, cât şi păcatului.

Să presupunem că Dumnezeu Tatăl ar fi împărtăşit părerea multor creştini moderni, care spun: Tot ceea ce vrea Satan, trebuie să fie rău pentru poporul lui Dumnezeu, părere care sugerează: dacă Satan vrea să se întâmple un lucru, atunci Dumnezeu trebuie să vrea să se întâmple exact opusul acelui lucru. Care ar fi fost rezultatul? Dumnezeu l-ar fi împiedicat pe Iuda să-L trădeze pe Isus şi i-ar fi oprit pe romani să-L răstignească. Pe scurt, ar fi anulat răstignirea lui Isus! Care ar fi fost rezultatul, dacă Dumnezeu ar fi anulat răstignirea? Nici unul din noi nu ar fi fost mântuit!

Adevărul este că Satan şi Dumnezeu ar putea dori să se întâmple exact acelaşi eveniment, însă din motive diferite. Motivul lui Satan pentru răstignirea lui Isus a fost răzvrătirea; motivul lui Dumnezeu a fost dragostea şi mila. Satan a fost o cauză secundară aflată în spatele răstignirii, însă Dumnezeu a fost Cel care a dorit-o, a hotărât-o şi i-a permis lui Satan s-o ducă la îndeplinire. Acelaşi lucru este adevărat şi pentru boli.

Poate că cineva va spune: „Dar, Joni, cum putem spune că Dumnezeu este în spatele unei boli—că boala există pentru că El o doreşte? Biblia ne spune că Isus i-a vindecat pe bolnavi. Cu siguranţă, acest fapt dovedeşte că Dumnezeu nu doreşte ca bolile să existe".

Satan unelteşte . . . Dumnezeu izbăveşte

Ei bine, să lăsăm cuvintele spuse de Dumnezeu lui Moise să vorbească ele însele: „Domnul i-a zis: „Cine a făcut gura omului? Şi cine face pe om mut sau surd, cu vedere sau orb? Oare nu Eu, Domnul?" (Exod 4:4-11) Şi ascultaţi cuvintele profetului Ieremia: „Nu iese din gura Celui Prea înalt răul şi binele" (Plângerile lui Ieremia 3:38). Şi, prin Isaia, Dumnezeu spune:

„Eu întocmesc lumina, şi fac întunericul, Eu dau propăşirea, şi aduc restriştea, Eu, Domnul fac toate aceste lucruri" (Isaia 45:7).
Spun aceste pasaje că Dumnezeu doreşte boala? Cred că aici cheia este modul în care folosim cuvântul „doreşte". Dumnezeu nu doreşte ca boala să existe, în sensul că aceasta *I-ar face plăcere.* El urăşte boala la fel cum urăşte şi celelalte rezultate ale păcatului—moartea, vina, durerea etc. Dar Dumnezeu trebuie să vrea ca boala să existe, în sensul că El *doreşte* sau *alege* ca ea să existe, pentru că dacă nu ar dori-o, El ar desfinţa-o imediat.
Lucrurile se petrec astfel. Să presupunem că ai fi judecător, şi că un adolescent, prins în timp ce fura dintr-un magazin, a fost adus în faţa ta. Să presupunem, de asemenea, că tatăl adolescentului ar fi cel mai bun prieten al tău. *Ţi-arface plăcere* să-i dai băiatului sentinţa pe care o merită? Nu. Aceasta te-ar îndurera din punct de vedere emoţional. Cu toate acestea, ai *alege* totuşi să-1 condamni, pentru că aşa este moral şi corect să procedezi.
Tot astfel, Dumnezeu alege să permită boala—din multe motive. Unul dintre ele este acela de a modela caracterul creştin. în acest mod Dumnezeu foloseşte o formă a răului (boala) pentru a ajuta la înlăturarea unei alte forme a răului (păcatul personal). Mai există şi alte motive. Beneficiile menţionate anterior în această carte, aplicabile altor încercări, se aplică la fel de bine şi bolii. Dar, probabil că cel mai încurajator motiv a fost menţionat în ultimul capitol. Dumnezeu întârzie să coboare cortina asupra păcatului şi a rezultatelor

sale până când o mai mare parte a lumii va avea şansa să audă Evanghelia. Pentru că, dacă Dumnezeu ar şterge astăzi orice boală, ar trebui să şteargă şi păcatul, cauza bolii, şi aceasta ar însemna distrugerea tuturor păcătoşilor. *Mila* lui Dumnezeu este cea care face să întârzie judecata Lui asupra bolii şi păcatului.
Dar îmi pot imagina o altă obiecţie pe care ar putea s-o ridice unii în legătură cu modul în care am privit în acest capitol relaţia lui Dumnezeu cu boala. Această obiecţie are de-a face cu Satan. Este adevărat că Dumnezeu îi permite lui Satan să răspândească boala? „Pentru că tot ceea ce face Satan îşi are rădăcina în răzvrătirea păcătoasă", gândesc unii, „atunci a spune că Dumnezeu îi permite lui Satan să acţioneze în mod păcătos şi să cauzeze boala îl face pe Dumnezeu păcătos."
Aceasta este o obiecţie la care este dificil de răspuns şi, cu siguranţă, eu nu înţeleg totul despre relaţia lui Dumnezeu cu Satan. Dar Biblia afirmă clar două lucruri: Pe de o parte, Dumnezeu controlează în mod suveran chiar şi acţiunile lui Satan. Pe de altă parte, Dumnezeu nu este în nici un caz păcătos şi nici nu este autor al păcatului![2]
Când Biblia ne prezintă două adevăruri ca acestea, care

„Ochii Tăi sunt aşa de curaţi că nu pot să vadă răul, şi nu poţi să priveşti nelegiuirea" (Habacuc 1:13); „Căci Dumnezeu nu poate fi ispitit ca să facă rău, şi El însuşi nu ispiteşte pe nimeni" (Iacov 1:13); „Dumnezeu este autorul autorului răului, dar El nu poate fi autorul păcatului însuşi, pentru că păcatul este rezultatul răzvrătirii împotriva lui Dumnezeu. Cum poate Dumnezeu să se răzvrătească împotriva Lui însuşi?" (E.J. Carnell, *An Introduction to Christian Apologetics [O introducere la apologetica creştină]* [Grand Rapids: Eerdmans Publishing Co., 1948], pag. 302).

„Orice rău este fie păcat, fie pedeapsă pentru păcat" (Carnell, pag.2). Se poate spune că Dumnezeu poate fi autorul pedepsei pentru păcat (calamitate, iad etc), dar Biblia nu ne va permite să-L numim autorul păcatului în sine, chiar dacă planul Lui a permis ca acesta să apară. Deşi nu putem înţelege acest lucru, nu putem totuşi „trage o linie dreaptă" între Dumnezeu şi păcat.

par opuse unul altuia, cum trebuie să le interpretăm? Cum le putem potrivi? Cea mai simplă cale este să negi fie un adevăr, fie celălalt. (în acest caz, înseamnă de obicei să negi suveranitatea lui Dumnezeu). Dar acest lucru este greşit! Ceea ce trebuie să facem în primul rând este să ne asigurăm că ambele adevăruri sunt într-adevăr în concordanţă cu învăţătura Bibliei. Odată ce suntem siguri de aceasta, trebuie să ne supunem, cu umilinţă, raţiunea autorităţii

Cuvântului lui Dumnezeu, acceptând ambele adevăruri prin credinţă. Când Dumnezeu ne spune ceva, trebuie să-L credem, chiar dacă ceea ce spune El pare paradoxal pentru minţile noastre finite.

Cea mai bună ilustraţie pentru acest fapt, la care mă pot gândi, este doctrina Trinităţii. Scriptura spune cu claritate că există numai un singur Dumnezeu. Totuşi, ea ne învaţă clar că Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt sunt fiecare Dumnezeu, deşi sunt trei persoane distincte. Nici un creştin adevărat nu neagă nici unul din aceste adevăruri, deşi raţiunea umană nu le poate înţelege pe deplin. De ce ar trebui să tratăm într-un mod diferit adevărurile biblice despre natura lipsită de păcat a lui Dumnezeu şi controlul Său suveran asupra lui Satan?

Lui Satan, ca stăpânitor al acestei lumi, i-a fost dată puterea să facă prăpăd şi dezastru. El procedează astfel pentru că soarta lui este iadul, şi răului nu-i place singurătarea. El trimite boală şi necaz pentru că urăşte omenirea şi-L urăşte pe Dumnezeu. Dar Dumnezeu exploatează intenţiile rele ale lui Satan şi le foloseşte în avantajul Său—încă un exemplu al capacităţii Sale, „care face toate după sfatul voii Sale" (Efeseni 1:11).

Satan plănuieşte ploaia pentru a strica un picnic organizat de biserică, ca să-i facă pe oameni să-L blesteme pe Dumnezeu, dar Dumnezeu foloseşte ploaia pentru a dezvolta răbdarea credincioşilor. Satan plănuieşte să împiedice lucrarea unui misionar eficient, aranjându-i o călătorie şi făcându-1 să-şi rupă piciorul; Dumnezeu permite accidentul pentru că

răspunsul plin de răbdare al misionarului la durere şi necaz îi va aduce Lui slavă. Satan „cloceşte" un uragan pentru a omorî mii de oameni într-o localitate indiană, ca să se bucure de nenorocire şi dezastru; Dumnezeu foloseşte furtuna pentru a-Şi etala puterea Sa extraordinară, pentru a le arăta oamenilor consecinţele îngrozitoare pe care păcatul le-a adus în lume, pentru a-i determina pe unii să-L caute, pentru a-i împietri pe alţii în păcatul lor, şi pentru a ne reaminti că El poate să facă ceea ce doreşte—că nu-L vom înţelege niciodată.

Satan a urzit planul ca o fată de şaptesprezece ani numită Joni să-şi fractureze gâtul, sperând că-i va ruina viaţa; din perspectiva lui Dumnezeu, gâtul fracturat a fost răspunsul Lui la cererea ei pentru o umblare mai apropiată de El, şi foloseşte căruciorul ei cu rotile drept platformă pentru a-Şi arăta harul Său care o susţine necontenit.

Vorbind despre aceasta, un prieten a spus odată: „Dumnezeu trimite lucruri, dar, deseori, Satan este cel care le aduce". Slavă lui Dumnezeu pentru că atunci când Satan ne aduce boala—sau orice altă calamitate—noi îi putem răspunde cu cuvintele adresate de Iosif fraţilor săi, care l-au vândut ca rob: „Voi, negreşit, v-aţi gândit să-mi faceţi rău; dar Dumnezeu a schimbat răul în bine" (Genesa 50:20).

*** * * ***

Cam atât despre relaţia dintre Satan şi boală. Să trecem la cel de-al doilea punct despre care mi-au scris oamenii cu privire la vindecarea miraculoasă (Vă amintiţi? Aceasta se găseşte pe ultima pagină a capitolului 11.). Problema sună astfel: Pentru că Isus Hristos este „acelaşi ieri, şi azi, şi în veci", şi pentru că în Evanghelii El a vindecat pe toţi cei care au venit la El cu credinţă, nu trebuie să facă El şi azi la fel? Acest subiect a apărut la câtva timp după acel serviciu de vindecare din micuţa biserică de stejar.

Satan unelteşte . . . Dumnezeu izbăveşte

Era una din acele seri reci de iarnă, când eu şi Steve stăteam lângă cămin. Câţiva membri ai familiei mele erau în bucătărie îmbrăcându-se călduros ca să iasă afară, unde ningea abundent. In timp ce mă uitam fix la surorile mele care se înfofoleau cu fulare şi paltoane, Steve văzu în privirea mea dorinţa de-a merge şi eu afară.

„Ţi-ar place să mergi cu ele afară, nu-i aşa?" a spus el.

Surprinsă, am răspuns: „Oh, nu . . ." Am făcut o pauză, apoi am continuat: „Cred că *ar fi* frumos să fiu pe picioarele mele. Ştii, Steve, a trecut mai mult de un an de la serviciul de

vindecare de la biserică."
Steve, dându-şi seama că vreau să discut ceva foarte serios, şi-a tras scaunul mai aproape. „Ascultă," am început eu, „ştii vreun pasaj în Biblie care să afirme că Isus a dezamăgit pe cineva care a vrut să fie vindecat?"
El s-a gândit un moment, cu o încruntare contemplativă a frunţii: „Nu, nu-mi amintesc nici unul," şi a clătinat din cap.
„Deci, crezi Biblia, când aceasta spune în Evanghelii că Isus i-a vindecat pe cei care erau aduşi la El, nu-i aşa?"
„Da, desigur," a răspuns el, şi şi-a luat Biblia de pe masă.
„Şi Cuvântul lui Dumnezeu spune că Isus Hristos este "acelaşi ieri, azi şi în veci," nu-i aşa?"
„Desigur că da."
„Ni se spune, de asemenea, că Dumnezeu nu se schimbă niciodată?"
„Da."
„Deci, dacă Isus a vindecat pe toţi cei care au venit la El cu credinţă, şi El nu se schimbă niciodată, nu-i va vindeca El pe toţi cei care vin azi la El cu credinţă?"
Steve s-a ridicat şi a început să înconjoare încet masa. A respirat adânc, s-a oprit să-şi adune gândurile, şi apoi a răspuns, cântărindu-şi cuvintele: „Joni, logica ta pare de netăgăduit. Atunci Isus i-a vindecat pe cei care i-au cerut

acest lucru. Şi El nu se schimbă niciodată. Dar trebuie să-ţi spun că nu poţi trage concluzia că El trebuie să acţioneze în acelaşi mod şi astăzi.
Văzând „de ce?-ul" scris pe faţa mea, Steve a început să se explice. „Cred că greşeala fundamentală în această argumentare izvorăşte din incapacitatea de a distinge între *cine este Dumnezeu* şi *ce face El.* Cine este El, rămâne neschimbat, dar ceea ce face se va schimba deseori."
El a continuat să explice că atributele lui Dumnezeu şi caracterul Său sunt lucrurile care nu se pot schimba. De exemplu, El nu poate deveni niciodată mai sfânt, sau mai iubitor, sau mai credincios decât este acum. Nici nu poate fi mai puţin din toate acestea, pentru că Dumnezeu este deja perfect în toate trăsăturile Sale şi, pentru El, a se schimba în orice fel ar însemna o deplasare spre imperfecţiune.
Oferindu-mi timp ca să mi se sedimenteze gândurile, s-a îndreptat spre cămin să mai pună un buştean pe foc. „Iată, dă-mi voie să mă explic. Este ca şi cum o persoană s-ar afla exact la Polul Nord," a sugerat el, gesticulând cu mâinile în maniera lui specifică. „Când te afli acolo, eşti în cel mai nordic punct în care poţi ajunge. Fă un pas în orice direcţie, şi te-ai deplasat deja spre sud."
„Vrei să spui că dacă Dumnezeu s-ar schimba, nu ar mai fi Dumnezeu?" l-am întrebat eu.
„Exact," a confirmat el, lovindu-şi şoldul cu palma.
„Dacă te afli pe vârful unui munte şi trebuie să te mişti, nu ai unde să mergi decât în jos. Şi, deoarece caracterul şi trăsăturile lui Dumnezeu sunt „la vârf, ele nu se vor schimba niciodată, sau, aşa cum spune Biblia: „El este acelaşi ieri şi azi şi în veci!"
Steve a continuat: „Aceasta nu înseamnă să-L punem pe Dumnezeu într-o cutie şi să spunem că nu mai poate lucra. Este greşit să ţi-L imaginezi pe Dumnezeu ca pe un mistic meditativ care stă nemişcat ore întregi şi nu se clinteşte nici

măcar pentru a alunga o muscă de pe nas. Biblia este plină de acţiunile lui Dumnezeu, şi orice acţiune implică o schimbare."
„Dar nu o schimbare în caracterul Său," am răspuns eu, „ci o schimbare în ceea ce face".
Lucrurile începeau să se potrivească şi faţa mi s-a luminat când Steve a confirmat.

Apoi, el a vorbit apoi pe larg despre faptul că Dumnezeu are un plan pentru rasa umană şi că istoria se mişcă în mod constant spre un ţel culminant. A fost o vreme când Dumnezeu a acţionat printr-o naţiune; acum, El acţionează prin biserica Sa. Odată Isus S-a supus celor care-L batjocoreau; cândva El se va răzbuna pe vrăjmaşii Săi. Ceea ce se potriveşte odată în planul Său, nu se potriveşte altă dată. Dumnezeu, al cărui caracter nu se schimbă niciodată, regizează o mare piesă în care decorul şi replicile se schimbă continuu, deplasându-se spre scena finală şi căderea cortinei.

Uitându-mă pe fereastră la surorile mele care se întorceau de la săniuş, am cugetat: „Deci, ca răspuns la întrebarea mea, tu spui că minunile vindecării nu mai sunt potrivite pentru zilele noastre?"

„Joni, nu putem generaliza această afirmaţie. Ar putea fi bine ca Dumnezeu să vindece o persoană, iar pe alta nu, sau chiar să vindece o persoană la un moment dat în viaţa ei, iar altă dată nu. Eu cred că Dumnezeu încă mai vindecă uneori în mod miraculos şi în zilele noastre, atunci când oamenii se roagă. Dar cred că minunile au avut un loc *special* pe vremea lui Hristos şi a apostolilor Săi." Acestea fiind zise, mi-a împins căruciorul de lângă fereastră până în dreptul mesei.

Stând lângă mine, şi-a deschis Biblia şi a continuat să-mi explice. Am aflat că minunile au avut un loc special *în timpul lui Hristos,* pentru că ele au dovedit că El era Cel care pretindea că este—Mesia lui Israel. Ele au arătat că împărăţia Lui avea puterea să inverseze efectele îngrozitoare ale păcatului, cum ar fi moartea şi boala.

Minunile au avut loc în special *pe timpul apostolilor* pentru

că au dovedit că şi apostolii erau ceea ce pretindeau că sunt— oamenii aleşi în mod special de Hristos pentru a pune pe picioarele ei nou-născuta biserică, care umbla cu paşi nesiguri.

Cartea Faptele Apostolilor (în care citim despre apostoli şi tot ceea ce au făcut ei) descrie un timp unic în istoria poporului lui Dumnezeu—un timp unic cu probleme unice. Astfel, ei au avut nevoie de conducători speciali aşa cum au fost apostolii.

în primul rând, înainte de ei nu mai existaseră misionari creştini. Totuşi, Hristos le-a spus ucenicilor Săi să propovăduiască Evanghelia întregii lumi. Ce sarcină! Astfel, Dumnezeu a ajutat biserica primară să realizeze primul ei contact cu o lume rece ca gheaţa, dându-i conducători care puteau face fapte miraculoase. In Fapte 2:43 ni se spune: „Fiecare era plin de frică, şi prin apostoli se făceau multe minuni şi semne."

O altă problemă unică pe care a avut-o biserica primară a fost confuzia pe care o simţeau mulţi creştini noi, care fuseseră crescuţi în iudaism. Steve mi-a cerut să-mi imaginez că sunt tatăl unei familii evreieşti de curând convertită la creştinism, care trăieşte în Palestina la începutul primului secol.

„Joni, imaginează-ţi următorul lucru," a spus Steve zâmbind. „Timp de secole poporul tău a respectat cu credincioşie legea iudaică referitoare la aducerea jertfelor, circumcizia tuturor bărbaţilor, interdicţia de-a nu mânca anumite feluri de carne, şi de-a nu se amesteca cu neamurile. în mod natural, vechiul mod de viaţă nu dispare peste noapte. La urma urmei, *eşti* încă evreu. într-o zi, cel mai bun prieten al tău, de asemenea evreu creştin (dar care s-a comportat puţin cam ciudat în ultima vreme) îţi aduce nişte ştiri.

„Hei, prietene, ai auzit?"

„Ce să aud?"

„Despre marea schimbare. De când a murit Fiul lui Dumnezeu pe cruce ca sacrificiu suprem pentru păcat, nu mai **trebuie** să jertfim animale în templu."

Satan unelteşte . . . Dumnezeu izbăveşte

Ridicându-ţi braţele în sus, exclami cu uimire: „Ai înnebunit? Să nu mai aducem jertfe? Vreau să spun că eu cred în Isus, dar noi am adus *întotdeauna* jertfe."

„Şi asta nu este tot," continuă prietenul tău emoţionat. „Nu mai trebuie să ne mai circumcidem fiii."
„Să nu ne mai circumcidem fiii? De ce ... (tuşeşti!) asta. . . este (izbucneşti!) . . . cum poţi . . ."
„Şi mai este ceva—putem să mâncăm orice fel de carne dorim. Şi trebuie să le iubim pe neamuri ca şi când ar fi fraţii noştri! De fapt, vreau să vă invit, pe tine şi pe bătrânul Flavius Marcus, la o cină cu carne de porc în seara aceasta!"
„Eu să mănânc carne de porc?!" Ţinându-te cu mâinile de cap, fugi strigând: „Cu Flavius, porcarul?!"
Am râs când Steve şi-a terminat povestirea. „Ei bine," a conchis el, „poţi să-ţi imaginezi dificultăţile care au apărut între creştinii dintre evrei şi cei dintre neamuri. A fost nevoie de nişte conducători respectaţi şi capabili cum au fost apostolii, care au putut prelua conducerea şi rezolva disputele."
Steve a continuat spunându-mi că mai era încă ceva, care făcea din vremea apostolilor un timp special. încă nu exista Noul Testament ca atare, şi învăţăturile lui Isus puteau fi uitate sau distorsionate cu uşurinţă. Deşi Duhul Sfânt dădea unor creştini profeţii şi revelaţii pentru a umple golurile, până când întregul mesaj al Noului Testament a putut fi scris pentru a căpăta o formă permanentă, au apărut şi mulţi impostori, învăţători mincinoşi, oameni dornici să-şi hrănească propriul eu, stăteau la pândă după fiecare copac, aşteptând ca lupii, să se năpustească asupra turmei lui Dumnezeu şi să o inducă în eroare. Pentru că nu exista Noul Testament la care să se apeleze ca la un standard absolut, faţă de care să se evalueze adevărul, apostolii au fost oamenii lui Dumnezeu care „au condus turma" prin aceste situaţii şi au păzit biserica în mod autoritar de erezii.
165
Un pas mai departe
Cu toţi falşii apostoli care se aflau pretutindeni, cum puteau adevăraţii apostoli ai lui Hristos să dovedească faptul că ei sunt cei adevăraţi? Pavel răspunde la această întrebare în epistolele adresate bisericii din Corint. El susţine că ei pot fi convinşi că el este un apostol adevărat, datorită vieţii sale consecvente şi a succesului lucrării sale în mijlocul lor.[3] Dar apărarea sa finală o găsim în 2 Corinteni 12:12: „Semnele unui apostol le-aţi avut printre voi în toată răbdarea, prin semne, puteri şi minuni care au fost făcute între voi." *Minunile au avut scopul bine definit de a-i identifica pe acei oameni pe care Dumnezeu i-a ales să întemeieze şi să-I conducă biserica.* Dumnezeu a mai adăugat greutate autorităţii apostolilor prin faptul că, în afara minunilor pe care le făceau ei înşişi, alţii au primit daruri miraculoase prin lucrarea lor. Este evident că acest lucru nu s-a întâmplat în cadrul lucrării celor care nu erau apostoli.[4]

[3]Corinteni 9:1-3; 2 Corinteni 2:17; 11:23 şi următoarele.

[4]în primele cinci capitole ale Faptelor Apostolilor, numai apostolii sunt menţionaţi ca făcând minuni (Fapte 2:43; 3:6; 4:33; 5:12; 5:15-16). în Fapte 6:6 apostolii îşi pun mâinile peste şapte oameni evlavioşi (nici unul dintre aceştia nu făceau parte din numărul apostolilor) şi s-au rugat pentru ei. între aceşti oameni se aflau Ştefan şi Filip. Imediat după acest eveniment, textul aminteşte faptul că Ştefan făcea minuni în norod (6:8). După relatarea referitoare la Ştefan (6:8-7:60) textul spune că Filip făcea minuni în Samaria. Implicaţia clară este că ei au primit acest dar atunci când apostolii şi-au pus mâinile peste ei.
Se pare, de asemenea, că cei care nu erau apostoli nu puteau transfera altora darurile lor miraculoase fără ajutorul unui apostol. Atunci când apostolii au auzit că samaritenii au „primit Cuvântul lui Dumnezeu" (8:14), au trimis pe Petru şi pe Ioan în Samaria pentru că „Duhul Sfânt nu Se pogorâse încă peste nici unul din ei, ci fuseseră numai botezaţi în Numele Domnului Isus" (8:16). Când apostolii şi-au pus mâinile peste samariteni, ei „au primit Duhul Sfânt" (8:17).
Unii cercetători ai Bibliei cred că samaritenii nu au fost mântuiţi cu adevărat până când nu au venit Petru şi Ioan, deoarece, cum ar putea fi **mântuită** o persoană fără a avea Duhul Sfânt? Totuşi, nouă ni se pare mai **probabil** faptul că expresia „au primit Duhul Sfânt" înseamnă că ei au primit „darurile miraculoase ale Duhului". Spune aceasta fiindcă, pe de o parte, în Fapte 8:14 ni se spune că samaritenii „au primit Cuvântul". Pe de altă parte, în 8:18, Simon vrăjitorul *„a văzut* că Duhul Sfânt era dat prin punerea mâinilor apostolilor". Aceasta însemnă că samaritenii au primit semne exterioare, vizibile, nu o lucrare interioară a harului. De aceea, se pare că Filip, ca

unul care nu făcea parte din numărul apostolilor (în sensul tehnic al cuvântului „apostol"), a primit darurile miraculoase sub supravegherea apostolilor. Se pare, de asemenea, că primind asemenea daruri, ei nu puteau da puterea celorlalţi fără ajutorul apostolilor ***înşişi.***

166

Satan unelteşte . . . Dumnezeu izbăveşte

„Oameni deosebiţi pentru o vreme deosebită," a rezumat Steve. „Aceştia au fost apostolii. De fapt, au fost atât de speciali încât, în Efeseni 2:20, ni se spune că întreaga biserică a fost clădită pe temelia apostolilor şi proorocilor noutesta-mentali, Isus Hristos însuşi fiind piatra din capul unghiului. Acesta este un privilegiu şi o onoare foarte mare, care nu ne-au fost date nouă, celorlalţi.

Uită-te la toate aceste cărţi despre vindecare, din biblioteca ta," spuse Steve, şi întinse mâna peste biroul meu. Luând o carte, continuă: „Pe aceasta am citit-o şi eu. Să-ţi arăt ceva aici". A răsfoit paginile.

„Iată, aici autorul citează cuvintele pe care Isus le-a spus celor doisprezece, în Matei 10:8: „Vindecaţi pe bolnavi, înviaţi pe morţi, curăţiţi pe leproşi, scoateţi afară dracii. Fără plată aţi primit, fără plată să daţi." Degetul lui s-a mutat în josul paginii, la paragraful următor.

„Apoi, mai jos, el foloseşte acest verset pentru a spune că şi noi ar trebui să facem la fel. Joni, dacă cuvintele lui Isus de aici ni s-ar aplica direct nouă, ar însemna că noi toţi trebuie să mergem şi să înviem morţii!"

„încă un lucru", a conchis el. „Indiferent ce credem despre importanţa minunilor pentru biserica primară, şi despre importanţa acestora în ziua de azi, un lucru este sigur: noi nu putem arăta spre ceea ce a făcut Dumnezeu în trecut, şi să spunem că El trebuie să facă acelaşi lucru şi astăzi. Dacă acest lucru ar fi adevărat, atunci astăzi ar trebui să nu ni se

167

mai uzeze pantofii şi hainele, pentru că El a făcut acest lucru pentru israeliţi, când aceştia au rătăcit în pustie![5]

începusem să înţeleg. Deşi putem învăţa multe citind despre apostoli, aceasta nu înseamnă neapărat că noi putem face tot ceea ce au făcut ei. Dumnezeu i-a trimis să ajute biserica într-o vreme când era nevoie disperată de ei. în loc să fim frustraţi şi geloşi pentru că nu putem face tot ce au făcut apostolii, noi ar trebui să slăvim înţelepciunea lui Dumnezeu pentru că lor le-a dat daruri speciale, adecvate situaţiei lor, iar nouă ne-a dat harul deosebit, potrivit cu situaţia noastră."

Nici eu şi nici Steve nu am ţinut socoteala orelor care au trecut. Ninsoarea se oprise, focul se stinsese, şi trecuse de mult ora la care ar fi trebuit să fiu în pat. Steve a căscat, şi-a întins puţin braţele, şi s-a ridicat să plece.

Făcând ordine pe birou, el a ezitat un minut, apoi a spus: „Joni, această discuţie nu a fost uşoară pentru mine. A trebuit într-adevăr să mă lupt cu toate lucrurile acestea, urmărindu-te în toţi aceşti ani în căruciorul acela cu rotile. Dacă există undeva, cineva, care să dorească să te vadă mergând, eu sunt acela."

„Ştiu asta," l-am asigurat eu.

„Nu vreau să accepţi orbeşte tot ceea ce ţi-am spus în seara aceasta. Iţi cer numai să meditezi la aceste lucruri, într-o atitudine de rugăciune, cu o minte deschisă."

Acest lucru ţi-1 cer şi eu ţie, cititorule.

^Deuteronom 29:5. Această idee provine din *Miraculous Healing I \ **'indecarea** miraculoasă]* de Henry Frost (Zondervan Publishing House).

168

14.Rugăciuni şi promisiuni

Dar versetele pe care le-am citit în acea bisericuţă de lemn de stejar păreau atât de clare! Vorbesc despre acele promisiuni din Biblie care par să garanteze creştinilor că li se va răspunde la *toate* rugăciunilor lor, inclusiv la rugăciunile pentru vindecare. Vă amintiţi? „Şi orice veţi cere în Numele Meu, voi face, pentru ca Tatăl să fie proslăvit în Fiul. Dacă veţi cere ceva în Numele Meu, voi face" (Ioan 14:13-14).
— Isus
„Adevărat vă spun că, dacă va zice cineva muntelui acestuia: „Ridică-te şi aruncă-te în mare", şi dacă nu se va îndoi în inima lui, ci va crede că ce zice se va face, va avea lucrul cerut. De aceea vă spun că, orice lucru veţi cere, când vă rugaţi, să credeţi că l-aţi şi primit, şi-1 veţi avea" (Marcu 11:23-24).
— Isus
169
Un pas mai departe
„Pot totul în Hristos, care mă întăreşte" (Filipeni 4:13)
— Pavel
Aceste versete ne conduc la punctele trei şi patru din capitolul unsprezece. în Scriptură, avem promisiuni care afirmă că, orice lucru vom cere în rugăciune, în Numele lui Isus, vom primi—inclusiv sănătate şi vindecare.
Acestea sunt promisiuni uluitoare, dar ridică o problemă. Vreau să spun, când aţi văzut de fapt ultima dată un munte aruncându-se singur în mare? Creştini evlavioşi se roagă cu credinţă, în Numele lui Isus, pentru o mulţime de lucruri care nu se întâmplă niciodată. Deci, ce trebuie să facem cu versete ca acestea, atunci când rugăciunile creştinilor rămân fără răspuns (adică, atunci când răspunsul lui Dumnezeu este „nu")? Nu putem doar să le evităm sau să încercăm să le dăm un înţeles care să ne convină. Iar dacă scriem aceste versete pe o placă pe care o atârnăm pe perete, şi apoi le considerăm ca pe o promisiune literală a lui Dumnezeu, că ni se va răspunde tuturor rugăciunilor noastre în modul în care dorim, ele nu ne pot provoca altceva decât frustrare. Trebuie să recunosc că, uneori, am simţit că rugăciunile mele s-au lovit de tavan, fără să treacă niciodată prin el. Nu aţi simţit la fel?
Nu cunosc toate motivele pentru care Dumnezeu spune da unor rugăciuni, şi nu altora. Nu cunosc nici înţelesul deplin al tuturor acestor versete. Dar am descoperit că este într-adevăr util să compar diferite pasaje din Scriptură şi să las ca un pasaj să explice alt pasaj. Ştiţi ceva? Dumnezeu garantează în mod sigur răspunsurile la rugăciuni. Când Isus a făcut ucenicilor aceste promisiuni, El a spus: „Iată, vă dau o lucrare de făcut, şi vă promit că veţi primi tot ce este necesar pentru a o îndeplini. Dacă va fi vreun munte în calea voastră, rugaţi-Mă, şi-1 voi lua din calea voastră." Şi acei ucenici au văzut munţii mutându-se, în timp ce ei schimbau cursul istoriei!
170
Rugăciuni şi promisiuni
Am mai aflat că Dumnezeu pune două condiţii care trebuie îndeplinite, dacă dorim ca răspunsurile la rugăciunile noastre să fie garantate: noi trebuie să trăim într-o strânsă părtăşie cu El, iar cererile noastre trebuie să fie în conformitate cu voia Lui.
Părtăşia cu Dumnezeu
Când eram elevă la liceu, eu, la fel ca mulţi alţi creştini, aveam tendinţa de-a mă considera pe mine ca centru al vieţii şi nu pe Dumnezeu. O, desigur, credeam că Isus Hristos este Cel care m-a mântuit de păcate, şi încercam, mai mult sau mai puţin, să fac ceea ce era bine. Totuşi, primul gând care îmi venea în minte când meditam la Dumnezeu era acesta: „Ce poate face El pentru *mineT'* Cum *îmi* poate aduce bucurie faptul ca-L slujesc pe Hristos? Cum *mă* simt la sfârşitul unui serviciu de închinare?" Bineînţeles că această mentalitate, „Dumnezeu-există-pentru-a-mă-face-fericită", mi-a influenţat şi viaţa de rugăciune. Uitând că Dumnezeu aşteaptă şi pretinde sfinţenie de la copiii Săi, eu mă gândeam: „Dacă Dumnezeu doreşte

numai ce este cel mai bine pentru mine, atunci El va răspunde cu siguranţă rugăciunilor mele, chiar dacă eu nu trăiesc exact ca un înger."
Dar mă aştepta o trezire bruscă. într-o zi, răsfoind cartea Psalmilor în timpul meu de părtăşie cu Dumnezeu, am dat peste versetul: „Dacă aş fi cugetat lucruri nelegiuite în inima mea, nu m-ar fi ascultat Domnul" (Psalmul 66:18). Am înghiţit în sec! *Cum se poate aşa ceva ? Credeam că Dumnezeu ascultă pe oricine.* Apoi, de-a lungul anilor, am găsit şi alte versete care spuneau acelaşi lucru. Iacov 5:16 spune că rugăciunea celui neprihănit are mare putere. *O, nu trebuie să-mi fac griji cu privire la aceasta,* m-am consolat eu. *Din moment ce sunt creştină, eu sunt neprihănită în ochii lui Dumnezeu, indiferent de felul în care trăiesc.* Dar cineva mi-a arătat că pe tot cuprinsul cărţii sale, Iacov nu vorbeşte despre neprihănirea

legală pe care ne-o dă Dumnezeu, ci despre neprihănirea *ascultătoare* pe care I-o datorăm noi. Cu alte cuvinte, dacă vreau ca Dumnezeu să mă asculte, este necesar ca eu să-L ascult mai întâi.
Petru se alătură celor spuse de Iacov, avertizându-i pe soţi să-şi trateze soţiile cu respect. El continuă, spunându-le de ce: „Ca să nu fie împiedicate rugăciunile voastre" (1 Petru 3:7). Amintiţi-vă că Petru a fost de faţă când Isus a făcut toate acele promisiuni uluitoare în Evangheliі. Cu toate acestea, el nu a înţeles că ceea ce a spus Isus înseamnă ceva de felul: „Rugăciunea este ca un cec în alb. Completezi suma oricând! doreşti, indiferent de starea ta spirituală, şi Eu îţi voi da banii respectivi." Nu, Dumnezeu garantează doar creştinilor credincioşi că atunci când îi „telefonează", ei vor primi imediat legătura cu El. Credincioşii căzuţi de la credinţă se pot aştepta la un semnal de fir ocupat, cu excepţia situaţiei în care ei sună ca să spună: „Doamne, Te rog, iartă-mă. îmi pare rău de ceea ce am făcut."
Isus însuşi, autorul acestor promisiuni, a făcut următoarele precizări, în Ioan 15:7: *„Dacă rămâneţi în Mine, şi dacă rămân în voi cuvintele Mele,* cereţi orice veţi vrea, şi vi se va da" (sublinierea mea). Cârid spune „rămâneţi în Mine", Isus vorbeşte despre un stil de viaţă de constantă apropiere de El, nu de o „spiritualitate sporadică."
Când eram la liceu, în fiecare toamnă, timp de mai multe săptămâni aveam planificat cros la ora de gimnastică. Când suna fluierul, cei mai mulţi dintre noi porneau în pas relaxat, şi curând majoritatea fetelor găseau pasul pe care ştiau că-1 pot păstra până la sfârşitul cursei de alergare. Dar erau întotdeauna câteva fete care începeau să sprinteze ca un copil care tocmai spărsese cu mingea fereastra unui vecin. înainte ca cele mai multe dintre noi să facă cotitura, ele erau deja la jumătatea pistei din jurul terenului. Destul de curând aveam să trecem pe

lângă ele, deoarece erau nevoite să încetinească ritmul ca să-şi tragă răsuflarea. Apoi, ne depăşeau din nou pentru puţin timp, dar numai ca să rămână în urma noastră pentru a doua oară. La sfârşitul cursei, cele care alergau susţinut şi consecvent obţineau întotdeauna cele mai bune rezultate.
In acelaşi mod, când noi ne avântăm înainte cu un brusc zel spiritual, nu înseamnă neapărat că „rămânem în Hristos." Zelul impetuos nu este rău, dar poate fi înşelător. în ce mă priveşte, ştiu din proprie experienţă că putem fi „super creştini" timp de o săptămână, şi dezertori descurajaţi săptămâna următoare. Dumnezeu promite să răspundă rugăciunilor celor care rămân statornici în umblarea cu El, iar aceasta implică o anumită maturitate. Bineînţeles, toţi creştinii vor avea urcuşurile şi coborâşurile lor în viaţă, deci eu nu vorbesc despre perfecţiune. Chiar şi cel mai bun creştin este departe de aşa ceva, şi, pentru că Dumnezeu este atât de milostiv, uneori ne poate auzi chiar dacă se întâmplă să nu mai fim în aceeaşi strânsă părtăşie cu El. Dar cu cât devine mai statornică viaţa noastră cu Hristos, cu atât mai mult putem aştepta să ni se răspundă rugăciunilor noastre.
Isus nu a vorbit la modul general atunci când ne-a spus să rămânem în El, şi a devenit mai

explicit adăugând cuvintele: „Şi dacă rămân în voi cuvintele Mele." Aceasta înseamnă mai mult decât strict cuvintele pe care le-a rostit El când se afla pe pământ, cuvinte tipărite în roşu în anumite Biblii. Isus S-a referit la Biblie în general, pentru că Duhul lui Hristos a inspirat întreaga Scriptură. Ca să rămână în voi cuvintele lui Hristos nu înseamnă că trebuie să aveţi o diplomă de la o şcoală biblică sau să absolviţi un seminar. Nici nu este nevoie să memoraţi liste întregi de nume biblice sau de locuri, ca să câştigaţi concursuri biblice, unde cineva încearcă să vă pună în încurcătură cu o întrebare de genul: „Cine a fost soacra lui Zaharia?" Este posibil să cunoşti tone de Biblie şi teologie, fără să laşi vreodată ca acestea să-ţi afecteze sufletul. Cred că

173

Un pas mai departe

Isus Se referea la citirea Bibliei şi la meditarea continuă asupra ei, pentru a găsi noi moduri de a fi plăcuţi lui Dumnezeu şi de a-L proslăvi. Este vorba de o atitudine ca cea a lui David, care a scris: „Strâng Cuvântul Tău în inima mea, ca să nu păcătuiesc împotriva Ta" (Psalmul 119:11).

Deci aceasta este. Ca să primim răspuns la rugăciunile noastre, trebuie să umblăm cu Dumnezeu şi trebuie să rămânem în Cuvântul Său. Dar mi-e teamă că mulţi dintre noi doresc puterea rugăciunilor lui Pavel, fără disciplina din viaţa acestuia. într-un moment sau altul, noi ne-am făcut cu toţii vinovaţi de faptul de a-L fi abordat pe Dumnezeu ca pe un mare automat spiritual din cer—introduci o rugăciune, şi iese afară răspunsul. Dar Dumnezeu nu este o maşină, El este o persoană.

Sora mea Kathy îşi poate permite s-o întrebe pe sora mea Jay: „Pot să împrumut maşina ta astă seară?", deoarece Kathy este apropiată de Jay, o iubeşte şi se poartă frumos cu ea, şi a cultivat o relaţie cu ea. Dar dacă eşti o aşa-zisă „prietenă" a lui Jay, care nu a mai sunat-o de doi ani, nu te aştepta să treci într-o zi pe la ea, să te foloseşti de farmecul tău cunoscut şi s-o determini să-ţi împrumute maşina.

Dacă relaţiile umane nu funcţionează în acest mod superficial, atunci nici relaţia cu Dumnezeu nu poate fi tratată cu uşurinţă. Nu ne putem aştepta ca El să ne asculte rugăciunile dacă alergăm la El numai când vrem ceva, sau când dăm de necaz. Chiar şi atunci când trăim aproape de El, nu suntem îndreptăţiţi să aşteptăm să fim „vindecaţi la cerere" sau să primim orice altceva de îndată ce ne-am exprimat cererea. Pentru că existăm ca să-L slujim pe Dumnezeu, şi nu invers, noi trebuie să cerem cu umilinţă de la El lucrurile de care avem nevoie, amintindu-ne cine este El. Apoi, aşa cum spune apostolul Ioan, vom „căpăta de la El orice vom cere", nu pentru că cerem, ci „fiindcă păzim poruncile Lui, şi facem ce este plăcut înaintea Lui" (1 Ioan 3:22).

174

Rugăciuni şi promisiuni

Voia lui Dumnezeu

Dar ce se întâmplă, dacă eşti un creştin care încearcă în mod sincer să rămână în Hristos, şi totuşi eşti bolnav? Poate că este vorba de un guturai, sau poate de o leucemie, şi după patru servicii de vindecare şi nenumărate rugăciuni şi lacrimi rămâi totuşi bolnav. Oare ce este greşit? Poate că aţi avut aceeaşi experienţă ca aceea pe care v-am împărtăşit-o, de-a nu fi fost vindecată, şi v-aţi simţit vinovaţi pentru că nu s-a întâmplat nimic. Poate că, în căutarea unor păcate ascunse, v-aţi cercetat inima atât de mult încât aproape că aţi inventat ceva ce să puteţi mărturisi, ca să fiţi vindecaţi. S-ar putea ca anumite pagini din Biblia dumneavoastră să fie foarte uzate în locurile unde aţi subliniat diferitele promisiuni legate de vindecare, pe care apoi le-aţi citit cu voce tare lui Dumnezeu. Dar, deşi aţi sunat atât de mult încât s-au stricat telefoanele cerului, şi I-aţi promis lui Dumnezeu că veţi face orice numai să vă vindece, singurul răspuns pe care l-aţi primit a fost tăcerea.

Dacă aceasta este situaţia dumneavoastră, nu sunteţi singur; mii de alţi creştini se află exact în

aceeaşi situaţie. Vă compătimesc pentru că ştiu exact ce înseamnă să existe în jurul meu creştini bine intenţionaţi, care îmi dau de înţeles în mod subtil că eu sunt responsabilă de starea în care mă aflu.
Dar după ce am căutat pretutindeni motivul pentru care rugăciunile mele pentru vindecare nu au primit răspuns, am fost forţată să mă întorc la Cuvântul lui Dumnezeu şi să-1 cercetez mai bine. Acolo am găsit ceva care a adus lumină nu numai asupra întrebărilor mele privitoare la vindecarea divină, ci şi asupra întregii problematici a suferinţei creştinilor. Răspunsul este atât de simplu. Dacă aţi încercat totul ca să fiţi vindecaţi, dar nu s-a schimbat nimic, *nu v-a trecut niciodată prin minte că s-ar putea ca motivul pentru care vă aflaţi în starea în care sunteţi este faptul că Dumnezeu, în înţelepciunea Sa, doreşte acest lucru ?*
175
Un pas mai departe
Vedeţi, acelaşi apostol Ioan, cel care a înregistrat promisiunea lui Dumnezeu, şi anume, că, orice vom cere în Numele lui Isus, vom primi (Ioan 14:13), a mai spus că Dumnezeu pune o condiţie acelei promisiuni. în 1 Ioan 5:14 el ne spune: „îndrăzneala pe care o avem la El, este că, dacă cerem ceva *după voia Lui,* ne ascultă" (sublinierea mea). Aici există un mare „dacă". Deci, nu ni se spune: . . . dacă cerem orice credem că ne-ar face plăcere . . . sau orice lucru care ne-ar face viaţa mai uşoară . . . sau chiar ceva ce noi ne-am imagina că Dumnezeu ar dori ..., ci orice lucru care este într-adevăr „după voia Lui". Pentru ca Dumnezeu să răspundă rugăciunilor noastre, acestea trebuie să fie în concordanţă cu voia Lui.
Oare de ce ar fi voia lui Dumnezeu să respingă cererea unui creştin de a fi vindecat? Din anumite puncte de vedere, toată această carte se referă chiar la acest lucru. Paginile Scripturii sunt pline de lucrurile bune care pot rezulta din suferinţă. Durerea şi suferinţa ne îndepărtează minţile de la lucrurile trecătoare ale acestei lumi şi ne forţează să ne gândim la Dumnezeu. Ne determină să luăm Cuvântul Său, Biblia, de pe raft mai des decât de obicei, şi să-i acordăm mai multă atenţie atunci când o citim. încercările ne doboară de pe piedestalele mândriei noastre şi ne fac să ne punem încrederea în Dumnezeu (2 Corinteni 1:9). Apoi învăţăm să-L cunoaştem mai bine pe Dumnezeu, pentru că atunci când trebuie să depindem de cineva pentru a trăi fiecare oră, trebuie să-L cunoaştem cu adevărat. Problemele ne dau ocazia să-L slăvim pe Dumnezeu chiar şi atunci când este greu. Această atitudine îi face plăcere lui Dumnezeu, şi dovedeşte lumii spirituale cât de mare este El ca să ne inspire un asemenea devotament. în ce ne priveşte, atitudinea noastră faţă de problemele cu care ne confruntăm este o măsură a profunzimii sau superficialităţii propriei noastre dedicări faţă de El.
Uneori, Dumnezeu foloseşte boala drept instrument de **pedeapsă,** pentru a ne trezi din păcatul nostru (1 Corinteni
l *iu*
Rugăciuni şi promisiuni
11:29-30; 1 Petru 4:1). Aceasta ne dovedeşte că El ne iubeşte, pentru că orice tată bun îşi pedepseşte copiii (Evrei 12:5-6). Uneori Dumnezeu foloseşte suferinţa pentru a ne ajuta să simţim cu alţii care suferă (2 Corinteni 1:3-4). Lista ar putea continua. Dacă nici un alt răspuns nu ni se pare mulţumitor, cel puţin faptul că, atunci când Isus a fost pe pământ, Dumnezeu L-a desăvârşit prin suferinţă, ar trebui să ne spună ceva (Evrei 2:10). Acesta ar trebui să ne facă să ne punem întrebarea: „Trebuie să mă aştept eu Ia ceva mai puţin?"
Uneori mă înfior gândindu-mă unde aş fi azi, dacă nu mi-aş fi fracturat gâtul. La început nu am putut înţelege cum putea permite Dumnezeu aşa ceva, dar acum înţeleg cu siguranţă. Dumnezeu a primit mult mai multă slavă din partea mea prin paralizie decât prin sănătatea mea! Şi, credeţi-mă, nici nu ştiţi cât de bogată mă simt sufleteşte. Dacă Dumnezeu vă vindecă ca urmare a rugăciunilor voastre, acesta este un lucru extraordinar. Mulţumiţi-I pentru vindecare. Dar dacă Dumnezeu alege să nu vă răspundă, totuşi, mulţumiţi-I. Puteţi fi siguri că

are motivele Lui.
Parcă aud pe cineva spunând: „Joni, dacă gândeşti astfel, dacă noi nu aşteptăm ca Dumnezeu să ne vindece, atunci El n-o va face! O rugăciune pentru vindecare încheiată cu afirmaţia: „Dacă aceasta este voia Ta!" demonstrează de fapt o lipsă de credinţă. Oare nu ar trebui să tindem să ajungem într-o relaţie atât de apropiată cu Dumnezeu încât aproape să putem simţi care este voia Lui în fiecare caz, şi apoi să ne rugăm cu toată credinţa şi convingerea?" Această imagine este extrem de diferită de imaginea biblică a lui Dumnezeu! El este atât de superior nouă, încât noi nu-L vom putea înţelege niciodată pe deplin: „O, adâncul bogăţiei, înţelepciunii şi ştiinţei lui Dumnezeu! Cât de nepătrunse sunt judecăţile Lui, şi cât de neînţelese sunt căile Lui! Şi, în adevăr, cine a cunoscut gândul Domnului? Sau cine a fost sfetnicul Lui?" (Romani 11:33-34).
177

Un pas mai departe
Autorii Noului Testament nu au pretins că ştiu întotdeauna planurile lui Dumnezeu. Iacov ne spune că noi nu trebuie să zicem: „Mâine voi merge în cutare şi cutare loc, că voi face aşa sau aşa," ci atitudinea noastră trebuie să fie: „Dacă va vrea Domnul, vom trăi şi vom face cutare sau cutare lucru" (Iacov 4:15). Odată, când Pavel a fost rugat de nişte creştini să rămână în Efes pentru a-i ajuta şi a-i învăţa, el nu a pretins că poate cunoaşte planul lui Dumnezeu cu privire la situaţia respectivă, ci a spus doar: „Dacă va voi Dumnezeu, mă voi întoarce iarăşi la voi" (Fapte 18:21).
Unul dintre motivele principale pentru care trebuie să ne rugăm cu atitudinea: „Dacă aceasta este voia\Ta", este faptul că noi putem foarte uşor să greşim şi să interpretăm greşit voia lui Dumnezeu. Eu m-am înşelat de nenumărate ori, crezând că rugăciunile pe care le-am făcut au fost spre slava lui Dumnezeu, când de fapt ele erau pentru mine. De exemplu: „Doamne, nu mă lăsa să mă fac de râs când voi răspunde la şcoală. Dacă mă fac de râs, copiii vor crede că toţi creştinii sunt aiuriţi, şi aceasta va dăuna reputaţiei Tale." Acum, dacă aceasta era de fapt ceea ce am vrut să spun, rugăciunea mea ar fi fost în regulă. Dar eu cred că, în realitate, în mintea mea această rugăciune suna cam aşa: „Doamne, nu mă lăsa să mă încurc când va trebui să vorbesc, pentru că nu vreau să mă fac de râs." Probabil Dumnezeu ştia că ceea ce dăuna *într-adevăr* reputaţiei Sale era atitudinea mea egoistă de la şcoală, şi că un discurs prost va servi mai bine scopului Său decât dacă El mi-ar fi răspuns rugăciunii mele.
Dar motivele noastre nu trebuie să fie neapărat egoiste sau păcătoase pentru ca noi să răstălmăcim planul lui Dumnezeu. Putem face greşeli oneste.* Să vă dau un exemplu.
într-o după amiază, acum aproape un an, un tânăr drăguţ, brunet, cam la douăzeci şi cinci de ani, pe care nu-1 mai întâl-< **Mată** chiar şi apostolul Pavel a făcut o astfel de greşeală! Vezi Fapte 16:6 /
Rugăciuni şi promisiuni
nisem, a apărut la uşa noastră, dorind să mă vadă. Sora mea Jay 1-a invitat înăuntru şi ne-a lăsat să stăm de vorbă în birou, în timpul conversaţiei stânjenitoare care a urmat am aflat că venise cu maşina de acasă de la el din sud-vestul Statelor Unite ca să mă vadă. Evident agitat, mi-a spus că Dumnezeu îi descoperise că eu voi deveni soţia lui şi că doreşte să mă ceară în căsătorie. în mintea lui era clar că voia lui Dumnezeu era ca noi să ne căsătorim. A devenit neliniştit atunci când i-am spus că, oricât de straniu ar părea acest lucru, în ultimii doi ani el era cam al zecelea bărbat căruia „Dumnezeu îi spusese" să mă ceară în căsătorie. îl indusese Dumnezeu în eroare? îi indusese El în eroare pe ceilalţi nouă?"
Nu, am conchis noi, după ce am discutat o vreme această problemă. Dumnezeu nu este un Dumnezeu al confuziei. El *nu ne induce în eroare;* noi // *înţelegem greşit.* Apoi am continuat să vorbim despre nişte modalităţi „mai sigure" pentru descoperirea voii lui Dumnezeu, cum ar fi: aplicarea principiilor din Cuvântul Său, consultarea cu unii credincioşi maturi, şi

aşteptarea pentru a vedea ce uşi deschide şi închide Dumnezeu. Când a plecat, tânărul se simţea mult mai în largul lui. Convins că Dumnezeu nu glumise cu el, a plecat încredinţat fiind că lucrurile pe care le aflase meritau călătoria pe care o făcuse.
Este nevoie de umilinţă şi lepădare de sine adevărată pentru a aşeza cererile noastre pentru vindecare înaintea lui Dumnezeu, şi pentru a lăsa apoi răspunsul la alegerea Lui. Isus a ilustrat atât de frumos această atitudine în rugăciunea Sa chinuitoare din Grădina Ghetsimani. El a dorit cu disperare să evite ororile crucii spunând: „Tată, dacă voieşti, depărtează paharul acesta de la Mine!"; dar ultimele Sale cuvinte au făcut posibilă mântuirea omenirii: „Totuşi, facă-se nu voia Mea, ci a Ta" (Luca 22:42). Cu siguranţă, cel puţin o parte din semnificaţia expresiei „a ne ruga în Numele lui Hristos", este să ne rugăm în acelaşi spirit în care S-a rugat
179
Un pas mai departe
El în ceasul Său cel mai întunecat—aducând cererile noastre la Dumnezeu, dar lăsând rezultatele la aprecierea Sa.
Iată cât de departe am ajuns—Un rezumat
Isus a făcut promisiuni minunate ucenicilor Săi, şi anume, că le va da tot ceea ce vor avea nevoie pentru a împlini lucrarea lui Dumnezeu pe pământ. Dar însăşi cuvintele lui Isus şi restul Scripturii ne arată clar că pentru orice rugăciune a lor erau impuse cel puţin două condiţii: cei care se roagă trebuiau să rămână în El, iar cererea lor trebuia să fie după voia lui Dumnezeu. Fiindcă Dumnezeu a hotărât să nu dezvăluie credincioşilor întreaga Sa voie, noi trebuie să ne lăsăm cererile în mâinile Sale şi să vedem ce decide El să facă. Dar dacă El alege să ne refuze cererea? Există mai multe căi „de a muta un munte". Noul Testament subliniază faptul că lui Dumnezeu Ii place să folosească vase slabe (oamdni) pentru a-Şi împlini lucrarea, astfel încât El să fie proslăvit, şi nu ei. Şi, în lumina tuturor avantajelor spirituale rezultate din boală şi suferinţă, Dumnezeu poate alege chiar boala noastră drept cale de a muta munţii aflaţi înaintea noastră.
Pe măsură ce creştem în credinţă, se modifică felul în care privim lucrurile. Odinioară, se părea că singura modalitate prin care Dumnezeu Se putea proslăvi era să ne *înlăture* suferinţa. Acum devine clar că El Se poate proslăvi *prin* suferinţele noastre.
Cât despre vindecare şi alte minuni ale lui Dumnezeu— numai pentru că ele au ocupat un loc *special* în vremea lui Isus Hristos şi a ucenicilor Lui, nu înseamnă că *nu se mai pot produce* în zilele noastre. Reacţionând la extrema „Dumnezeu doreşte să-i vindece pe toţi", mulţi dintre noi au sărit peste cal şi s-au alăturat extremei: „Dumnezeu nu mai vrea să vindece pe nimeni". în acest caz, ceea ce numim în mod greşit „lipsă de sentimentalism" probabil că este de fapt **pură** necredinţă. Noi nu avem pentru că nu cerem.
IHO
Rugăciuni şi promisiuni
Dar aceasta nu înseamnă că ori de câte ori cerem cu credinţă vindecarea, Dumnezeu este obligat să ne-o dea. Chiar şi în timpurile apostolice credincioşii evalavioşi au trebuit uneori să îndure boala. în timpul călătoriilor sale, apostolul Pavel, pe care Dumnezeu 1-a folosit pentru a-i vindeca pe mulţi, a trebuit să-1 lase pe prietenul său, Trofim, bolnav în Milet (2 Timotei 4:20). în 1 Timotei 5: 23, Pavel 1-a îndemnat pe prietenul său, Timotei, astfel: „Să iei şi câte puţin vin, din pricina stomacului tău, şi din pricina deselor tale îmbolnăviri." El nu i-a spus nici: „Roagă-te mai mult pentru vindecare", nici: „Vino să mă vezi pentru a fi vindecat", ci i-a spus: „Ia ceva pentru această boală". Credincioşii trebuie să se roage pentru vindecare, dar nu trebuie neapărat să se gândească că este ceva greşit dacă Dumnezeu le refuză cererea.
în sfârşit, nu trebuie să ne amăgim, crezând că minunile sunt arma ultimă pentru a convinge o lume păcătoasă. La sfârşitul vieţii lui Isus pe pământ, deşi El făcuse înainte o mulţime de minuni, unii L-au batjocorit: „Dacă eşti într-adevăr Mesia, dă-Te jos de pe cruce şi atunci vom crede." înainte de a fi răstignit, Isus le-a spus ucenicilor Săi că generaţia lor era extrem

de vinovată pentru că văzuse atâtea minuni şi totuşi, considerată în general, aceasta nu a crezut (Ioan 15:24). Nu putem fi siguri că dacă inima unui om este împietrită în păcat împotriva lui Dumnezeu, chiar şi cel mai spectaculos semn divin nu-1 va face să se răzgândească, decât dacă Duhul Sfânt îi va deschide ochii.
Vă mai amintiţi întâmplarea cu cartea care a căzut de pe biroul meu, relatată cu mai multe capitole în urmă? Să ştiţi că nici acum n-o pot ridica de jos. Ar fi grozav, desigur, să-mi pot folosi din nou mâinile, astfel încât să pot ajunge la ea. Dar dorinţa se estompează, deoarece paralizia mea m-a adus aproape de Dumnezeu şi mi-a oferit o vindecare spirituală pe care n-aş schimba-o nici pentru o sută de ani activi pe picioarele mele.

Când piesele nu par să se potrivească

15.Lasă-L pe Dumnezeu sa fie Dumnezeu

Uneori, în timpul primului meu an petrecut în spital, răsfoiam Biblia folosind un beţişor ţinut în gură. Cred că am învăţat câteva lucruri, dar cititul era în primul rând un mod de a-mi petrece timpul—la egalitate cu urmărirea serialelor şi ascultatul radioului. Până când am ajuns acasă nu am studiat în mod serios Cuvântul lui Dumnezeu. Când am făcut-o, a fost ca şi cum aş fi trecut din întuneric la lumină. Faptul că am privit lucrurile prin ochii lui Dumnezeu, în loc să le văd prin proprii mei ochi, m-a ajutat să încep să îmbin piesele mozaicului suferinţei mele. începeam să gust adevărata înţelepciune. *Poate că dacă voi continua,* m-am gândit eu, *într-o zi voi fi pe deplin înţeleaptă—capabilă să înţeleg TOATE scopurile lui Dumnezeu în TOT ceea ce se întâmplă.*
185
Un pas mai departe
Dar pe măsură ce viaţa mea creştină progresa, lucrurile nu se desfăşurau în acest fel. Deseori am putut vedea cum o anumită încercare lucra spre binele meu. Dar uneori nu puteam să văd aceasta. De exemplu, ştiam că încercările sunt trimise pentru a ne zidi. Dar erau zile în care problemele se îngrămădeau atât de mult, încât păreau că mă epuizează— chiar şi atunci când le primeam ca venind de la Dumnezeu. *Domnul promite că zile ca acestea sunt spre binele meu,* mă gândeam, *dar CUM? Nu pot să-mi dau seama!*
Şi aceasta nu era tot. Pe lângă experienţele mele care mă nelinişteau, începusem să aflu despre alţii care treceau prin încercări pentru care nu aveam răspunsuri. Oamenii începuseră să-mi scrie despre problemele lor, probleme pe care eu nu le puteam înţelege, chiar cu Biblia deschisă. Desigur, într-un anume sens le puteam înţelege. Cunoşteam diversele explicaţii din Scripturi privitoare la motivul pentru care Dumnezeu ne lasă să suferim. Dar cunoaşterea explicaţiei care se potriveşte fiecărei încercări în parte, era o altă poveste. Ce i-aţi fi spus tinerei care a scris următoarea scrisoare?
Dragă Joni,
... Tatăl meu a murit când aveam doi ani, iar de vreun an mama este foarte bolnavă de cancer ... încerc să înţeleg de ce a permis Dumnezeu să se întâmple acest lucru. Uneori petrec mult timp întrebându-mă cum va fi când va muri mama şi eu voi rămâne singură. Am încercat să mă apropii mai mult de Dumnezeu astfel încât să nu fiu amărâtă când se va întâmpla aceasta. L-am primit deja pe Isus ca Domnul şi Mântuitorul meu, dar starea depresivă pe care mi-o produce faptul că o văd pe mama suferind mă face să-mi fie greu să mă concentrez mai

mult timp ca să citesc şi să studiez Cuvântul Lui. Se pare că tot ceea ce pot să fac este să stau cu mâinile încrucişate, să dorm şi să mă uit la televizor.

Aş fi putut să-i dau acestei fete câteva sfaturi cu privire la modul în care ea trebuie să răspundă la problemele, cu care se confrunta, într-un mod care să-L cinstească pe Dumnezeu.

Lasă-Lpe Dumnezeu să fie Dumnezeu

Dar să-i spun care era cauza specifică din spatele necazurilor ei, era altă poveste. Care era scopul lui Dumnezeu în încercările prin care trecea? Să o facă mai asemănătoare cu Hristos sau o determine să-şi concentreze gândurile asupra lucrurilor duhovniceşti? S-o facă un exemplu pentru lumea îngerilor sau să-i dea capacitatea de a-i mângâia pe alţii? Mi-aş fi putut exprima părerea, dar nu ştiam precis! Oricare ar fi fost scopul lui Dumnezeu, cu informaţiile de care dispuneam nu puteam să-1 înţeleg.

De fapt, unele din încercările despre care mi-au scris oamenii, păreau mai degrabă *să dăuneze* cauzei lui Dumnezeu.

Dragă Joni,

Te rog să înţelegi că, scriind această scrisoare, nu mă auto-compătimesc şi nici nu sunt ateu. Am crezut că după ce voi citi povestea ta, voi vedea lucrurile într-un mod diferit. Dar, deşi te admir, dacă eşti sinceră în ceea ce crezi, totuşi încă nu am putut să înţeleg lucrurile nemiloase care ţi s-au întâmplat atât ţie, cât şi fratelui meu. Fratele meu are 26 de ani şi a fost cvadriplegic (adică, suferă de paralizia celor patru membre) din 1965, datorită unui accident auto ... Ca şi tine, el a avut multe de suferit după accident. Fiind tu însăţi cvadriplegică, ştii prin ce a trecut.

Până la urmă s-a hotărât să facă ceva cu singurul lucru care i-a mai rămas—mintea. A studiat psihologia acasă, a fost angajat pe post de consilier al guvernatorului din statul Indiana şi urma să meargă la colegiu, în Ohio, să studieze mai departe psihologia. Şi-a pierdut slujba după numai două săptămâni, deoarece dacă lucra, Asigurarea Medicală nu-i putea plăti facturile medicale. El *dorea* să lucreze, nu dorea să depindă de alte persoane şi, ca şi tine, *nu voia* mila nimănui.

Vorbesc la timpul trecut pentru că fratele meu se află acum într-un sanatoriu în stare de comă din octombrie 1976 din cauza unui accident neobişnuit. A trăit ca o persoană normală, aşa cum *a dorit,* şi a avut dintotdeauna o minte ageră. Acum, Cineva a hotărât să-i ia minţile. Dacă crezi că acest lucru este cinstit, sau că există vreun motiv pentru această stare, te rog ajută-mă să înţeleg.

Un pas mai departe

Orice explicaţii i-aş fi trimis acestui tânăr, ele ar fi sunat probabil ca nişte mici formule goale—clişee banale. Şi, ca să fiu sinceră, probabil că nici pe mine nu m-ar fi satisfăcut înăuntrul meu. Uneori amploarea problemelor unei persoane pare să depăşească în greutate orice avantaj potenţial care ar putea apărea ca rezultat. Acesta a fost sentimentul pe care l-am avut când am citit următoarea scrisoare, primită de la o femeie.

Dragă Joni,

Sunt o triplegică de 22 de ani (paralizie a trei membre). Acest lucru mi s-a întâmplat în 1968, după ce mama m-a lovit în cap. A fost nevoie de şase operaţii ca să fiu salvată. Un an am fost internată la spitalul Cook County. Apoi am fost trimisă la un Institut de Recuperare din Chicago, timp de un an şi jumătate. Apoi am fost operată la mâini şi la picioare în spitalul Grant.

M-am întors la Institutul de Recuperare de opt ori. Până acum am suferit 22 de operaţii, dar sunt în aceeaşi situaţie. Sunt tot într-un cărucior cu rotile. Nu am familie şi îmi port singură de grijă. Am citit cartea ta şi aş vrea să ştiu cum să fac faţă stărilor depresive. Nu am multă credinţă în Dumnezeu. Simt că nu pot depăşi această situaţie. Spune-mi, te rog, ce simţi în legătură cu
starea mea. ,
/

Am început să mă între/b: „Oare voi fi vreodată cu adevărat înţeleaptă şi capabilă să înţeleg gândul lui Dumnezeu în toate aceste situaţii?" Nici prietenul meu Steve nu m-a ajutat atunci când mi-a povestit despre experienţele verişoarei sale, o tânără care până de curând locuise nu departe de mine. Ea ne împărtăşeşte experienţele ei în cele ce urmează:

„Când mama mea avea doar şaisprezece ani, un alcoolic, cu câţiva ani mai în vârstă decât ea, i-a spus că-i va ucide părinţii dacă nu se mărită cu el, şi ea s-a măritat. Era ca un nebun, şi obişnuia s-o bată măr atunci când se

îmbăta. Am crescut în mare sărăcie la o fermă din Tennessee, şi mama a trebuit să muncească din greu la câmp pentru a avea mâncare pe masă... îmi amintesc

cum, odată, mama ne-a adunat pe toţi copiii şi am fugit spre muntele din spatele casei. Credeam că tata, care alerga după noi cu puşca, se juca de-a cowboyii şi indienii (atât de mică eram). Dar când am văzut teama din ochii mamei, am ştiut că era ceva serios. Târziu în acea noapte, ne-am strecurat înapoi în casă, după ce tata a adormit de beat ce era şi nu mai aveam de ce să ne temem. . . Altă dată, fiind iarăşi beat, tata ne-a aliniat pe toţi cu spatele la perete, şi ne-a ameninţat cu o puşcă încărcată, spunând că o să ne omoare unul câte unul, şi apoi se va sinucide. Dacă nu s-ar fi întâmplat ca un vecin să treacă pe la noi şi să ne ajute, cred că acum eram morţi. In cele din urmă, tata s-a înecat când aveam şapte ani.
Chiar şi după ce mama s-a recăsătorit şi ne-am mutat în nord, necazurile păreau să ne urmărească. Mama avea o armă îndreptată spre ea şi aici. Cu doi ani în urmă, pe când lucra într-un magazin, trei hoţi au legat-o, i-au pus un căluş în gură, au închis-o în toaleta pentru femei şi i-au pus cuţitul la gât. I-au spus că dacă ţipă, o omoară . . . A petrecut ultimele nouă săptămâni în spital, suferind de o boală în care mâinile şi degetele de la picioare i se înnegreau şi o dureau ca degeraturile care se vindecă. N-a putut dormi nici măcar o noapte tot timpul cât a fost bolnavă. Durerile erau atât de mari încât nu putea suporta ca degetele să-i fie atinse nici măcar de cearşaf. Când a făcut cangrenă la piciorul stâng, s-au gândit că poate vor trebui să-1 amputeze, dar până la urmă au putut să i-1 salveze ... Totuşi, au trebuit să-i taie trei degete de la mâna stângă până la prima articulaţie. Cu toţii continuăm să credem în Dumnezeu, dar este atât de greu uneori.
Ar putea chiar şi cei mai maturi credincioşi să explice pe deplin raţionamentul lui Dumnezeu în toate acestea? Dar aceasta nu era totul! Verişoara lui Steve a continuat să povestească despre problemele serioase de sănătate şi operaţiile tatălui ei vitreg, despre umărul zdrobit al fratelui ei, ca urmare a unui accident de maşină, care i-a imobilizat braţul drept, şi despre propriile ei operaţii de cancer. Dar ultimul episod din viaţa ei pe care 1-a povestit este cel mai incredibil. Acesta s-a petrecut la ferma ei într-o dimineaţă devreme, în luna august a anului 1975:

îmi condusesem soţul, pe Buddy, şi pe copii până la uşă. După ce m-am îmbrăcat pentru serviciu, am coborât la parter şi am dat să ies pe uşa de la bucătărie pentru a ajunge la maşină. Când am ajuns în bucătărie am fost uimită să văd acolo un bărbat, aplecat peste spălător. Dar când s-a întors spre mine l-am recunoscut. Era un adolescent de la ferma situată cu vreo patru sute de metri mai sus pe şosea. „Ce faci aici?" l-am .întrebat, gândindu-mă că era ciudat că nu bătuse la uşă. în mod obişnuit câinii latră la străini, dar azi nu lătraseră. El n-a scos o vorbă, doar m-a privit ţintă, parcă năucit. Apoi mi-a arătat cuţitul pe care-l avea în mână şi a început să vină spre mine.
M-am dat înapoi şi am început să strig, dar el continuă să se apropie. în sfârşit s-a oprit exact în faţa mea şi mi-a înfipt cuţitul în partea dreaptă. Când am simţit lichidul cald curgând, am pus mâna pe rană apăsând-o, ca să nu pierd prea mult sânge. Dar nu m-a ajutat cu nimic, pentru că el a continuat să mă lovească cu cuţitul. Tot timpul am strigat: „De ce?! De ce?!" Când am vrut să iau un cuţit de bucătărie ca să mă apăr, sertarul a ieşit de tot şi a căzut pe podea. Cred că cel mai înspăimântător lucru a fost când mi-am văzut sângele împrăştiat peste tot pe podea. M-am prăbuşit pe podea şi, după un timp care mi s-a părut o veşnicie, tânărul a plecat în sfârşit.
După ce a plecat, mi-am adunat toate puterile şi m-am îndreptat clătinându-mă spre telefon, să sun după ajutor. Când am auzit uşa de la bucătărie deschizându-se în spatele meu, mi-am dat seama că de fapt el nu plecase, ci aşteptase afară să vadă ce-o să fac. Inima mi s-a oprit şi am ştiut că nu voi ajunge la telefon. „De data asta am să te omor", mi-a spus el foarte normal. Apoi şi-a ridicat cuţitul şi a început să mă lovească din nou peste tot. După ce mi-a tăiat încheietura de la mână şi m-a tăiat şi la picior, în spatele genunchiului, mi-a înfipt cuţitul în stomac de nenumărate ori. A fost ceva îngrozitor, imposibil de povestit.
M-a întrebat dacă soţul meu este acasă, şi eu am răspuns: „Da, şi coboară imediat!" Daf^cum nu a venit nimeni, a ştiut că l-am minţit şi a venit din nou spre mine. Am reuşit să ţip: „M-ai omorât deja. De ce nu mă laşi în pace?" Apoi, ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat, s-a şters la gură cu mâneca, s-a întors şi a plecat.
Pe măsură ce pierdeam sânge, îmi pierdeam tot mai mult şi puterile, dar ştiam că de data aceasta trebuia să aştept să plece de tot, înainte de a încerca ceva. Când eram aproape gata să leşin, am ştiut că Dumnezeu mi-a dat puterea să mă ridic în picioare şi să

merg împleticindu-mă până la telefon. Am apăsat pe butonul „0" şi am avut destul timp să spun operatoarei

datele esenţiale înainte ca să văd negru înaintea ochilor şi să leşin.
Mi s-a spus că abia după două zile şi-au putut da seama dacă voi trăi sau nu. Au trebuit să-mi facă circa cincizeci de cusături pe tot corpul. A fost nevoie să mi se scoată splina, să-mi repare ficatul, pancreasul şi plămânul distrus.
Steve îmi spune că după ce a făcut numai o lună de închisoare într-o puşcărie cu minimum de securitate, atacatorul a fost transferat într-un ospiciu, de unde i se dădea voie să vină acasă la sfârşit de săptămână. Paisprezece luni mai târziu a fost eliberat. Deşi Dumnezeu îi dăduse verişoarei lui Steve o capacitate remarcabilă de a-şi ierta atacatorul şi de a nu avea amărăciune în inimă, la trei ani după acel eveniment, ea încă mai simte efectele. Pentru a se duce noaptea la toaletă mai întâi trebuie să-şi trezească soţul, pentru că îi este frică să umble singură pe holul întunecat.
Când am auzit povestea acestei tinere femei am rămas mută. Cum ar putea înţelege cineva aşa ceva? Ea va simţi efectele acestei întâmplări tot restul vieţii ei. Verişoara lui Steve a spus că incidentul a unit mai mult familia. De asemenea, acesta a adus-o într-un fel şi mai aproape de Dumnezeu.
Dar, deşi din punct de vedere tehnic, cineva ar putea considera aceste lucruri, drept motive pentru care Dumnezeu a permis să se întâmple toate acestea, cu siguranţă ele nu explică totul. Această femeie trăia deja aproape de Dumnezeu, şi ei avuseseră şi înainte o viaţă de familie deasupra nivelului mediu. Cu siguranţă, scopul lui Dumnezeu nu fusese doar acela de a muta buna lor viaţă de familie şi viaţa lor creştină cu câteva trepte mai sus. O încercare mult mai uşoară ar fi realizat acelaşi lucru. Care a fost scopul lui Dumnezeu? Povara întrebărilor părea să covârşească răspunsurile.
Dacă aş fi avut de gând să mă implic în slujirea oamenilor care suferă, mi se părea că ar trebui să cunosc soluţiile unor

probleme ca acestea. Dar cum aş putea să-i ajut pe alţii să înţeleagă ceea ce nici măcar eu nu am înţeles?
Voi fi întodeauna recunoscătoare pentru o carte pe care Dumnezeu mi-a trimis-o cam în aceeaşi vreme, despre care pot spune fără ezitare că este una din cele mai bune cărţi pe care le-am citit vreodată. în cartea sa, *Cunoaşterea lui Dumnezeu,* J.I. Parker a inclus un mic capitol numit „înţelepciunea lui Dumnezeu şi a noastră". Acolo el abordează chiar această problemă a incapacităţii noastre de a înţelege scopurile lui Dumnezeu care se află în spatele fiecărei întâmplări.
O greşeală foarte frecventă este aceea de a ... presupune . . . că darul înţelepciunii constă în capacitatea de a înţelege de ce a făcut Dumnezeu ceea ce a făcut într-un anume caz, şi ceea ce va face El în continuare.
Ce înţelegi când spui că aceasta este o greşeală? Nu este oare înţelepciunea capacitatea de a pricepe întotdeauna ce gândeşte Dumnezeu ?
Oamenii cred că dacă ei ar umbla într-adevăr mai aproape de Dumnezeu, astfel încât El să le poată împărtăşi în mod liber înţelepciunea Sa, atunci ... ei ar discerne scopul adevărat a tot ceea ce li s-a întâmplat, şi ar încerca în fiecare moment să vadă cum poate face Dumnezeu ca toate lucrurile să lucreze spre binele lor ... Dacă sfârşesc prin a fi nedumeriţi, ei dau vina pe propria lor lipsă de spiritualitate.
Acest autor ştie exact ce cred eu! Oare mi-a citit gândurile?
Astfel de oameni petrec multă vreme . .. întrebându-se de ce Dumnezeu a permis să se întâmple aceasta sau aceea... sau ce ar putea deduce/din această situaţie . . . Creştinii ... ar putea să înnebuneas/ă ocupându-se de asemenea întrebări inutile.
Aşa este! Aproape că sunt pe cale să înnebunesc. Atunci vrei să spui că noi nu putem înţelege întotdeauna ce gândeşte

Dumnezeu? Vai, am gândit eu. *Dacă nu aceasta este înţelepciunea, atunci care este?*
Următoarele câteva pagini cuprindeau nişte răspunsuri care mi-au schimbat într-adevăr viaţa, şi aceasta m-a determinat să caut eu însămi în Biblie câteva răspunsuri.
Am dat peste povestea lui Iov, exemplul clasic de suferinţă. Dacă a existat cineva care să fi

avut nevoie să înţeleagă vreodată „de ce-ul" aflat în spatele stării sale, acesta a fost Iov. Familia lui fusese ucisă, averea sa ruinată şi furată, iar trupul i s-a umplut de bube. Abia în ultimele cinci capitole ale cărţii, Dumnezeu apare pe scenă pentru a răspunde întrebărilor şi provocărilor lui Iov şi ale prietenilor săi. Şi atunci când face acest lucru, ştiţi ce motivaţie îi oferă Dumnezeu lui Iov pentru toate suferinţele pe care le-a îndurat? Nici una! Nici măcar un singur cuvânt! El nu-i spune lui Iov să se aşeze jos, ca să-i spună: „Ascultă atent, şi-ţi voi explica ce s-a întâmplat şi de ce te-am lăsat să treci prin toate aceste necazuri. Vezi? Planul Meu este . . ." De fapt, Dumnezeu este atât de departe de a răspunde întrebărilor lui Iov, încât îi spune acestuia: „Iov, ridică-te în picioare. Am *să-ţi* pun câteva întrebări!"
în următoarele patru capitole, Dumnezeu nu face altceva decât să descrie amănunţit maiestatea copleşitoare a propriei Sale lucrări în natură, şi apoi îl întreabă pe Iov dacă o înţelege. Dumnezeu îi prezintă lui Iov, într-un mod foarte plastic, imagini referitoare la creaţia lumii, vastitatea stelelor şi a spaţiului, puterea boului, maiestatea calului, miracolul instinctelor animalice şi modul în care pământul dă hrană tuturor fiinţelor vii. „Dar, desigur, tu ştii toate aceste lucruri," îl ironizează Dumnezeu pe Iov, „căci ai fost născut înainte ca să fi fost create toate acestea, şi ai foarte multă experienţă!" (Iov 38:21, traducere parafrazată). Aproape că l-am văzut pe Iov făcându-se mic de tot în timp ce Dumnezeu îi vorbea. (M-am făcut mică de tot eu însămi). *De ce îl pune pe Iov în situaţia aceasta?* m-am gândit eu.
193
Un pas mai departe
Toate acele descrieri ale înţelepciunii lui Dumnezeu şi ale puterii din natură erau desigur interesante. Dar ce legătură aveau ele cu încercările lui Iov? Iov nu a pretins niciodată că ar fi creat lumea. El nu a pretins niciodată că poate explica obiceiurile animalelor sălbatice. De ce vorbea Dumnezeu despre acestea? Iov nu pretinsese că ar cunoaşte toate misterele ciclurilor vremii, ale vieţii şi morţii. Tot ceea ce dorea el era ca Dumnezeu să-1 ajute să înţeleagă moartea familiei, pierderea averii sale şi bubele care îi acopereau tot corpul.
Am continuat să citesc. Alte scene din natură. Alte descrieri ale măreţiei lui Dumnezeu. Alte întrebări ironice puse de Dumnezeu, cum ar fi: „Ştii tu când îşi fac caprele sălbatice puii? ... îţi înalţi tu glasul până la nori, ca să chemi să te acopere râuri de ape? .. .Unde erai tu când am întemeiat pământul? Spune, dacă ai pricepere!"
Totul părea încă atât de încurcat. Dar când am ajuns la capitolul patruzeci, a început să se facă lumină. în cele din urmă, Domnul i-a pus lui Iov o întrebare care părea că se concentrează asupra a ceea ce voise să spună tot timpul. „Eşti încredinţat acum tu, care vorbeşti împotriva Celui Atotputernic? Tu, care mustri pe Dumnezeu, mai ai vreun răspuns de dat? . . . încinge-ţi mijlocul ca un viteaz, ca Eu să te întreb, şi tu să Mă înveţi. Vrei să nimiceşti până şi dreptatea Mea? Şi să Mă osândeşti, ca să-ţi scoţi dreptatea?" (Iov 40:2,7-8)
Deci aceasta era! Dumnezeu a înţeles că atunci când Iov a întrebat: „De ce?", de fapt, el îi cerea lui Dumnezeu să-i dea socoteală. Pare atât de nevinovat, dar, într-un fel, a insista ca Dumnezeu să-ţi răspundă la întrebări, înseamnă să te plasezi deasupra lui Dumnezeu. Cât de absurd! Noi, ca şi Iov, credem deseori că Dumnezeu nu ne tratează corect. Ne comportăm ca şi când în cerur/ ar exista un tribunal imaginar în faţa căruia Dumnezeu ar trebui să dea socoteală despre ceva numit „corectitudine". Dar ceea ce uităm este, că Dumnezeu însuşi
194
Lasă-Lpe Dumnezeu să fie Dumnezeu
este tribunalul, şi că El a inventat corectitudinea. Cum am putea noi măsura corectitudinea Sa? Ceea ce face El este cel mai corect lucru din câte există.*
Priviţi înţelepciunea copleşitoare a lui Dumnezeu şi puterea demonstrată în lucrările Lui minunate din creaţie. Cum ar putea un asemenea Dumnezeu să fie tras la răspundere de un muritor plăpând ca Iov, care nu putea înţelege măreţia infinită a lui Dumnezeu? Aşa cum a spus Dumnezeu în Ieremia 49:19: „Căci cine este ca Mine? Cine-Mi va

*Mie, personal, mi se pare că incapacitatea noastră de-a avea o înţelegere tot atât de completă şi perfectă a „corectitudinii" ca Dumnezeu, îşi are originea în două lucruri. Primul, noi nu cunoaştem toate faptele. Chiar dacă încercăm să decidem dacă ceea ce face El într-o situaţie dată este corect sau nu, neavând toate informaţiile privitoare la situaţia respectivă, nu ne aflăm în poziţia din care să putem da un verdict. Şi nu vom avea toate informaţiile până in Ziua Judecăţii, când vom putea vedea lucrurile în lumina unei perspective eterne.
Al doilea motiv pentru care nu vedem întotdeauna că ceea ce face Dumnezeu este corect, este propria noastră incapacitate de a aprecia seriozitatea şi hidoşenia păcatului. Ştiu că rareori îmi dau seama de faptul că Dumnezeu nu datorează absolut *nimic* acestei lumi cumplit de răzvrătite şi de nerecunoscătoare. De fapt, acesta este un adevăr spus pe jumătate, în realitate, El ne datorează ceva—iadul. Tatăl meu a comentat odată cât de ciudat este faptul că noi, credincioşii, spunem că meritäm iadul, dar apoi ne plângem când gustăm chiar puţin din el, aici pe pământ. Dacă măcar odată am putea căpăta o imagine clară asupra dimensiunilor propriului nostru păcat, sunt sigură că am putea fi de acord cu C.S.Lewis când spune că „adevărata problemă" nu este de ce anumiţi oameni umili, pioşi şi credincioşi suferă, ci de ce unii *nu* suferă (Lewis, *Pain,* pag. 104).
O obiecţie care este deseori invocată împotriva atribuirii lui Dumnezeu a corectitudinii este următoarea: „Există câteva lucruri, pe care Dumnezeu le permite în lume, care ni se par atât de nedrepte (de exemplu, copii care mor în război etc.) încât dacă Dumnezeu le-ar numi „drepte" noi ar trebui să folosim un dicţionar complet diferit de al Lui. Dacă „negrul" nostru este „albul" Lui, discuţia devine lipsită de sens". C.S. Lewis răspunde în mod convingător la aceste obiecţiuni *(Pain,* pag. 37-39). Dacă ai nedumeriri cu privire la bunătatea lui Dumnezeu, caută cu orice preţ să citeşti această carte excelentă.

porunci?" Era ca şi cum Dumnezeu ar fi spus: „Iov, dacă nu înţelegi nici măcar felul în care lucrez în lumea naturală, ce-ţi dă dreptul să-Mi pui întrebări referitoare la tărâmul spiritual, care este şi mai greu de înţeles?"
Când Iov şi-a dat seama de acest lucru, tot ceea ce a putut spune a fost: „Iată, eu sunt prea mic; ce să-Ţi răspund? îmi pun mâna la gură. Am vorbit o dată şi nu voi mai răspunde" (Iov 40:4-5).
Ce 1-a făcut pe Iov să simtă astfel? El a întrezărit pentru prima dată cine este Dumnezeu cu adevărat. Toată viaţa lui se închinase lui Dumnezeu, dar pentru prima dată el L-a văzut pe Dumnezeu aşa cum era, şi nu doar ca propriul său concept limitat asupra Lui. Iov a explicat astfel: „Urechea mea auzise vorbindu-se de Tine; dar acum ochiul meu Te-a văzut. De aceea, mi-e scârbă de mine şi mă pocăiesc în ţărână şi cenuşă" (Iov 42:5-6).
Gândurile mele au părăsit situaţia lui Iov şi au revenit la situaţia mea. Eram recunoscătoare pentru lucrurile pe care le-am putut vedea din perspectiva lui Dumnezeu. Totuşi, la fel ca Iov, mai aveam întrebări fără răspuns. Dar lucrurile pe care Dumnezeu nu le dezvăluise? Cum le-am interpretat?
Am fost convinsă imediat. Biblia ne spune că Dumnezeul nostru este atât de demn de încredere, încât trebuie să ne punem încrederea în El, fără să ne bazăm pe propria noastră înţelegere limitată (Proverbe 3:5).
Dumnezeu a dovedit deja cât de mult ne putem încrede în dragostea Sa, trimiţându-L pe Isus să moară pentru noi. Nu era suficientă această dovadă? Pentru mine, nu. întotdeauna mi-am dorit să mă aflu în interior şi să privesc în afară—să stau cu Domnul, sus, în turnul de control, în loc să mă aflu jos la nivelul confuz de la sol. Cu alte cuvinte, nu puteam să am încredere în El, decât dacă eu mă aflam acolo undeva, la înălţime, să stipraveghez lucrurile!
Cât de puţin L-am apreciat pe Stăpânul şi Creatorul meu

în toţi aceşti ani! Cum am putut îndrăzni să presupun că Dumnezeul cel Atotputernic îmi datora mie explicaţii! Oare am crezut că, având în vedere faptul că I-am făcut lui Dumnezeu „favoarea" de a deveni credincioasă, acum El trebuie să-mi dea socoteală? Era Stăpânul universului obligat să-mi arate cum încercările fiecărei fiinţe umane se potrivesc în tapiseria vieţii? Nu am citit oare niciodată Deuteronom 29:29: „Lucrurile ascunse sunt ale Domnului, Dumnezeului nostru"?

Ce m-a făcut să cred că, dacă El mi-ar fi explicat toate căile Sale, eu aş fi fost în stare să le înţeleg? Ar fi fost ca şi cum cineva ar turna adevăruri de milioane de litri în creierul meu de câteva zeci de grame. De ce, până şi marele apostol Pavel a recunoscut că, deşi nu ajuns niciodată în deznădejde, a fost deseori în grea cumpănă (2 Corinteni 4:8). Oare nu a spus Dumnezeu: „Ci cât sunt de sus cerurile faţă de pământ, atât sunt de sus gândurile Mele faţă de gândurile voastre" (Isaia 55:9). Nu a scris un autor al Vechiului Testament: „Cum nu ştii care este calea vântului, nici cum se fac oasele în pântecele femeii însărcinate, tot aşa nu cunoşti nici lucrarea lui Dumnezeu, care le face pe toate?" (Eclesiastul 11:5). De fapt, toată cartea Eclesiastul a fost scrisă pentru a-i convinge pe oameni ca mine, că numai Dumnezeu deţine cheile misterelor vieţii şi că nu le dă pe toate cu împrumut! „A pus în inima lor chiar şi gândul veşniciei, măcar că omul nu poate cuprinde, de la început până la sfârşit, lucrarea pe care a făcut-o Dumnezeu" (Eclesiastul 3:11).
Dacă mintea lui Dumnezeu ar fi fost destul de mică ca eu s-o înţeleg, El nu ar mai fi Dumnezeu! Cât de mult am greşit.
M-am gândit la acele zile când am început să studiez Cuvântul lui Dumnezeu, când piesele mozaicului suferinţei mele au început să se îmbine. Cât de dulce a fost acel prim gust al înţelepciunii. Nimic nu se compară cu posibilitatea de a vedea dificultăţile noastre din perspectiva lui Dumnezeu.

Dar ce greşeală să-mi imaginez că aş putea fi vreodată în stare să completez *întregul* mozaic al suferinţei. Pentru că înţelepciune înseamnă mai mult decât să înţelegem problemele noastre prin ochii lui Dumnezeu—înseamnă, de asemenea, să avem încredere în El chiar şi atunci când piesele mozaicului par că nu se potrivesc.

CAND TOATE SE POTRIVESC!

16.Cerul

„Nori," am murmurat pentru mine, uitându-mă pe fereastra avionului.
„Hm?" făcu Sheryl, ridicând ochii din cartea ei.
„Norii aceia," am răspuns. „Priveşte-i!" Sheryl s-a aplecat peste umărul meu şi a privit ţintă întinderea minunată de valuri pufoase. Era aproape de amurg, iar peisajul cu nori, era unul

dintre cele mai extraordinare pe care le văzusem—nuanţe de purpuriu închis, roz deschis, albastru înceţoşat, portocaliu strălucitor: un şir muntos celest înveşmântând panorama spre soarele care apunea.
„De ce îţi amintesc aceşti nori?" am întrebat-o.
„De nişte munţi," a spus ea. „Munţi spongioşi într-o paletă infinită de culori."
„Ştiu," am răspuns, cu ochii încă fixaţi asupra priveliştei. „Ai putea crede că te-ar susţine dacă ai sări pe ei."

Dar nu era aşa. Frumoşi cum erau, solizi cum păreau, erau doar vapori de ceaţă care se topeau—şuviţe de fum. Azi aici, mâine dispăruţi.
M-am gândit la viaţa noastră de aici de pe pământ şi la ce spune Biblia despre aceasta: „Căci ce este viaţa voastră? Nu sunteţi decât un abur, care se arată puţintel, şi apoi piere" (Iacov 4:14). Am aruncat o privire în cabina avionului. Stewardesele serveau răcoritoare. Oameni de afaceri cu ziarele lor economice. Mame şi copii. Turişti cu rachete de tenis. Unii aţipiţi. Alţii uitându-se pe fereastră. Zburând spre întâlniri de afaceri, vacanţe, nepoţi.
Nu prea seamănă cu un abur care dispare repede, m-am gândit. *Nu credem cu adevărat că totul se va termina, nu-i aşa? Dacă Dumnezeu nu ne-arfi spus altceva, am crede că această paradă a vieţii ar continua la nesfârşit.*
Dar se va termina. Viaţa aceasta nu dăinuieşte veşnic.
Nici nu este cea mai bună viaţă care poate exista vreodată. Lucrurile bune de aici sunt numai umbre palide ale lucrurilor mai bune pe care le vom cunoaşte în ceruri, este ca şi cu lucrările de artă pe care le fac eu. Am desenat scene din natura din jurul meu, dar acele desene sunt doar nişte încercări modeste, incomplete de a oglindi ceea ce văd. Imit cu un creion negru ceea ce Dumnezeu a pictat folosind o gamă infinită de culori. Desenele mele, mărginite de marginile şevaletului, nu pot zugrăvi pe deplin natura nemărginită a lui
Dumnezeu de deasupra noastră, de sub noi şi din jurul nostru. După cum lucrările mele de artă reflectă într-un mod plăcut, dar imperfect, natura pe care o văd, tot astfel acest pământ pe care îl cunoaştem este numai o schiţă preliminară a slavei care va fi dezvăluită într-o zi. Realitatea—pictura finală—se află în ceruri.
Problema noastră este că suntem prea prinşi în „realitatea" acestei vieţi.
„De azi într-o lună voi bea limonada pe plajele Floridei," visează secretara supraaglomerată.
„încă trei săptămâni şi vom scăpa de aici!", îşi spune absolventul de liceu gândindu-se la ziua absolvirii.
„Nu este el cea mai minunată persoană de pe pământ?", suspină tânăra logodnică.
„Dacă aş obţine doar această avansare!", plănuieşte tânărul cadru de conducere în ascensiune.
Dar a obţine ceea ce dorim este rareori tot atât de minunat pe cât ne spunea imaginaţia noastră că va fi. Lung aşteptata vacanţă sfârşeşte prin a fi prea scurtă şi prea scumpă. Lucrările grele din colegiu fac ca temele din liceu să pară o joacă de copil. Cavalerul fecioarei se dovedeşte a fi un soţ obişnuit cu fisuri în armură. Iar promovarea de la birou aduce cu sine presiuni suplimentare şi dureri de cap. Lucrurile bune din viaţă rareori se dovedesc a fi tot atât de satisfăcătoare pe cât ne aşteptăm. Şi chiar atunci când sunt, nu durează niciodată suficient de mult.
De aceea, Dumnezeu ne spune în Biblie să ne gândim la lucrurile de sus, nu la cele de pe pământ (Coloseni 3:2; 1 Petru 1:13). Plăcerile vieţii nu au fost făcute să ne împlinească. Ele sunt doar pentru a ne stimula apetitul pentru ce va veni—să ne înveselească şi să ne inspire în călătoria noastră pe acest pământ spre ceruri. „Tatăl nostru ne reconfortează de-a lungul călătoriei cu nişte hanuri plăcute, dar nu ne va încuraja să le considerăm în mod greşit drept case stabile."[1]
'Lewis, *Pairi,* pag. 115.

Cerul
Necazul este că noi considerăm în mod greşit că aceste hanuri sunt casele noastre. Este greu să te gândeşti la cer când acesta pare atât de îndepărtat. Mai mult, trebuie să murim ca să ajungem acolo. Cine vrea să se gândească la aşa ceva! Şi astfel Dumnezeu ne ajută puţin să ne gândim la viaţă de după moarte. El face acest lucru într-un mod pe care de obicei nu-1 apreciem la început, dar pentru care mai târziu îi suntem recunoscători. Samuel Rutherford a vorbit acest ajutor, într-un eseu pe care 1-a scris în secolul al şaptesprezecelea:
Dacă Dumnezeu mi-ar fi spus cu câtva timp în urmă, că era pe punctul de-a mă face atât de fericit cât ar putea fi cineva în lumea aceasta, şi apoi mi-ar fi spus că pentru aceasta ar trebui să înceapă prin a îngădui să rămân

invalid, fără a-mi putea folosi vreun braţ sau vreun picior, şi prin a mă îndepărta de toate sursele mele obişnuite de distracţie, aş fi considerat că acesta este un mod foarte ciudat de a-Şi împlini scopul. Şi totuşi, cum se manifestă înţelepciunea Sa chiar şi în aceasta! Pentru că, dacă aţi vedea un om închis într-o cameră izolată, idolatrizând un set de lămpi şi bucurân-du-se de lumina lor, şi dacă aţi dori să-1 faceţi cu adevărat fericit, aţi începe prin a-i sparge toate lămpile, şi apoi i-aţi deschide toate obloanele pentru a lăsa să intre înăuntru lumina cerului.[2]

Exact acest lucru 1-a făcut Dumnezeu cu mine, când mi-a trimis în cale un gât fracturat. A spart toate lămpile din viaţa mea, care luminau aici şi acum şi făceau această lume atât de interesantă. Disperarea întunecată care a urmat nu a fost prea distractivă, dar, cu siguranţă, a făcut ca ceea ce Biblia spune despre cer să devină realitate. într-o zi, când Isus va reveni, Dumnezeu va deschide obloanele cerului. Şi nu este nici o îndoială în mintea mea că voi fi cu mult mai emoţionată şi pregătită pentru aceasta, decât dacă aş fi pe propriile mele picioare.

Vedeţi, *suferinţa ne pregăteşte pentru cer.*

Cum ne pregăteşte? *Ne face să dorim să mergem acolo.* Găturí fracturate, braţe rupte, cămine distruse, inimi frânte—

^Samuel Rutherford, *Letters of Samuel Rutherford [Scrisorile lui Samuel Rutherford].*

aceste lucruri ne zdrobesc iluziile că „pământul poate să-şi ţină promisiunile." Când ajungem să *ştim* că speranţele pe care le-am nutrit nu se vor împlini niciodată, că cei dragi nouă decedaţi au dispărut din această viaţă pentru totdeauna, că nu vom mai fi niciodată atât de drăguţi, populari, plini de succes sau faimoşi cum ne-am imaginat odată, atunci ne ridicăm privirile. Aceasta ne îndepărtează ochii de la lumea prezentă, despre care Dumnezeu ştie că oricum nu ne va putea satisface niciodată, şi îi îndreaptă spre viaţa care va veni. Cerul devine pasiunea noastră.

Când mă gândesc ce înseamnă să tânjeşti după cer, îmi amintesc de Rick Spaulding, un paralitic de 23 de ani care mi-a scris la scurt timp după ce mi-a citit prima carte. Scrisorile lui erau atât de pline de bucurie şi de dragoste pentru Domnul încât ne-au încurajat pe toţi cei care le-am citit. M-am gândit că mi-ar place să-1 întâlnesc odată; poate aş afla mai multe despre boala lui, şi ne-am putea împărtăşi opiniile despre lucruri spirituale sau am putea discuta despre cărucioarele cu rotile.

în data de 4 iulie 1976, am avut ocazia să-1 vizitez pe Rick. Nişte prieteni m-au dus pentru câteva zile la Philadelphia unde aveam planificate mai multe întâlniri la care urma să vorbesc, în acea după amiază de aniversare bicentenară (a independenţei Statelor Unite, n.tr.) nu aveam nimic programat. Amintindu-mi deci, din scrisorile lui Rick, că el şi familia locuiau în Valley Forge, nu departe de locul unde mă aflam, am sunat şi am întrebat dacă puteam merge să-1 vedem. Peste câteva minute eram în drum spre el. Când am ajuns la el acasă, doamna Spaulding ne-a tras deoparte să ne explice puţin despre starea lui Rick şi să ne pregătească să-1 întâlnim.

„Când avea cincisprezece ani, Rick a fost implicat într-o bătaie cu pumnii," a spus ea. „A căzut pe podeaua din sala de gimnastică şi s-a lovit la cap, ceea ce 1-a făcut să intre în comă. Când s-a trezit, era paralizat."

Deci este paralizat, m-am gândit. *Şi eu sunt paralizată.*

Dar ea a continuat să ne spună *cât* de paralizat era. Vedeţi, eu pot să-mi mişc umerii. Pot să-mi mişc puţin bicepşii. Pot să zâmbesc şi să vorbesc. Dar Rick nu putea să facă nici unul din lucrurile acestea. Nu putea decât să-şi întoarcă capul şi să clipească din ochi—şi îi luase luni de zile să înveţe să facă chiar şi aceste mişcări.

„Va trebui să învăţaţi să-i citiţi pleoapele," ne-a avertizat ea, apoi am intrat.

Din momentul în care l-am întâlnit pe Rick, ne-a plăcut de el. Zăcea într-un scaun rabatabil,

incapabil să-şi mestece mâncarea şi să scoată o vorbă. Dar oare puteau ochii aceia să vorbească?! Pe măsură ce comunicam (pentru că, de fapt, nu puteam conversa) am învăţat să pun tipul de întrebări la care el putea clipi un „da" sau un „nu".
Părinţii lui Rick ne-au împărtăşit o metodă pe care au descoperit-o, şi care i-a permis lui Rick să formuleze propoziţii complete. Aceasta era o planşă cu literele alfabetului. Ori de câte ori el dorea să formuleze un cuvânt, mama lui îi urmărea privirea care se îndrepta spre coloana din stânga sau din dreapta a liniei verticale care împărţea planşa în două părţi. Apoi, el se uita drept înainte sau în jos pentru a indica linia pe care o dorea. în sfârşit mama citea cu glas tare fiecare literă de pe linia respectivă până când el clipea. Ea scria litera corespunzătoare, şi apoi el trecea la alta.

207

Un pas mai departe

Folosind planşa ca să-şi scrie lucrările trimestriale şi ascultând manualele pe bandă, Rick şi-a terminat liceul şi a făcut doi ani de colegiu. La lucrările sale din timpul facultăţii a primit un 10, un 7 şi restul numai note de 8! (singurul 7 a fost în primul său semestru la limba rusă. Mai târziu a obţinut media 8).
în acea după amiază am „discutat" despre o mulţime de lucruri, dar cel mai emoţionant moment a fost atunci când am început să vorbim despre credinţa comună în Dumnezeu şi despre cer.
„Rick," am spus, sperând să pot exprima ceea ce el nu putea. „Poţi să-ţi imaginezi ce bine va fi când vom avea trupuri noi în rai!"
Ochii lui s-au luminat.
„Nu ştiu cum ai fost tu," am continuat, „dar eu, când eram pe picioarele mele nu m-am gândit niciodată prea mult la cer. Mi-1 imaginam ca pe un loc plictisitor, unde toţi poartă costume de îngeri, îşi sprijină picioarele pe nori, şi lustruiesc aur toată ziua."
Rick a râs, deşi nu putea zâmbi (dacă vă puteţi imagina acest lucru).
„însă, de când nu-mi mai pot folosi trupul, am aflat că într-o zi îl voi putea schimba cu unul nou.[3] Fără aripi de înger! Doar cu mâini care muncesc şi cu picioare care merg. Gândeşte-te la asta. Vom fi pe picioarele noastre—alergând, mergând, lucrând, vorbind cu Isus—tot felul de lucruri! Poate că vom juca şi tenis!"
Pe măsură ce vorbeam, Rick a început să-şi mişte pleoapele în sus şi în jos, sus şi jos, cât de repede putea. Era modul lui de a-şi exprima emoţia, modul lui de a zâmbi. Ne spunea în singurul mod în care putea, cât de nerăbdător era să meargă în cer. Ochii lui ccomunicau mărturia strălucitoare a credinţei lui în

^~"

[3]1 Corinteni 15:42-44; 2 Corinteni 5:1-2.

Cerul

Dumnezeu, şi dorinţa lui de a merge să fie cu El şi să primească un trup nou.
Discuţiile purtate în acea cameră în după amiaza zilei de 4 iulie ne-au făcut pe toţi—pe mine, pe prietenii mei, pe Rick şi familia sa—să tânjim după cer. Dar cum Rick avea cel mai mult de câştigat mergând acolo, cred că el tânjea cel mai mult. O lună mai târziu i s-a împlinit dorinţa. în luna august a aceluiaşi an, Rick s-a dus la Domnul.
Ceea ce a făcut suferinţa pentru Rick, poate face pentru noi toţi—să ne îndrepte inimile spre lucrurile de sus, locul de care ele aparţin de fapt. Dar suferinţa face mai mult decât să ne facă să dorim să mergem în rai. *Aceasta ne pregăteşte să-L întâlnim pe Dumnezeu atunci când ajungem acolo.*
Gândiţi-vă numai o clipă. Să presupunem că nu aţi cunoscut niciodată în viaţă durerea fizică. Cum veţi putea aprecia mâinile lui Hristos, cu semnul cuielor în palme, atunci când El vă va spune bun venit? Dar dacă nimeni nu v-a rănit profund? Cum vă veţi putea exprima în mod

adecvat recunoştinţa, când vă veţi apropia de tronul Omului Durerii, obişnuit cu suferinţa? (Isaia 53:3) Dacă nu v-aţi simţit niciodată stânjeniţi, dacă nu v-aţi simţit niciodată ruşinaţi, nu veţi putea şti niciodată cât de mult v-a iubit El, atunci când a luat păcatele voastre ruşinoase asupra Lui.
Nu înţelegeţi că atunci când îl vom întâlni faţă în faţă, suferinţa noastră ne va fi permis deja să gustăm cel puţin *în parte* din suferinţele prin care a trecut El ca să plătească mântuirea noastră? în felul acesta îl vom aprecia cu mult mai mult. Şi loialitatea noastră în acele suferinţe ne va da ceva să-I oferim în schimb. Pentru că ce dovadă am putea aduce pentru dragostea şi credincioşia noastră, dacă această viaţă nu ne-a lăsat nici o cicatrice? Ce ruşine am simţi dacă creştinismul nostru nu ne-a costat nimic? Suferinţa ne pregăteşte să-L întâlnim pe Dumnezeu.
Şi suferinţa mai face un lucru. Dacă suntem credincioşi în

încercările noastre, *acestea vor câştiga pentru noi răsplătiri bogate în cer:* „Căci întristările noastre uşoare de o clipă lucrează pentru noi tot mai mult o greutate veşnică de slavă" (2 Corinteni 4:17). Aceasta nu înseamnă numai că raiul va fi un loc minunat *în ciuda* tuturor suferinţelor pe care le îndurăm în timp ce suntem pe pământ. De fapt, acesta va fi astfel *datorită lor.* Căruciorul meu cu rotile, oricât de neplăcut ar fi, este instrumentul pe care îl foloseşte Dumnezeu pentru a-mi schimba atitudinile, pentru a mă face să-I fiu mai credincioasă. Cu cât îi sunt mai credincioasă, cu atât mai multe răsplătiri îmi vor fi păstrate în rai. Şi astfel, suferinţele noastre pământeşti nu numai că ne ajută astăzi, dar ne vor fi de folos şi în veşnicie.
Eu nu ştiu exact care vor fi aceste răsplătiri sau comori, dar ele vor merita cu siguranţă suferinţele pe care le îndurăm aici. îmi aduc aminte că, în clasa a doua, unul din colegii mei a devenit eroul clasei fiindcă avea un yo-yo[4] foarte frumos. Pentru toţi ceilalţi colegi, lucrul cel mai important din lume era să aibă acelaşi fel de yo-yo. Dar, când am ajuns în liceu, nimeni nu mai era interesat de yo-yo-uri. Atunci, cel mai important lucru era să faci parte din echipa universităţii, să ai o maşină sport, să fii popular într-un anumit grup.
în acelaşi mod, când Dumnezeu ne dă inimi perfecte, lucrurile care acum sunt atât de importante pentru noi, nu vor mai fi atât de importante! Pasiunea inimilor noastre va fi să-L onorăm pe Cel ce este singurul vrednic să primească slava, într-un fel, cei care au fost lipsiţi de credinţă în această viaţă, cărora Dumnezeu nu le dă multe răsplătiri, probabil că nici nu le vor dori. Eu cred că inimile lor curăţite vor admite cu bucurie că nici nu le merită. Dar cei pe care Dumnezeu îi va

[4]Yo-yo-ul este o jucărie formată din două discuri de lemn, plastic sau metal, montate împreună pe un ax, pe care este legat şi apoi înfăşurat un fir. Copiii lasă jucăria să cadă, în timp ce ţin de capătul liber al firului, iar **aceasta** se învârte mai mult timp (n.tr.).

răsplăti? Se pare că tot ceea ce vor dori ei, va fi să-L slujească pe Dumnezeu mai deplin şi complet. Iar El le va îndeplini dorinţa. Ei vor fi privilegiaţi să-L servească în diferite feluri în calitate de conducători ai lucrărilor Sale şi stâlpi în Templul Său (Matei 25:23, Apocalipsa 3:12).
Am spus că, într-o zi, Dumnezeu ne va da inimi perfecte. Pentru mine aceasta pare cea mai mare minune în legătură cu cerul. Dacă ar fi ca Dumnezeu să ne ia azi în cer, fără a ne schimba pe dinăuntru, cerul nu ar mai fi cer. Puritatea şi sfinţenia de acolo nu ar face decât să ne respingă şi să ne facă să ne simţim vinovaţi. Şi, după o vreme, ne-am plictisi grozav, aşa cum ni se întâmplă şi cu cele mai captivante activităţi pe pământ.
Lucrul care va face ca raiul să devină ceresc, va fi schimbarea pe care Dumnezeu o va produce în noi. Puteţi să vă imaginaţi cum ar fi să nu mai aveţi niciodată dorinţa de a păcătui?

De a nu vă mai simţi vreodată vinovaţi, deprimaţi sau supăraţi? Vom cunoaşte minunata armonie nu numai de a fi în paradis, dar şi de-a avea inimi capabile să se bucure de acesta. Când mă gândesc la rai, mă gândesc la vremea când mi se va spune bun venit acasă. îmi amintesc de vremea când eram pe picioarele mele, ce sentiment plăcut, minunat era să vin acasă după antrenamentul de hochei. Cât de plăcut era să asculţi clinchetul familiar al clopoţeilor de la uşa din spatele casei, atunci când o deschideam. înăuntru mă aşteptau lumina, sunetele şi mirosul căldurii şi dragostea căminului. Mama mă întâmpina cu un zâmbet larg, în timp ce punea mâncarea în nişte castroane adânci, pregătite să fie aşezate pe masă. îmi aruncam costumul de antrenament şi crosa de hochei, şi alergam în camera de studiu şi îl salutam pe tata. El se întorcea cu spatele la birou, îşi lua ochelarii de la ochi, îmi

spunea „salut" din toată inima, şi mă întreba cum a fost la antrenament.
Pentru credincioşi, aşa va fi raiul. Ne vom vedea vechii prieteni şi familia, cei care au plecat înaintea noastră. Bunul nostru Tată ceresc ne va întâmpina cu braţele Sale iubitoare larg deschise. Isus, fratele nostru mai mare, va fi de asemenea acolo să ne ureze bun venit. Nu ne vom simţi străini sau nesiguri. Ne vom simţi ca şi cum am fi acasă... pentru că *vom fi* acasă. Isus a spus că este un loc pregătit pentru noi.
Vom avea trupuri şi minţi noi! Şi eu însămi voi putea alerga spre prietenii mei ca să-i îmbrăţişez pentru prima oară. îmi voi ridica noile mâini în faţa ierarhiei cerului—strigând către toţi cei aflaţi în jurul meu: „Vrednic este Mielul care a fost junghiat să primească binecuvântarea şi onoarea, pentru că El mi-a eliberat sufletul din ghearele păcatului şi ale morţii, şi acum mi-a eliberat şi trupul!"
Relele şi nedreptăţile de pe pământ vor fi îndreptate. Dumnezeu ne va cântări lacrimile pe care le-a păstrat în burduful Său, şi nici una nu va trece neobservată. El care are toate motivele în mâna Sa, ne va da cheia care face ca şi suferinţele noastre cele mai lipsite de sens să capete înţeles. Şi acesta va fi doar începutul.

El va şterge orice lacrimă din ochii lor. Şi moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici ţipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut.
Mai poţi aştepta?
Cel ce adevereşte aceste lucruri, zice: „Da, Eu vin curând!"
Amin! Vino, Doamne, Isuse!
(Apocalipsa 21:4; 22:20-21)

Un cuvânt de încheiere

Tocmai am recitit ultimul capitol împreună cu dumneavoastră, un capitol pe care eu şi Steve l-am scris cu mulţi ani în urmă. în el am găsit propoziţii cum ar fi: „Şi eu însămi voi putea alerga spre prietenii mei ca să-i îmbrăţişez pentru prima oară." Ochii meu au scrutat pagina următoare, apoi m-am oprit ca să citesc: „Relele şi nedreptăţile de pe pământ vor fi îndreptate. Dumnezeu ne va cântări lacrimile pe care le-a păstrat în burduful Său, şi nici una nu va trece neobservată."
Este la fel de emoţionant acum, ca şi atunci, să dau glas acestor cuvinte izvorâte din inimă. Am parcurs mulţi kilometri în căruciorul meu cu rotile de la accidentul din 1967, şi totuşi, adevăruri eterne, neschimbate, ca acestea încă îmi înflăcărează duhul, şi încă mai produc lacrimi de bucurie în ochii mei.
Mă mai gândesc la oamenii care suferă, handicapaţii pe care îi cunosc şi ale căror vieţi demonstrează aceeaşi bucurie datorită Domnului Isus. Oameni ca Donna din Texas care este

cvadriplegică, dependentă de un ventilator, ţintuită la pat de mai bine de trei ani, şi ţinându-se cu încredere de speranţa pe care o are în Hristos. Oameni ca Diane din California care, în ciuda dureroasei şi multiplei scleroze în plăci, încă reuşeşte să petreacă zilnic ore întregi în rugăciune. Persoane ca Patti, o fostă alcoolică în convalescenţă din New Jersey, care îi cere har lui Dumnezeu în fiecare zi. Aceşti credincioşi şi mulţi alţii îşi dedică viaţa şi suflarea lor adevărurilor descrise în capitolele anterioare.
215
Un pas mai departe a fost mai mult decât un pas mai departe în prezentarea vieţii mele, a luptelor şi lecţiilor, căderilor şi victoriilor. într-un fel, aceasta este o apărare a bunătăţii lui Dumnezeu, o dovadă a acesteia, daca doriţi. Este o declaraţie personală şi definitivă asupra motivelor pentru care şi tu poţi să te încrezi în Dumnezeu şi să asculţi de El, nu *în ciuda* greutăţilor tale, ci chair *datorită* acestora. Credeţi-mă, nu mă laud—nu este povestea mea personală cea care are impact asupra cuiva, ci Cuvântul lui Dumnezeu este acela care are puterea să vă schimbe viaţa.
Un tată, care şi-a pierdut fiul într-o crimă brutală, mi-a scris odată: „Joni, aveam un milion de întrebări pentru Dumnezeu ... şi nici un răspuns. încă nu am toate răspunsurile . . . dar, ştii ceva? Nu mai am întrebări. Cunoaşterea Lui este suficientă."
Mă rog să puteţi spune acelaşi lucru.
Joni Eareckson Tada Woodland Hills, California Vara anului 1990
216

Despre autori

Steve Estes a întâlnit-o pe Joni pentru prima dată pe când era în liceu, la o întâlnire a organizaţiei Young Life din Baltimore. Absolvent al Colegiului Biblic Columbia şi al Seminarului Teologic Westminster (Th. M.), el este, de asemenea, autorul cărţii *Called to Die* [Chemat să moară], biografia lingvistului misionar ucis, Chet Bitterman. In prezent, Steve lucrează ca pastor, şi locuieşte în districtul Chester, Pensylvania, împreună cu soţia sa Verna şi cu cei şase copii ai lor.
Joni Eareckson Tada trăieşte în California de Sud, unde clima îi permite o mai mare mobilitate şi îi oferă mai mult confort. Printr-o organizaţie non profit, Joni şi prietenii, Joni îşi continuă lucrarea sa în rândurile celor care suferă. Dintre celelalte cărţi ale ei, fac parte următoarele: *Joni, Toţi copiii lui Dumnezeu, Putere secretă, Intrusul glorios* şi o serie de cărţi pentru copii.